

МАЙКЪЛ ДЖ. СЪЛИВАН

КОРОНОСНАТА КУЛА

първа книга от поредицата ХРОНИКИТЕ НА РИРИЯ

MBG BOOKS®

МАЙКЪЛ ДЖ. СЪЛИВАН КОРОНОСНАТА КУЛА

Превод: Радин Григоров

chitanka.info

Двама мъже, които се мразят.

Една невъзможна мисия.

Зараждаща се легенда.

Ейдриън Блекуотър е воин, който няма за какво да се сражава. Ройс Мелбърн е крадец и убиец, който няма какво да губи.

Общото между тях е познанството с екстравагантен магьосник, който от своя страна е открил, че сливането на противоположните им умения би могло да превърне двамата в почти непобедим екип. Тази му наблюдателност не е безкористна, разбира се: точно такава партньорство е в състояние да му донесе желаното съкровище от върха на Короносната кула — остатък от най-непристъпната крепост, издигана някога от човешка ръка.

Подобна задача изглежда напълно постижима за хора като Ейдриън и Ройс. Стига двамата да успеят да сдържат взаимната си ненавист и да не се убият един друг поне до края на мисията...

„Номинирана за най-добра фентъзи книга на 2013 г.
според класацията на Goodreads.com“

„Сред най-очаквани книги за 2013 г.“

ЗАПОЗНАНСТВО С АВТОРА

Откривайки пишеща машина в мазето на дома на приятел, Майкъл Дж. Съливан заредил празен лист и въвел думите: „Бе мрачна и бурна нощ — и се разнесе изстрел.“ Бил е само на осем години. Но желанието да изпълни бялата страница и проследи къде ще го отведат клавишите не го напускало. Като възрастен, Майкъл прекарал десет години в усъвършенстване на уменията си, четейки и изучавайки автори като Стивън Кинг, Айн Ранд и Джон Стайнбек. Написал десет романа и след като не почувствал привличане към публикуването, се заклел никога да не твори.

Майкъл установил, че съдържащите думата „никога“ заричания не доживяват изпълнение и сложил край на писателската пауза десет години по-късно. Сърбежът се завърнал, когато решил да пише книги за дъщеря си, по онова време на тринадесет, изпитваща затруднения в училище заради дислексия. Заинтригуван от идеята за поредица с обединяваща фабула, но изградена от отделни епизоди, той създал Откровенията на Ририя. Написал поредицата без намерението да я публикува. След като връчил творението на дъщеря си под формата на ръкопис, тя заявила, че трябва да бъде „истинска книга“, за да може да я прочете.

Тъй започнало второто пътешествие по пътя на публикацията, което включвало наемането на съпругата да бъде бизнес мениджър, подписването с малка независима печатница и основаването на публицистична компания. Като себеиздаващ автор, Съливан продал повече от шестдесет хиляди книги и обогатил успеха си, като постигнал масова публикация през Орбит (фентъзи марката на Хечът Буук Груп), както и правата за превод на френски, испански, руски, немски, датски, полски и чешки.

Роден в Детройт, Мичиган, Майкъл понастоящем пребивава във Феърфакс, Вирджиния, заедно със съпругата и трите си деца. Продължава да изпълва белите страници с три проекта: модерно фентъзи, изследващо отношенията между добро и зло; литературна

фантастика, проследяваща затъването на един човек в лудостта и средновековно фентъзи — предистория на поредицата за Ририя.

Повече за автора можете да откриете на <http://riyria.blogspot.com>

ПЪРВА КНИГА
КОРОНОСНАТА КУЛА

ГЛАВА 1

ПИКЪЛС

Ейдриън Блекуотър не бе съумял да направи и пет крачки на сушата, преди да бъде обран.

Торбата — единствената му торба — бе отскубната право от ръката му. Той дори не можа да зърне крадеца. Сред осветения от фенери хаос боецът различаваше единствено безлична тълпа, която се блъскаше в противоположни посоки из кея. Подобно обстоятелство се превръщаше в предизвикателно дори и за привикналите към люлееща се палуба крака.

Току-що слезлите пристъпваха колебливо и предизвикваха задръстване. Голяма част от стоящите на брега протягаха вратове в дирене на приятели и познати и не се задоволяваха само с надничане, а крещяха, подскачаха, размахваха ръце и тропаха с крака. Други проявяваха по-професионално отношение, вдигнали факли и оповестяващи предложения за нощувка и работа. Един плешивко с глас на бранна тръба се беше покатерил на щайга и обещаваше, че в кръчма „*Черната писана*“ се предлагало най-силното пиво на най-достъпни цени. На няма и двадесет крачки конкуренцията му се бе разположила върху бъчва и го обвиняваше в лъжа. И не само това — заявяваше още, че в „*Щастливата шапка*“ овнешкото било наистина овнешко, а не кучешко.

Ейдриън не обръщаше внимание на обгръщащата го гълчава: той искаше единствено да се измъкне от тълпата и да открие крадеца. Но няколко минути му бяха достатъчни, за да осъзнае, че това е невъзможно. По тази причина Блекуотър примирено се задоволи да притиска кесията си с ръка и да се утешава с мисълта, че в крайна сметка е излязъл късметлия: не беше изгубил нищо ценно, само дрехи.

Утешаването също се провали: през есента във Вернес ставаше доста студено; колкото и да не му се искаше да признае, кражбата щеше да представлява известен проблем.

Тъй като не разполагаше с алтернатива, боецът последва потока телеса. Превъзхождащият ръст му предоставяше поглед над повечето

глави. Кеят проскърцваше и стенеше под тежестта на бягащите от водата пътници. Всъщност те не бягаха от нея, а от нестабилната плаваща клетка, която бяха принудени да обитават повече от месец. Все пак и това им бягство си имаше един недостатък: седмиците свеж морски въздух бяха заменени от настойчивата воня на риба, дим и катран. Издигнали се високо над мъждивото пристанище, светлините на града създаваха илюзията за звезден мир.

Ейдриън последва четирима тъмнокожи калианци, понесли дървени клетки с екзотични птици. Последните не изглеждаха доволни от преноса, изразявайки неудоволствието си с крясъци. Зад него вървяха бедно облечени мъж и жена. Мъжът носеше две торби: една метната на рамо и една под мишница. Очевидно никой не проявяваше интерес към *техните* принадлежности. Ейдриън осъзна, че не е трябвало да слиза на сушата с такива дрехи. Източните му одеяния не само бяха болезнено тънки — в земята на груба кожа и вълна белият ленен тауб и поръбеното със злато наметало недвусмислено крещяха заможност.

— Насам! — Едва различимият глас бе поредният участник във вихрушката крясъци, скърцащи колела, камбани и изсвирвания. — Насам! Да, вие! Елате!

Достигнал края на дъските, където вече имаше по-голяма свобода на движение, Ейдриън зърна жилаво хлапе. Облечено в парцаливи дрехи, то изчакваше под сиянието на олюляващ се фенер. На всичкото отгоре държеше чантата на Ейдриън, а на лицето си бе залепило огромна усмивка.

— Да, вие. Елате — викна той, махвайки със свободната си ръка.

— Това е моята торба! — кресна Ейдриън и започна да си проправя път към него, макар и силно затруднен от тълпата.

— Именно, именно. — Хлапето се ухили още по-широко. Очите му блестяха от ентузиазъм. — Имате късмет, че ви я взех, иначе някой със сигурност щеше да ви я открадне.

— *Ти* ми я открадна!

— Не. Не. Нищо подобно. Взех я, за да ви я пазя. — Младежът така изпъна гръб, че Ейдриън едва ли не очакваше отдаване на чест. — Човек като вас не би трябвало сам да си носи багажа.

Блекуотър се промуши край три жени, спрели да утешат плачещо дете, но на свой ред бе спрял от някакъв дъртак, повлачил огромен

сандък. Гърчавият белокос старчок бе блокирал тесния провлак, който вече биваше запълнен с планината багаж, лудешки хвърляна на сушата от кораба.

— *Човек като вас?* Какво искаш да кажеш? — кресна Ейдриън над сандъка на пъхтиящия старец.

— Вие сте славен рицар, нали?

— Не, не съм.

Момчето го посочи.

— Трябва. Погледнете колко сте едър. И носите три меча — *три*. Пък и онзи на гърба ви е огромен. Само един рицар би носил подобни оръжия.

Ейдриън въздъхна, тъй като старчокът нагло съумя да заклеши сандъка. Обявеният за рицар се приведе да помогне, за което си спечели горещи благодарности, изречени на непознат език.

— Видяхте ли — продължи момчето. — Само един рицар би помогнал на непознат в беда.

Още торби се приземиха на купчината край мнимия рицар. Една се търколи надолу и цамбурна в тъмните води. Ейдриън пое напред — както да си възвърне откраднатото, така и да се предпази от някой торбест снаряд.

— Не съм рицар. Сега ми върни торбата.

— Аз ще ви я нося. Казвам се Пикълс. А сега ме последвайте.

Момчето гушна чантата му и закрочи бързо с босите си мърляви нозе.

— Бързо, бързо! — отвърна то в отговор на подвикването му. — Не трябва да оставаме тук.

— Защо е това бързане? Защо не бива да оставаме? И накъде си ми понесъл багажа?

— Имате голям късмет, че попаднахте на мен. Аз съм отличен водач. Познавам всяко кътче от града. Мога да ви намеря всичко, което ви интересува. Най-доброто на най-добра цена.

Ейдриън най-сетне го настигна и грабна торбата си. Заедно с нея повдигна и хлапака, който все така я беше прегърнал.

— Ха! Видяхте ли? — ухили се младокът. — Никой няма да отскубне чантата ви от *моите* ръце!

Ейдриън спря за миг, за да си поеме дъх, а после бавно каза:

— Не ми трябва водач. Няма да оставам тук.

— Къде отивате?

— На север. Далеч на север. Място, наречено Шеридън.

— А, в университета.

Това изненада Ейдриън. Пикълс не изглеждаше да е от начетените. Хлапето приличаше на изоставено куче — от типа, някога притежавало нашийник, а понастоящем притежаващо единствено бълхи, броящи се ребра и изключително изострен усет за оцеляване.

— Значи ще ставате учен? Поднасям извинения, ако съм ви обидил. Вие сте умен, така че от вас ще излезе прекрасен учен. Заради тази грешка вече не заслужавам бакшиш. Но пък нещата се подреждат дори още по-добре. Зная къде трябва да идем. Има шлеп, който отива нагоре по река Бернум. Да, шлепът ще бъде идеален. Тъкмо тази нощ тръгва един. Следващото пътуване е чак подир няколко дни, а вие не бихте искали да оставате в такъв отвратителен град. За нула време ще се озовем в Шеридън.

— *Озовем?* — подсмихна се Ейдриън.

— Ще ме вземете със себе си, нали? Аз не познавам само Вернес. Цял Аврин ми е познат — пътувал съм много. Аз ще бъда ваш прислужник и ще ви пазя нещата от крадци, докато вие учите. Сам видяхте, че се справям отлично, не е ли тъй?

— Не съм студент, нито възнамерявам да ставам. Просто отивам да посетя приятел. И не ми е необходим прислужник.

— Естествено, че не ви е необходим, щом няма да ставате учен. Ала в качеството си на благороднически син, току-що завърнал се от Изтока, несъмнено ви трябва паж. От мен ще излезе чудесен паж. Ще се грижа нощното ви гърне да е винаги изпразнено, камината да е добре натъпкана през зимата, а през лятото ще ви вея с ветрило, за да ви пазя от мухите.

— Пикълс — твърдо каза Ейдриън, — не съм благороднически син и не ми трябва паж. Аз...

Боецът замлъкна, защото видя, че вниманието на Пикълс е привлечено от друго, а ликуващата му физиономия бе заменена от страх.

— Какво има?

— Казах ви, че трябва да бързаме! Трябва да се махнем от пристанището веднага!

Ейдриън се обърна и видя някакви мъже със сопи да крачат по кея. Тежките им стъпки разклащаха дъските.

— Вербовчици — каза Пикълс. — При всеки нов кораб се навъртат наоколо. Новопристигналите — като вас — като нищо могат да се свестят в търбуха на някой кораб далеч сред морето. О, не! — простена младежът. Един от сопаджиите ги бе забелязал.

Подир изсвирване и указващо потупване по рамото четиримата се отправиха към тях. Пикълс трепна. Той премести тежестта си, готов да се стрелне, но погледна към Ейдриън, прехапа устна и не помръдна.

Решителната крачка на онези с тоягите неочаквано се забави: бяха забелязали мечовете на Ейдриън. Те спряха и за около миг го оглеждаха объркано.

Четиримата страшно си приличаха и можеха да минат за братя: еднакви небръснати лица, мазни коси, почерняла от слънцето кожа и гневни лица. Явно често им се случваше да се мръщят.

Най-предният от главорезите, чиято парцалива туника бе отчасти лишена от един ръкав, попита:

— Рицар ли си?

— Не, не съм рицар — подбели очи Ейдриън.

Друг от тях се изсмя и сръга скъсания ръкав.

— Тъпак, не виждаш ли, че не е по-дърт от хлапето до него.

— Не ме бутай, мухльо мазен! — Мъжът отново погледна към Ейдриън. — Не е толкова млад.

— Защо пък да не е рицар — рече трети. — Кралете вършат какви ли не тъпотии. Чух, че веднъж един дал рицарско звание на кучето си. Нарекъл го сър Петньо.

Четиримата се изсмяха. Ейдриън се изкушаваше да се присъедини към тях, но ужасеният израз върху лика на Пикълс го спря.

Онзи с раздрания ръкав направи крачка напред.

— Поне оръженосец трябва да е. В името на Марибор, гледайте само какво желязо. Къде е господарят ти, хлапе? Някъде наоколо ли е?

— И оръженосец не съм — отвърна Блекуотър.

— Нима? Тогава защо си помъкнал тая стомана?

— Това не те засяга.

Мъжете се засмяха:

— Костелив орех, а?

Те се разпръснаха, стискайки сопите си. Един от тях бе промушил кожен ремък през дупка в своята, който бе намотал около ръката си. *Вероятно е бил особено горд от тази си идея*, помисли си Ейдриън.

— По-добре ни оставете на мира! — каза Пикълс с треперещ глас. — Не знаете ли кой е това? — Посочи към Ейдриън. — Това е прословут мечоносец, роден убиец.

Смях.

— О, нима? — рече най-близкият, като поспря, за да се изплюе през раздалечените си предни зъби.

— Да! — настоя Пикълс. — Той е същински звяр. Много е избухлив и много опасен.

— Този бозайник бил кръвожаден, викаш? — Мъжът втренчи преценяващ поглед в Ейдриън и сви устни. — Едър е, признавам, ама още му се стича млечице по брадичката. — Той се обърна към Пикълс.

— А ти си от ония мърляви плъхчета, които съм виждал да се бият из уличките и край пивниците за жалки трошици. Само че, момчето ми, съвсем скоро ще поемеш на нова кариера в морето. По-добро нещо не би могъл и да намериш. Ще те хранят и ще се научиш да работиш — здравата. Ще станеш истински мъж.

Пикълс понечи да избяга, но пънът го сграбчи за косата.

— Пусни го — каза Ейдриън.

— Както ти сам каза... — изкиска се онзи, който държеше Пикълс. — Това не те засяга.

— Той е мой слуга.

Онези отново се изсмяха.

— Нали каза, че не си рицар?

— Работи за мен — това е достатъчно.

— Не, не е. Предстои му да направи кариера по море. — Той метна мускулеста ръка около врата на Пикълс и го принуди да сведе глава. Друг от вагабонтите вече се приближаваше с въже, което бе откачил от колана си.

— Казах да го пуснеш — повтори Ейдриън, този път по-заплашително.

— Дрехите ти са прекалено гиздави, за да си плъх като него, но не достатъчно, за да си благородник — озъби се скъсаният ръкав. — Така че не ни давай нареждания, хлапе. Теб не вземаме, защото ти си

нечия собственост; някой ти е окичил три меча и може да се размърди, ако изчезнеш. Такива проблеми не ни трябва. Обаче не си насилвай късмета, защото тогава трошим кокали. А ако се престараяш, и теб ще метнем в трюма.

— Много мразя тези като теб — каза Блекуотър, поклащайки глава. — Току-що слязох от проклетия кораб. Един месец плавах — цял месец! *Толкова* дълго пътувах, за да оставя зад себе си подобни неща. — Отново поклати глава отвратено. — И тогава изникват вие четиримата. И ти. — С последните си думи Ейдриън посочи към Пикълс, чиито ръце в момента бяха връзвани зад гърба. — Не съм ти искал помощта. Не съм искал водач, помощник или паж. Сам си бях добре. Но не, трябваше да ми задигнеш торбата. И най-лошото, не избяга. Може би си прекалено глупав, за да осъзнаеш какво се случва. Обаче нямаше как да не видя, че ти остана, за да ми помогнеш.

— Съжалявам, че не се справих по-добре — тъжно го погледна Пикълс.

Боецът въздъхна:

— Ето пак. По дяволите.

Ейдриън отново погледна към нехранимайковците. Вече знаеше как ще свършат нещата — как се развиваха винаги — но въпреки това направи един последен опит:

— Вижте, аз не съм рицар. И оръженосец не съм. Но тези мечове са мои и макар Пикълс да си мислеше, че си съчинява, за да ви сплаши, аз наистина...

— Млъквай. — Онзи със скъсания ръкав пристъпи напред и замахна, за да блъсне Ейдриън със сопата си. Върху хлъзгавите дъски за последния бе лесно да наруши равновесието на противника си. Той улови ръката на мъжа, изви китката и лакътя и строши костта. Разнесе се приятен звук, напомнящ строшаването на орехова черупка. Подир още едно рязко движение изревалият соподържец полетя към водата.

Сега Ейдриън имаше възможност да изтегли мечовете си — и рефлексът почти го накара да го стори — ала той си бе обещал, че нещата ще са различни. Пък и разполагаше с тоягата на мъжа, която бе съумял да изтръгне от ръката му — яко парче орехово дърво с диаметър около два пръста и почти един лакът дълго. Дръжката бе загладена от дългогодишна употреба, а другият край беше покафенял от пропивалата се в дървото кръв.

Оставащите трима бяха престанали да връзват Пикълс. Един остана да го държи, а двама се втурнаха към Ейдриън. Той гледаше краката им, преценявайки тежестта и инерцията. Това му позволи да избегне замаха на първия атакуващ, да спъне втория и да придружи падането му с удар в тила. Подир звучната среща на череп с дърво онзи рухна върху дъските и остана да лежи неподвижно.

Междувременно първият противник вече замахваше отново. Един бърз удар по пръстите го накара да изкреци и да изпусне оръжието си. Тъй като това бе онзи, прокара ремък в дръжката, сопата остана да виси на ръката му. Ейдриън се постара да му покаже, че тази идея не е била тъй блестяща, като грабна тоягата му, изви я, огъна ръката му и дръпна. Костта не се счупи, но рамото изскочи. Треперещите крака на мъжа показваха, че и той вече няма да представлява проблем, затова Блекуотър блъсна и него на земята — да прави компания на другаря си.

Сблъсък с четвъртия нямаше — когато Ейдриън се обърна, за да се занимае и с него, видя само разтвиващия врата си Пикълс. Впрочем сопаджията също се виждаше, макар и все по-дребен, защото спринтираше с все сили.

— Дали храбрецът ще се върне с още дружки? — попита Ейдриън.

Пикълс не каза нищо. Само се взираше в него със зяпнала уста.

— Не виждам смисъл да оставаме, за да проверим — отговори си сам боецът. — Сега... къде е въпросният шлеп, за който говореше?

* * *

Улиците на Вернес също гъмжаха от народ. Пристанищната блъсканица все още оставаше ненадмината, но пък тук къщите бяха притиснати близо една срещу друга, с почти докосващи се балкони. Фенерите бяха рядкост. Някои от притихналите улички изобщо не разполагаха със светлина и Ейдриън се радваше, че разполага с Пикълс за гид. Отърсил се от вцепенението, *плъхът* изпълняваше по-скоро ролята на ловджийско куче. Крачеше бързо из лабиринтите на града, прескачаше локви с отпадна смрад и ловко се промушваше сред простори и скелета.

— Тук живеят корабостроителите, а ей там е спалното на докерите. — Последните си думи Пикълс придружи с посочване към една мрачна триетажна сграда край пристана. — Повечето пристанищни работници живеят там или в една подобна постройка в южната част. Пристанището е изключително важно за града. А виждаш ли онзи хълм там? Това е Цитаделата.

Ейдриън повдигна глава и можа да различи силуета на крепост, осветена от факли.

— Не е точно замък, по-скоро е нещо като седалище на търговците. Трябват им дебели и високи стени заради златото, което е струпано вътре. Там отиват всички пари от търговията. Всичко друго тече от хълма надолу, но златото тече към Цитаделата.

Младокът заобиколи една съборена кофа, с което подплаши два огромни плъха, стрелнали се към по-плътните сенки. Преминавайки покрай един праг Ейдриън осъзна, че това, което бе взел за купчина парцали, всъщност е приседнал възрастен мъж. С оръфана сива брада и диплецо се от бръчки лице, той не помръдваше. Боецът го бе забелязал в последния момент, едва когато бездомникът бе дръпнал от лулата си, карайки я да засияе в оранжево.

— Мръсен град — обърна се назад Пикълс. — Радвам се, че се махаме. Тук има прекалено много чужденци — прекалено много хора от изток идват всеки ден. Сигурно мнозина са дошли с твоя кораб. Странни хора са тези калианци. Страшно затворени. Стотици живеят из хълмовете. Нощем се промъкват да крадат. Мъжете им са все крадци и убийци, а жените са вещици. Градският епископ се опита да ги разкара, обаче те винаги се връщат. Какво да се прави? Хората вече са свикнали с тях. Те са като онази купчина боклуци или плъховете — част от града. Някои дори мислят, че те са част от това, което прави Вернес специален. Казват, че неотдавна херцогинята ходила при някаква калианка да ѝ гледа на ръка. Аз обаче мисля, че е най-добре да не знаеш какво те чака. На север няма да се тревожим за такива неща. В Уорик зиме се отопляват с вещици. Поне така съм чувал. — Пикълс рязко спря и се обърна. — Как се казвате?

— Най-сетне реши да попиташ? — засмя се Ейдриън.

— Ще трябва да зная, за да ви запазя място.

— Сам ще се погрижа за това. Стига, разбира се, действително да ме отвеждаш към шлепа, а не към някой тъмен ъгъл, където ще ме

тропнеш по главата и ще се постараяш да ме обереш по-обстойно.

Пикълс изглеждаше обиден.

— Не бих сторил подобно нещо. На глупак ли ви приличам? Първо, видях какво сторихте с хора, които се опитаха да ви *тропнат по главата*. Второ, вече подминахме поне дузина идеални за целта ъгълчета. — Пикълс отново разцепи лицето си с усмивката, която Ейдриън определи като съдържаща равни части пакостливост и гордост и двойна част радост от живота. На това боецът не можеше да отвърне нищо. Освен това не помнеше кога за последно се бе чувствал по подобен на Пикълс начин.

Онези главорези бяха казали истината — новият му спътник бе най-много четири или пет години по-млад от него. *Пет, реши боецът, той е пет години по-млад от мен. Той е аз, преди да напусна. Дали тогава и аз съм се усмихвал така?* От колко ли време младокът живееше на улицата? И дали и подир пет години щеше да има същата усмивка?

— Ейдриън. Ейдриън Блекуотър.

Момчето кимна.

— Хубаво име. Много добро. По-добро е от Пикълс — но пък това не е голямо постижение, защото почти всяко име е по-добро от Пикълс.

Излязоха от лабиринта и се озоваха на по-широка улица. Бяха навлезли в по-висока част на града: пристанището и корабните мачти сега се намираха далеч под тях. Кейовете все още тъмнееха от солидна тълпа — хора, търсеци място за нощувка или багажа си. Ейдриън си припомни торбата, търколила се в морето. Колко ли хора щяха да се озоват с празни ръце в непознатия град?

Някакъв внезапен звук — лай на куче или рязък смях — накара Ейдриън да се обърне. Стори му се, че съзира движение в тясната уличка, но не бе сигурен. Само една лампа се грижеше за осветлението, останалото бе поверено на лунната светлина. А тя бе предоставила само сиво-сини късчета — тук квадратно, там триъгълно — които не позволяваха да се види нищо. Плъх ли се беше стрелнал? Сянката бе изглеждала по-голяма. Той зачака, гледайки напрегнато. Не, нищо не помръдна.

При повторното си обръщане напред можа да забележи, че Пикълс е прекосил по-голямата част от площада. Отвъд въпросния, за

голяма радост на Ейдриън, имаше друг кей. Тук се намираще огромната река Бернум, превърната от нощта в ширнала се течна тъма. Боецът хвърли един последен поглед към тесните улички. Все така нищо не помръдваше. *Привиждат ми се призраци.* Това беше всичко — призраците на миналото му го преследваха.

Ейдриън вонеше на смърт. Не ставаше дума за типа миризми, които останалите можеха да подушат или водата да измие, а за онези, които се задържаха в него и оставаха да го преследват — както миризмата на алкохол следва прекарания нощ в пиене. Само че тази миризма не идваше от алкохол, а от кръв. Не от пиене — макар да бе познавал и хора, изпълняващи подобна процедура — а от обливането с нея.

Но вече всичко бе свършило и бе останало зад него. Или поне така си казваше той с увереността на отскоро трезвия. Онова беше друг Ейдриън, по-млад, когото той бе оставил на другия край на света и от когото още бягаше.

Осъзнавайки, че торбата му още е у Пикълс, боецът затича да го догони. Още преди настигането видя, че младежът отново има неприятности.

— Негова е! — викна Пикълс, сочейки към Ейдриън. — Избързах напред, за да му запазя място на шлепа.

Момчето бе наобиколено от шестима войници. Повечето носеха ризници от метални брънки и квадратни щитове. Застаналият в средата, с изящно перо върху шлема си, носеше нагръдник от плочки. Именно с него говореше хванатият от двама стражници Пикълс.

Всички извърнаха глави към приближаващия Ейдриън.

— Твой ли е този багаж? — попита офицерът.

— Да, и той казва истината. Той е мой спътник.

— Бързаш да напуснеш прекрасния ни град?

— Така е. Нямам нищо против Вернес, просто имам работа на север.

Офицерът наклони глава, оглеждайки го зорко.

— Как се казваш?

— Ейдриън Блекуотър.

— Откъде си?

— Първоначално от Хинтиндар.

— Първоначално?

Ейдриън кимна.

— Няколко години бях в Калис. Току-що пристигнах от Дагастан с онзи кораб.

Началникът погледна към пристанището, сетне към тауба, широките памучни панталони и куфията на Ейдриън. Приведе се леко към него, подуши и сгърчи лице.

— Несъмнено си бил на кораб, а и облеклото ти е калианско. — Той въздъхна и се обърна към Пикълс. — Но този не е помирисвал кораб. Казва, че ще те придружи. Така ли е?

Боецът хвърли поглед към младока и видя надежда в очите му.

— Да. Наех го да ми бъде... слуга.

— Чия идея беше, твоя или негова?

— Негова, но той ми беше от голяма полза. Не бих намерил шлепа без него.

— Току-що си стъпил на твърда земя — рече офицерът. — Струва ми се странно, че си толкова нетърпелив отново да стъпиш на борда.

— Всъщност не съм, но Пикълс ми каза, че нов курс ще има подир няколко дни. Това истина ли е?

— Да — отвърна офицерът. — И ти предоставя изключително удобно оправдание.

— Мога ли да запитам какъв е проблемът? Има ли някакъв закон, забраняващ да наемеш водач и да му платиш да те придружи? Или поставящ задължителен период за престой на сушата?

— Не, обаче наскоро в града се случиха неприятни неща. Много неприятни. По тази причина ни интересуват всички, които бързат да напуснат. — Погледна красноречиво към Пикълс.

— Нищо не съм направил — каза хлапакът.

— Може да не си, а може и да си или пък да знаеш нещо. И в двата случая би се старал да драснеш. Хитро би било да се вкопчиш за някого, който не е подозрителен.

— Нищо не зная за убийствата.

Офицерът се обърна към Ейдриън.

— Ти си свободен. И върви бързо, защото шлепът вече се кани да потегля.

— Ами Пикълс?

Командирът поклати глава.

— Не мога да го пусна. Надали е виновен в убийство, но може да знае нещо. Бездомните виждат много неща, за които гледат да си мълчат, освен ако вече няма накъде.

— Нали ви казах, че не зная нищо. Дори не съм бил на хълма.

— Тогава няма за какво да се притесняваш.

— Но... — Пикълс почти беше на път да се разплаче. — Той щеше да ме отведе на север! Щяхме да ходим в университета.

— Последно повикване за пътниците! Шлепът за Колнора! Последно повикване! — изрева глас.

— Слушай... — Ейдриън отвори кесията си. — Ти ми направи услуга и е редно да ти платя. След като приключат с разпитите, ако все още искаш да работиш за мен, можеш да използваш тези пари, за да дойдеш в Шеридън. Вземи следващия шлеп или използвай пътна кола. Ще остана там около месец. Или поне две седмици. — Боецът постави монета в ръката му. — Питай за професор Аркадиус: това е човекът, с когото ще се срещам. Той ще ти каже как да ме намериш. Съгласен ли си?

Пикълс кимна, изглеждаше малко по-добре. Сведе поглед към монетата и се ококори, а характерната му усмивка изникна отново.

— Разбира се! Считайте, че съм тръгнал. Можете да разчитате на мен. Сега вървете, да не изпуснете шлепа.

Ейдриън му кимна, взе си чантата и затича към кея, където някакъв мъж изчакваше на подвижния мост, отвеждащ към дълга плоска лодка.

ГЛАВА 2

ГУЕН

Гуен осъзна безпомощността си още в мига, в който от горния етаж долетя първият писък. Таванът се разтърси; в чашите на седналите край бара се посипа мазилка. Разнеслото се изкънтяване напомняше на тояга, стоварена върху главата на Ейвън.

Не, не е тояга. Започнал е да блъска главата ѝ в пода.

— Ейвън! — изкрещя Гуен и се затича по стълбите.

Заради устрема си тя блъсна рамото си и събори някакво малко огледалце, но не усети болката, а продължи да тича, вече по коридора. Продължаващите да долитат крясъци по-скоро звучаха като викове, долитащи от кланица — напразните викове на обречен скот.

Стейн ще я убие.

Тя сграбчи дръжката на вратата и дръпна, но преградата не помръдна, залостена. Тежестта на Гуен дори не успяваше да я разклати.

Ударите бяха изгубили остротата си: сега те звучаха по-приглушено и по-сочно. От своя страна писъците бяха притихнали до примирени стенания.

От другата страна на коридора се намираше стаята на Мей. Последната в момента развличаше някакъв червенокос мъж от Ийст Марч. Нейната врата не бе заключена; момичето изкрещя, но от страх. Поне с нахлуването си Гуен не бе прекъснала нищо: другата жена и червенокосият ѝ клиент сами бяха преустановили заниманията си заради писъците.

Гуен насочи ритник към таблата на леглото, изработена от масивен явор, но скрепена зле. Подир втория ритник единият крак се откачи и принуди леглото да се килне. Лежащите в него се оказаха разтърсени.

Сграбчила импровизирания си таран, Гуен отново се хвърли към вратата на Ейвън. Силата на удара изби дървения крак от ръката ѝ и здравата разтърси рамката. Докато жената се привеждаше, за да вземе парчето отново, на върха на стълбището изникна Рейнър Грю.

— Какви ги вършиш, глупачке! Престани!

Без да му обръща внимание, Гуен отново стовари дървото върху същото място на вратата. Този път преградата се предаде под удара ѝ. Повлечена от инерцията си, тъмнокосата жена рухна на пода, на всичкото отгоре залят с кръв.

— Кълна се в брадата на Марибор! Не ме ли чу!? — прогърмя Грю, междуременно пристъпил напред.

Стейн седеше върху Ейвън, все още обвил ръце около врата ѝ.

— Тя не искаше да спре да пици — обясни той.

Очите на Ейвън все още бяха отворени, но бяха невиждащи. Русата ѝ коса лепнеше от кръв.

— Изчезвай! — Грю сграбчи Гуен и я издърпа обратно в коридора. — Слизай долу. Ще платиш вратата и леглото!

— Тя мъртва ли е? — попита Стейн, който продължаваше да седи над мъртвата проститутка. Кожата му лепнеше от пот, гърдите му бяха оплескани с кръв.

Грю леко срита глава на Ейвън с ботуша си.

— Да. Убил си я.

— Мизерник! — изкрещя Гуен и отново се хвърли в стаята.

Рейнър я улови и за втори път я блъсна назад.

— Млъкни!

— Съжалявам, Грю — обади се Стейн.

Другият сгримасничи и поклати глава, загледан в кръвта по пода. По стойката му и по свитата му уста Гуен можеше да види, че за него Ейвън не е преждеременно умряла девойка, а досаден повод за почистване.

— Не са ми нужни извиненията ти, Стейн — въздъхна Грю. — Но обезщетение ще приема. Сам знаеш, че Ейвън беше много търсена.

— Колко?

За момент Грю се замисли — по обичайния начин, с предъвкване на неизменната клечка за зъби.

— Осемдесет и пет сребърни.

— Осемдесет и пет? Тя вземаше само шест медни!

— Ти я уби, малоумнико! Това означава, че губя всички бъдещи печалби, които тя щеше да ми донесе. Злато, злато би трябвало да ти поискам!

— В момента не разполагам с толкова пари.

— Постарай се да се сдобиеш.

Стейн кимна.

— Ще ти се издължа.

— Тази вечер.

Другият се поколеба, преди да кимне.

— Добре. Тази вечер.

— Гуен, вземи един парцал и почисти. Ти също, Мей. Червенокоско, ти изфирясвай. На излизане кажи на Уилърд да се качи. Да ми помогне да пренесем тялото.

— И ще го оставиш да му се размине? — процеди през зъби Гуен, докато се изправяше на крака. Сълзите ѝ все още не бяха изникнали. Може би все още бе прекалено ядосана: разбиването на вратата бе я разпалило.

— Той ще плати за щетите, също като теб.

— В такъв случай ще се постарая да строша нещо, за което да платя с удоволствие. — Гуен сграбчи крака на леглото и замахна към главата на Стейн. И ако Грю не бе сграбчил ръката ѝ, ударът щеше да сполучи.

Едновременно с това си движение Рейнър я извъртя към себе си и силно я зашлеви с опакото на ръката си. Жената отново полетя назад. Изпуснатият крак весело се изтърколи през вратата.

— Изчезвай долу! Мей, стига си се размотавала, а вземай кофа и парцал. Къде се мотае Уилърд? Уилърд!

Гуен се надигна замаяно. Ако Грю бе използвал юмрука си, несъмнено щеше да я е зашеметил, може би дори да избие някой от зъбите ѝ. Само че той беше достатъчно опитен, за да преценява силата на ударите си и да не уврежда работещите за него момичета.

Докато тя слизаше по стълбите, ударената страна пулсираше гневно. Без да обръща внимание на посетителите, в които се блъскаше, тя изхвърча от вратата на „*Противната глава*“ и пое право към седалището на шерифа.

Нощта бе изпълнена със значителен есенен хлад, но тя не забелязваше. Улиците, покрити с напукана засъхнала кал, бяха пусти — жителите на Медфорд спяха.

Достигнала целта си, Гуен не почука, а направо влетя вътре.

Итън дремеше на стола си, отпуснал глава върху ръцете си. Жената изрита крака на масата, при което спящият подскочи. И

промърмори гневно.

Отлично. Тя го искаше вбесен.

— Стейн току-що уби Ейвън в „Противната глава“ — изкрещя тя. Итън трепна при думите ѝ. — Негодникът не спря да блъска главата ѝ в пода, докато не ѝ смаза черепа. Многократно казвах на Грю, че някой път ще стане така, казвах му да не пуска Стейн повече, но той отказваше да ме послуша.

— Добре, разбрах. — Итън грабна мечата си и започна да го окачва в движение.

— Преди няма и месец той едва не извади окото на Джолийн — каза тя. В момента двамата се отправяха по улица „Капризна“. Итън крачеше бързо, но не достатъчно бързо. Не и според нея. Времето беше от значение. Ейвън нямаше да се съживи, нито Стейн щеше да захитрее. И въпреки това Гуен искаше справедливостта да бъде въздадена колкото се може по-скоро. С постъпката си Стейн бе изгубил правото си да живее; всеки следващ дъх, поет от него, в нейните очи се превръщаше в кощунство. — А точно преди три дни строши ръката на Аби. Ейвън не искаше да го приема, но Грю, глупакът, я принуди. А Стейн беше останал изключително възторжен заради уплаха ѝ. Той се възбужда от страха ни, а колкото е по-възбуден, толкова по-агресивен става. Ейвън се тресеше от страх. Грю е глупак.

Вратата на кръчмата все още бе отворена и хвърляше ивица светлина върху улицата. Може би в бързината си Гуен бе разбила и нея. Дано.

Пияниците си бяха отишли, най-вероятно прогонени. Грю и Уилърд точно пренасяха Ейвън долу, омотана в одеяло. От единия край на огромния вързоп лениво капеше кръв.

— Какво правиш тук, Итън? — Жилите в гърлото на Грю се бяха изпълнали от напрежението. Той вече не крещеше, само звучеше разгневен. Това означаваше, че се е върнал в нормалното си състояние.

— Какво искаш да кажеш? Твоята сама дойде при мен.

— Не съм я изпращал.

— А аз вече не съм заспал, защото тя ме събуди. Какво е станало тук?

— Нищо — отвърна Рейнър Грю.

— На мен не ми изглежда така. Това Ейвън ли е?

— На теб какво ти влиза в работата?

— Моя работа е да отговарям за закона. Стейн горе ли е?

— Мда.

— Доведи го.

Грю се намръщи, поколеба се, а после отпусна своя край на вързопа.

— Върви да го доведеш, Уилърд.

Макар че Гуен все още кипеше от гняв към Стейн и Грю, част от нея изпитваше вина. Тя бе знаела какво предстои да се случи. Трябваше да се е намесила по някакъв начин, за да помогне на Ейвън. Само че не бе успяла да помогне дори и на себе си. И Ейвън бе мъртва.

Жената се загледа в малката локвичка, започнала да се оформя в единия край на килима, и се учуди на хладнокръвието си. Разкъсваше я вина, а въпреки това тя успяваше да се задържа на крака. *Макар да се чувствам като черупка.*

Стейн изникна и започна да се спуска по стълбището, закопчаващ панталоните си. Върху ризата му личаха кървави отпечатащи. Кръв имаше и по лицето му, изцапано по време на секнене.

— Ти ли си убил тази девойка? — попита Итън.

Стейн не каза нищо. Само кимна и придърпа сополите си с дъх.

— Осъзнаваш ли, че това е сериозно престъпление?

— Да, сър.

Гуен забеляза, че Грю е насочил изпепеляващ поглед към нея. По-късно тя щеше да си плати за стореното, но пък боят бе поносима цена за наказанието, което щеше да получи Стейн. Разбира се, неговата екзекуция нямаше да повтори начина, по който той бе убил собствената си жертва. Войниците просто щяха да го обесят. Но пък щеше да бъде публично: и това представляваше малка утеха.

Итън отмести перчема си и се възползва от движението на ръката, за да поразчеше шията си. Той също се бе загледал във вързопа и дъвчеше устна. Подир няколко мига прекрати размисъла си и се обърна към Стейн.

— Ще трябва да предоставиш обезщетение.

— Какво? — нервно попита Стейн.

— Да заплатиш на Грю за загубите, които си му причинил.

— Двамата вече се разбрахме — каза Рейнър. — Той ще ми плати осемдесет и пет.

— Сребърни, нали? — Итън кимна. — Струва ми се справедливо. Има ли и други щети?

— Потрошена врата, изтърбушено легло и строшено огледало, само че това беше нейно дело. — Грю посочи към Гуен. — И нейна грижа, съответно.

— Опитвала се е да достигне до приятелката си? — Стражникът посочи към одеялото.

— Така мисля.

— Тя не би сторила това, ако Стейн не се е опитвал да убие другото девойче. Той ще поеме и тези щети.

— Да, сър.

Войникът отново кимна.

— В такъв случай това е всичко. — Той направи крачка назад и започна да се обръща към вратата.

— Това е всичко? — повтори Гуен. — Не е справедливо. Той трябва да си плати за стореното.

— Точно това ще направи. Ще заплати осемдесет и пет сребърни тенента и...

— Говорим за мъртва жена! Той я уби и заслужава смърт.

— Говорим за мъртва *курва* — вметна Грю. Гуен го изгледа остро, но той невъзмутимо продължи. — Има разлика. Никой няма да обеси един работник, защото се поувлякъл.

— Тя е *мъртва*!

— А пък аз съм оцетената страна. И щом аз казвам, че съм доволен от постигнатото споразумение, значи случаят е приключен. Той изобщо не беше твой проблем. Сега си затвори човката.

— Не можеш да оставиш всичко просто така — не се отказваше Гуен. Тези й думи бяха насочени към шерифа.

— Тя имаше ли някакви близки? — попита той.

Гуен поклати глава:

— Мислиш ли, че ние бихме се намирали тук, ако имахме близки?

— В такъв случай господин Грю носи отговорност за нея. Той заявява, че е удовлетворен, значи работата, както казах, е приключена. — Итън отново се обърна към Рейнър. — Погрижи се тялото да е напуснало стените на града преди полунощ, иначе началството ще подгони мен, а аз ще си го изкарам на твоя задник. Разбра ли?

Грю кимна, а Итън излезе.

Рейнър и мълчалят през цялото време Уилърд отново понесоха трупа и се отправиха към вратата.

— Ха познай кой ще отнесе един хубав бой? — промърмори Грю, когато мина покрай Гуен.

Гуен остана да се взира в Мей и Джолийн, изникнали зад Стейн. Последният ѝ се усмихна и смигна.

— Много ще ти се насладя. — С тих глас той добави: — Но само след като събера други осемдесет и пет сребърничета. — Мъжът направи крачка към нея.

— Кракът ти повече няма да стъпи тук.

— Мислиш, че Грю няма да ме пусне? — Стейн се изсмя. — Ейвън не е първата. Стига да си плащаш, всичко е наред. — Той погледна към Мей и Джолийн. — Не се тревожете, и вас не съм забравил.

Веселият му кикот накара Гуен да потръпне.

Стейн се отправи към вратата, но не излезе, а само се огледа и я затвори. Подир това се обърна. Все още бе усмихнат, вторачен право в Гуен.

— Бягай! — изпищя Джолийн.

Жената се затича към задния вход. Зад нея долетяха псувните на Стейн, последвани от трясък: вероятно се бе подхлъзнал в кръвта на Ейвън. С падането си той прекатури някакъв мебел, вдигнал значителен трясък. Типа мебел Гуен не можа да определи, защото вече изскачаше на улицата и се впускаше в още по-усилен бяг, сграбчила полите си. Кожарската работилница остана зад нея. При преминаването на Мостовете — две тесни дъски, поставени над канала отпадни води — тя се подхлъзна и полетя към течната мръсотия. Не успя да предотврати падането си (потъна до лакти), но поне запази лицето си.

Очакваше Стейн да я е последвал; очакваше все още кървавите му ръце да се обвият около гърлото ѝ и да блъснат лицето ѝ в смрадливия канал изпражнения. Но него го нямаше. Уличката бе пуста.

Жената издърпа ръце и се постара да ги избърше в малкото чисти местенца на роклята си. Смесицата от чувства, породена от бягството, отприщи отдавна стаявалите се в засада сълзи. Отпуснатата край канала,

тя не спираше да риде и не се успокояваше, въпреки че всяко ридание я изпълваше със смрад.

— Не зная какво да правя! — изхлипа тя. — Каж ми какво да направя.

Гуен загреба шепа кафеникава кал и с все сила я хвърли нагоре. В същия миг изви глава назад, за да изкрещи към небето:

— Чуваш ли ме? Не съм достатъчно силна. И аз ще се прекърша като майка си. — Трепереща, тя си пое дъх-ридание. — А ако не се прекърша, той ще ме убие. Мен, Джолийн, Мей и всички останали. Не мога... Не мога да чакам повече. Чуваш ли ме? Не мога. Минаха пет години! Не мога да го чакам повече.

Тя дишаше учестено заради риданията и крясъците. И остана да се вслушва за отговор, който не идваше. Дочуваше единствено вятъра.

ГЛАВА 3

ШЛЕП ПО РЕКА БЕРНУМ

Ейдриън се бе настанил на палубата и наблюдаваше товарните коне, които теглеха шлепа. И отвъд тях, сред обвития в мъгла пейзаж, който търсеше да различи. Отвъд брега сред хълмовете се простираха обработваеми земи, а още по-далеч се виждаха селища. Всичко му изглеждаше чудато — някаква непозната земя, изпълнена със странни люде и обичаи. В този момент той не само изглеждаше, но и се чувстваше като чужденец. Никой не би заподозрял, че в момента боецът се намираше на около половин ден път от родното си място.

Изпод навеса изникна пълничък мъж, който доволно се удари по гърдите, тъкмо издувани.

— Свежо утро, нали? — обяви той, загледан към небето.

Може би пълничкият бе отправил думите си към бог Марибор.

Във всеки случай Ейдриън отговори.

— Малко е хладно. Отвикнал съм от студа.

Той си бе избрал местенце на завет и бе облякъл всичко, което носеше — два чифта шалвари, широк пояс, наметало и двойно омотана глава. И въпреки това му беше студено. На всяка цена щеше да си купи подходящи дрехи в Колнора — нещо вълнено и тежко, което да послужи като броня против студа.

— Явно идваш от Дагастан. Никога не съм бил там, но съм чувал, че е топло.

Ейдриън пристегна тауба си.

— И с ленени одежди ти става горещо.

— Завиждам ти. — Той пристегна робата си и с някакво намръщено разочарование огледа шлепа, сякаш бе очаквал през нощта да се случи някаква чудата метаморфоза. А подир това сви рамене и последва примера на Ейдриън, заемайки позиция далеч от вятъра. — Аз съм Себастиан — рече мъжът и протегна ръка.

Боецът се представи на свой ред.

— Видях, че не пътуваш сам? — додаде той. Действително, снощи бе видял Себастиан с още двама спътници, също облечени в

скъпи одежди. Вчерашното бързане се бе оказало напразно: шлепът потегли със закъснение, защото част от товарните сандъци бяха затруднили екипажа. Тези тримата не бяха спрели да треперят над багажа си.

— Видял си Самюел и Юджийн. С тях сме съдружници.

— Търговци?

Себастиан се усмихна.

— Нещо подобно. — Той се загледа в мечовете на Ейдриън. — Ами ти? Войник ли си?

Ейдриън отвърна на усмивката.

— Нещо подобно.

— Добре казано. Но тук оръжия няма да ти трябват. Никой друг на борда не е въоръжен, така че не виждам защо... Всъщност, разбирам.

Ейдриън го наблюдаваше внимателно. Опитът му бе показал съществуването на два типа хора. Съществуваха онези, на които човек можеше да се довери. После идваше *другият тип*. През последните пет години Блекуотър бе прекарал сред хора, които никога не се разделяха с оръжията си, бяха покрити с белези и можеха да се похвалят с липсващи зъби. Себастиан носеше плътна и скъпа роба, а върху ръцете му проблясваха пръстени. С тези като него Ейдриън също имаше опит. И знаеше, че няма да хареса следващите му думи, каквито и да се окажат те.

— Какво разбираш?

Събеседникът му снижи глас.

— Чул си за убийствата. Градската стража щъкаше навсякъде и не спираше да разпитва.

— За убийствата във Вернес ли говориш?

— Да. Три убийства в три нощи.

— И подозираш мен? — продължи Ейдриън.

Себастиан прихна.

— В никакъв случай. Ти си сред пътниците, пристигнали на борда на „Източна звезда“. Дрехите ти те издават. По-смислено би било да подозирам себе си: поне съм бил в града.

— Тоест, трябва да подозирам теб?

— Нищо подобно. Моите съдружници могат да потвърдят алибито ми, а лодкарят ще потвърди, че бяхме закупили места още

преди седмици. Пък и да ти приличам на асасин?

Макар Ейдриън да не бе виждал асасини, Себастиан наистина не приличаше на практикуващ въпросното призвание. Той почти се търкаляше при придвижването си, имаше пухкави пръстчета и заразна усмивка. Хората като него поръчваха убийства, не ги извършваха.

— Но мога да ти посоча един, който изглежда тъкмо така. — Погледът на Себастиан се бе насочил към носа на шлепа, където стоеше друг от пътниците, увит в наметалото си. Той стоеше обърнат с гръб към тях, като закован в сянката на сандъците. — Той вече е подходящ кандидат.

— Подозираш го, защото стои с вдигната качулка?

— Не. Заради очите му. Виждал ли си го в лице? Погледът му е студен. Мъртъв. Очи като тези са свикнали да съзират и раздават смърт.

Ейдриън се подсмихна.

— Изглежда те бива в разпознаването на хората по очите?

— Определено. Привикналият да убива има вълчи поглед — показващ празна душа и глад за кръв. — Себастиан се приведе напред, но не отмести поглед от пътника на носа. — Някои тайни отнемат невинността ни. Отнемането на животи усмъртява собствената душа. Всяка нанесена смърт отнася със себе си частица от човечността. В крайна сметка убиецът се превръща в обикновен скот, без дух, единствено притежаващ глад. Глад по изгубеното. Но също като с невинността, душата не може да бъде възстановена. Радостта, обичта и спокойствието напускат безвъзвратно подобна обител, за да отстъпят на жажда за смърт.

Себастиан говореше със сериозния тон на човек, който знае за какво говори. Самоувереността и липсата на припряност загатваха за мъдрост, придобита от опит.

Но пък ако той действително притежаваше подобна способност да преценява другите, надали би останал да се задържа толкова близо до Ейдриън.

— Има и друго. Той се качи в последната минута, без никакъв багаж.

— А ти откъде знаеш?

— Бях на палубата, когато той заплати пътуването си. Защо беше изникнал толкова късно? Нима някой се отправя толкова далеч на

север по прищявка? На подобно дълго пътуване не се поема спонтанно. Шлепът му е предоставил отлична възможност да остави търсещите го стражи далеч зад себе си.

— Аз също пристигнах късно.

— Но ти носеше багаж.

— Ето къде си бил, Себ. — Дватама съдружници също изникваха от каютите.

Самюел се оказа по-възрастният. Висок и слабават, разтегрян като тесто. Робата му висеше около тялото; широките ръкави скриваха връхчетата на пръстите му. Юджийн беше по-млад, близо до възрастта на Ейдриън. Неговото тяло още не бе направило избора си между височина и ширина. Но и той също бе облечен в прекрасна тъмночервена роба. На рамото му проблясваше златна брошка.

И двамата изглеждаха изтощени — като че цяла нощ са работили, наместо да спят. Самюел забеляза качулатия на носа и сърчка Юджийн:

— Той не спи ли?

— Трудно се спи с гузна съвест — отвърна младежът.

— Подобен човек не разполага със съвест — заяви Себастиан. Доколкото шепнешком можеше да бъде заявявано.

Над реката прелетя ято гъски, което за момент оглуши всичко с крясъците си. Пътниците повдигнаха очи към тях и последваха отминаването им с наместването на одежди: появата на птиците бе им напомнила приближаването на зимата. Тримата съдружници се настаниха близо един до друг, за да се грееят.

Себастиан им представи своя събеседник.

— Това е Ейдриън... — Той щракна с пръсти и погледна към боеца за помощ.

— Блекуотър. — Въпросният се здрависа с новоприсъединилите се търговци.

— Откъде си, Ейдриън? — попита Юджийн.

— Никъде.

— Човек без дом? — Носовият глас на Самюел съдържащо известно подозрение. Той беше от хората, които не биха проявили доверие и към някой светец.

— Какво искаш да кажеш? — рече Юджийн. — Той е от Калис. Нали снощи говорихме за това.

— Говориш глупости, Юджийн — каза Себастиан. — Пристигнал е с калианския кораб, но не е тамошен. Да си виждал калианец с медноруса коса и сини очи? Те са смугли и хитри негодници. Недостойни за доверие.

— Какво си правил в Калис? — с тон на наскърбен инквизитор се осведоми младежът.

— Работех.

— Както и трябва. — Себастиан кимна. — Той носи тежка кесия. Трябва да вземаш пример от него, Юджийн.

— Бас държа, че е пълна само с калиански медни монети — със същия пренебрежителен тон продължи Юджийн. — Иначе щеше да си е купил вълнена роба като нас.

— Той носи прекрасен меч. Два, всъщност. На твое място бих внимавал с изказванията — рече Себастиан.

— Три — вметна Самюел. — Третият е останал в каютата му. Огромен е.

— Видя ли, Юджийн? Човекът влага всичките си пари в оръжия. Но ти продължавай да го наскърбяваш. Убеден съм, че двамата със Самюел прекрасно ще се справим и без теб.

Този път младежът не каза нищо, а скръсти ръце и упорито се загледа в отминаващите хълмове.

— С какво се препитаваш? — попита Самюел и хвърли продължителен поглед към Ейдриъновата кесия.

— Бях войник.

— Войник? Никога не съм чувал за богат войник. В чия армия си служил?

Във всички, едва не отвърна Блекуотър, но се сдържа. В първия момент тази истина му се бе сторила смешна, но веднага подир това бе последвало потискането. Та нали точно тези години служба го бяха накарали да прекоси океана.

— Случваше ми се да пътувам много — неопределено отвърна той, отбягвайки въпроса. В битка тази тактика не променяше нищо, макар че би могла да изнерви и изтощи противника. Самюел изглеждаше като човек, който не се отказва лесно. Но поредното отваряне на вратата към каютите предотврати следващата му реплика. Този път изникналата бе жена.

Нея Ейдриън също си спомняше. Тя се казваше Вивиан и миналата нощ търговците едва не се бяха претрепали в старанието си да я обгрижват. Сегашната ѝ поява също имаше подобен ефект.

За разлика от тях, жената не се бе омотала в плащ или вълнена роба. Тя носеше изчистена сива рокля, от типа, който младата съпруга на обещаващ работник би избрала за пътуване. Всъщност облеклото ѝ не бе от значение. Ейдриън можеше да оцени, че и в зеблен чувал тя би изглеждала възхитително. А оценката му придобиваше особена тежест заради факта че калианските жени бяха смятани за едни от най-красивите на света. Нейната красота бе тяхна противоположност — с нежнобяла кожа и руса коса. Тя приличаше на порцеланова кукла. Това беше първата западна жена, която той виждаше за период от две години.

Самюел тактично ѝ помогна да се настани между него самия и Себастиан. За Юджийн остана да седне край Ейдриън.

— Добре ли спяхте? — попита Юджийн, приведен доста повече от необходимото.

— Никак. Почти не можах да мигна заради кошмари, най-вероятно вдъхновени от случвалото се снощи.

— Кошмари? — Себастиан се навъси с повтарянето си. — Няма нужда да се тревожите, уважаема. Вернес и противните му престъпления останаха зад нас. Пък и всеки знае, че негодникът е убивал единствено мъже.

— Това не е особена утеха, сър. А и този човек — тя посочи към качулатия на носа — ме ужасява.

— Не се страхувайте. Само глупак би опитал да извърши престъпление на борда на толкова малък съд — успокой я Самюел. — Тези мащаби са прекалено дребни, за да позволят незабелязаното провеждане на подобна злина.

— Вие определено имате усет към езика, Самюел — каза Вивиан. Но търговецът не разбра похвалата ѝ в старанието си да я впечатли.

— Освен това — намеси се Себастиан — си имаме млад войник на борда. Той току-що е пристигнал от Дагастан. Ти ще защитиш дамата при нужда, нали, Ейдриън?

— Разбира се — каза боецът. Не бе излъгал за способностите си, но въпреки това се надяваше да не се стига до това. Започваше да

съжालява, че носи мечовете си. В Калис те бяха обичайна част от облеклото и хората биха се обръщали подир онзи, излязъл без поне едно оръжие. В Аврин обичаите бяха съвсем различни.

Но пък не можеше да свикне да оставя *всичките* си оръжия в каютата. Подир пет години остриетата се бяха превърнали в неразделна част от него и тяхното отсъствие непрекъснато би го глождало, като неотдавна изгубен зъб. Макар да бе сигурен, че пораншните думи на Себастиан бяха произхождали по-скоро от дочути истории, отколкото от личен опит, търговецът бе казал истината за едно: убиването си имаше цена.

— Виждате ли? — Себастиан плесна с ръце като човек, току-що демонстрирал успешен фокус. — Нищо не ви заплашва.

Вивиан се усмихна тъжно и отново погледна към стоящия на носа.

— Какво ще кажете някой от нас да поговори с него? — предложи Юджийн. — Може да се окаже, че се страхуваме напразно.

— Младият ни приятел е прав — одобри Себастиан. В гласа му се долавяше и искрена изненада, накарала Юджийн да го изгледа навъсено. — Притесняващо е да стоиш край тигър и да не знаеш дали е гладен. Върви да говориш с него, Юджийн.

— Не, благодаря. Аз само дадох идеята.

— Аз със сигурност отпадам като вариант. — Себастиан също побърза да се изключи от кръга кандидати. — Прекалено общителен съм. Тази ми характеристика често е довеждала проблеми. Не бива да провокираме излишно. Ще отидеш ли, Самюел?

— Да не си се побъркал? Кой изпраца яре да разговаря с тигър? Нека войникът отиде. Той няма от какво да се страхува. Дори и един убиец би се поколебал да нападне човек с два меча.

Всички погледи се насочиха към Ейдриън.

— Какво искате да го попитам?

— За името — предложи Себастиан. — Откъде е. С какво се...

— Дали той е убиецът — намеси се Вивиан.

— На твоє място не бих включил този въпрос, поне не веднага — вметна Самюел.

— Но нали точно това ни интересува?

— Да. Но кой би признал нещо подобно? По-добре е да съберем достатъчно информация, въз основа на която да си изградим мнение.

— Ако го попиташ открито, той ще осъзнае, че не ни е заблудил и стоим нащрек. Така ще се принуди да изостави плановете си.

— Или пък просто ще преценя обстоятелствата — рече Ейдриън и се надигна.

Двата коня теглеха шлепа плавно. Въпреки това боецът пристъпваше внимателно. Той се изкачи на предната палуба и започна да си проправя път сред покритите сандъци. От новата си позиция можеше да види разгръщащата се пред тях река. Вятърът стовари целия си устрем насреща му — леден устрем с аромата на борови иглички. *Вълнени дрехи*, отново си обеща той. *Дебела риза и тежко наметало*.

— Здравей — каза Ейдриън. Непознатият се поизвърна, но само символично. Дори носът му остана скрит под качулката. Боецът се бе надявал да види очите му: Себастиановите думи бяха породили любопитство. — Казвам се Ейдриън Блекуотър.

— Поздравления.

Отговорът бе леден, досущ като понеслия го вятър.

— А ти? — продължи мечоносецът.

Другият отново се извъртя напред.

— Разкарай се.

— Просто се опитвам да бъда любезен. Още няколко дни ще прекараме на борда на този шлеп. В разговори времето минава по-леко.

Никакъв отговор. Сякаш разговаряше със стена.

Стените обграждаха крепости. Преодоляването им бе възможно с помощта на обсада, прокопаването на тунел или изпращането на шпионин. Но пък винаги съществуваше и възможността за самоубийствена атака. Може би Вивиан бе права в догадката си.

— Просто сметнах, че това би те заинтересувало. Възможно е на борда да има убиец.

Главата отново се обърна към него. Този път тъгълът на извъртане бе по-голям и Ейдриън можа да зърне око. То не блестеше, нито имаше удължена зеница. И въпреки това Себастиан притежаваше известна правота. В пронизващия поглед Ейдриън видя заплаха, каквато бе съзирал многократно, най-често последвана от сблъсъка на оръжия.

— Мога да те уверя, че убиецът не е само един — отвърна качулатият. — Сега се махай.

Крепостната порта дори не бе трепнала. Ейдриън се отказа и се върна при предишните си събеседници.

Вивиан заговори първа:

— Какво стана?

Боецът сви рамене.

— Нашият приятел не е от най-словоохотливите.

— Ами погледът? Той има очи като на вълк, нали? — попита Себастиан.

— Със сигурност мога да кажа, че не е и от дружелюбните. А що се отнася до очите... не бих обозначил това като доказателство.

— Той е убиецът. Знаех си! — самодоволно възкликна Себ.

— Поне вече знаем. — Самюел се мъчеше да навие ръкавите си и да ги убеди да останат във въпросната позиция. — Сега трябва да вземем мерки да се защитим.

— Не знаем нищо — рече Ейдриън. — Слабостта към уединението не го прави убиец.

— Склонна съм да подкрепя Самюел — каза Вивиан. — Трябва да предприемем нещо. — Тя се бе притиснала към Себастиан, за да черпи от топлината му, пхнала ръце под мишниците си.

— Няма лошо да избягвате да оставате насаме с него — каза боецът. — Ключалките на каютите са сносно изработени. Съветвам ви да не оставяте вратите си отключени.

— Защо просто да не го затворим в трюма? — предложи Юджийн.

— Струва ми се, че той не би останал във възторг от подобна постъпка, особено като вземем предвид, че също като нас си е платил за пътуването — обясни Ейдриън.

— Но ние не сме убийци — възрази младежът.

— Все още не съм видял доказателства за вината му.

— Бихме могли да го завържем — каза Себастиан.

— Сериозно ли говориш? — попита Блекуотър.

— Да, тази идея е добра! — съгласи се Самюел. — Ако се нахвърлим в купом, ще успеем да го надвием, той не е едър. Бихме могли да му завържем ръцете и краката и да го заключим в трюма до края на пътуването. А в Колнора ще го предадем на стражите. Те ще го отведат обратно във Вернес. Възможно е дори да получим награда за залавянето му.

— И дума да не става — възрази боецът. — Ние не разполагаме с никакви доказателства за вината му.

— Ти току-що сам видя погледа му. Наистина ли мислиш, че този човек е невинен? Дори и да не е отговорен за неотдавна станалите убийства, той пак е извършил нещо... нещо отвратително.

По-рано Ейдриън се бе вслушвал в думите на хора като Себастиан и винаги бе съжалявал впоследствие. Когато никой не предложеше истината, хората вярваха в предпочитаното.

— А ти как би се почувствал, ако постъпим по такъв начин с теб? — попита го боецът.

— Не говори глупости. Аз не съм като него. Аз съм честен човек.

— Нима? Как бих могъл да зная?

— Защото току-що ти казах това.

— Ами ако и той каже същото?

— А той казали?

— Не го попитах.

Насочил думите си по-скоро към останалите, със самодоволно изражение Себастиан отвърна:

— Не е и било нужно. Достатъчно е само да го погледнеш. Ръцете на този човек неведнъж са били покривани с кръв. Той е зъл.

По всички останали лица Ейдриън виждаше съгласие. Тази им настоятелност не изглеждаше логична — докато човек не обърне внимание на страха. Присъствието на страх превръщаше разумността в лудост и дори можеше да накара втората да придобие вида на първата.

Само глупакът застава на пътя на юрнало се стадо.

Заради тази компания отново му се прииска Пикълс да бе дошъл с него. Ейдриън се изправи на крака.

— Къде отивате? — попита Вивиан.

— Не съм съгласен с вас, така че няма да участвам повече в този разговор. — След първата си крачка на отдалечаване той отново се обърна към тях. — И още нещо. Ако се опитате да го завържете, да го блъснете в реката или нещо от този род, знайте, че аз ще се притека на помощ на него, а не на вас.

Съпроводи го шокирано мълчание. Сред проскърцването на лодката Ейдриън се отправи към кърмата. Там щеше да остане скрит от погледите им.

— Още е млад и наивен — долетяха след него думите на Себастиан.

Ейдриън действително беше млад — нямаше намерение да отрича това. Но всяка от годините, прекарани в Калис, се равняваше на няколко години обикновен живот. В стремежа си да избегне ковашкото поприще той бе научил много.

Боецът се облегна на перилото и се загледа на изток. В повечето от ниските места тревата все още зеленееше, но дърветата по високите места вече обагряха листата си в златно. Някъде в далечината, отвъд достижимото от погледа му, се намираще малко селце, което той не бе виждал в продължение на пет години. Но предполагаше, че нищо там не се е променило. Промяната подминаваше местата като Хинтиндар. Единствено поколенията се сменяха, отдадени на един и същи труд. Някои от жителите не бяха способни да напуснат, други — като баща му — не желаеха. Къщите около пътя, разположени в подножието на господарското имение, щяха да се издигат там вечно. На петнадесетгодишна възраст Ейдриън бе напуснал това място. Сегашното му преминаване можеше да бъде сметнато за завръщане... Защото той нямаше намерение да се върне в самото място.

Сега той осъзна, че бе грешал за липсата на промяна. В малкото гробище щеше да се издига нов камък — или по-скоро надписана дъска. Над земята щеше да стои единствено името, защото селяните не познаваха календара.

— Хубав ден се очертава — отбеляза лодкарят. Той бе приседнал край кормилото, отпуснал ръка върху него, и бе качил краката си нависоко.

Ейдриън кимна и едновременно с това осъзна, че е спрял да трепери. С напредването на утрото мъглата започваше да се раздига. Сред дървесните корони се промушваха лъчи светлина, които потъваха във водата. Бернум бе и широка, и дълбока река, особено в близост до морето. Водите ѝ се разливаха сред хълмовете с лениво спокойствие. Но това бе само привидна проява, прикриваща коварно подводно течение. Последното бе погълнало множество животи — хора и добитък. А през пролетта тя се разливаше и наводняваше брега си: това обясняваше липсата на ферми в близост до реката. Бащата на Ейдриън бе казвал, че Бернум не обичала да бъде притискана. Той я бе оприличавал на зла вещица, подмамвала къпещите се с лъжливото

спокойствие на водите си. Тя ги оставяла да навлязат до средата, преди да ги удави. Освен това бе казвал, че ако някога водите й бъдат пренасочени — нещо невъзможно, както бе настоявал — в коритото й щели да лъснат хиляди скелети, погребани сред утайка.

Тогава Ейдриън не бе вярвал на думите му. Още от съвсем малък той бе отказвал да приема онова, което не е видял със собствените си очи. Същото недоверие бе проявявал и към много от другите неща, разказвани от баща му.

— Май не си от бърбривите — продължи кормчията с добронамерен тон. По лицето му личеше, че е прекарал по-голямата част от живота си край вода. — Снощи почти не те видях. Ти си като онзи, дето виси на носа. Да ти се представя. Аз съм Фарлън.

— Ейдриън.

— Зная. Старая се да познавам всички пътници. Или поне имената им, защото не искам да любопитствам прекалено. Да знаеш, сред колегите има и такива. Заради работата е. Край реката виждаш единствено брегове. Хубаво е да има с кого да разговаряш, пък било то и само по време на пътуването. И като стана дума за пътуване, надявам се то да ти хареса. Аз не се изживявам като капитан, да не си помислиш нещо. Просто обичам пътниците, които превозвам, да остават доволни.

С брадичка Ейдриън кимна към предната част на шлепа.

— А той как се казва?

— Той ли? Не си каза името, а пък аз не настоях. Личи му, че е от хората, за които е най-добре да ги оставиш на спокойствие и да се надяваш, че ще ти отвърнат със същото. Не бих искал да досаждам на подобен човек.

— Какъв човек?

— Не е ли очевидно?

— И ти ли го мислиш за убиец?

— Няма как да зная със сигурност. Но не мога да кажа, че не се притеснявам.

— Ако си имал подозрения, защо не говори с войниците?

— Трябваше. И щях да го сторя, ако не се бях притеснил заради закъснението. Онези сандъци, дето довякоха в последния момент, здравата ни забавиха. А ако бях седнал да говоря със стражите, щяхме да се забавим още повече. По-рано вечерта един патрул се качи на

борда, за да огледа, само че по това време качулатият още не се беше качил. Той изникна точно в последния момент, когато вече се отделяхме от брега. Едва впоследствие осъзнах грешката си. Трябваше да спра конете и да сляза с оправданието, че съм забравил нещо дребно. Само че сега ще трябва да чакаме до Колнора.

— И какво ще правиш там?

— Ще кажа на шерифа за подозренията си. Шериф Малет е добър човек. И акълът му го бива. Той ще се заеме с разследване и ще открие истината. На твоє място не бих се надявал веднага да продължа пътя си. Смятам, че той ще иска да говори с всички на борда.

— Аз не бързам. Само се надявам в разговора си с него да извади по-голям късмет от мен. — Ейдриън отново погледна към мъжа, стоящ на носа.

* * *

Пътниците обядваха на палубата. Както Фарлън бе предвидил, денят се оказа отличен. Мразовитата мъгла отдавна се бе превърнала в спомен, прогонена от горещото слънце на пладнето. В момента шлепът бе спрял край една пощенска станция, привързан за брега. Конярят запрягаше новите коне.

Фарлън влезе и в ролята на сервитьор. Топла храна отсъстваше, но пък студеното пилешко, леко коравият хляб и пресните ябълки представляваха далеч по-добро меню от осоленото свинско и сухарите, с които Ейдриън бе принуден да преживява пътуването си на борда на „Източна звезда“.

Шлепът компенсираше липсата на лукс с бързина на придвижване. И тъй като пътниците не заемаха почти никакво място, те заплащаха само по една медна монета на миля. Заклетите пешеходци биха негодували против подобна цена само докато не научеха тарифите на пътническите коли. Пикълс бе дал добър съвет: това пътуване бе много по-бързо и по-удобно от клатушкането на карета.

— С какво точно се занимаваш, Себастиан? — попита Ейдриън, докато се настаняваше, стиснал дървена чиния. Не проявяваше интерес

към препитанието на търговеца: целеше да насочи разговора далеч от евентуални планове, касаещи качулатия.

— Добре ли познаваш Вернес, Ейдриън?

— Не. От пристанището направо поех към реката. Защо? Да не би да си известен?

— Може да се каже. Аз притежавам една от най-престижните бижутерии в града.

Вивиан бе заела по-раншното си място, макар че сега бе поставила чиния в скута си. Нейните порции бяха малки, почти детски.

Тя кимна утвърдително:

— Себастиан държи най-старият бижутерски магазин в града.

— И тримата ли се занимавате с бижута? — продължаваше да разпитва Ейдриън.

— Самюел е мой братовчед, а Юджийн е син на сестра ми. Те се научиха от мен. Аз заех на Самюел пари, за да отвори собствен бизнес. — Търговецът се подсмихна. — Клиентите, които по някаква причина са останали недоволни от цените, обслужването или просто си търсят повод за скандал, напускат магазина ми с гръм и трясък и заявяват, че никога повече няма да престъпят прага му. А после, смятайки, че ми правят напук, пресичат улицата и отиват в магазина на Самюел, където плащат по-висока цена за подобен артикул. Мислят си, че ми отмъщават, но тъй като аз притежавам известен дял и от неговия бизнес, част от печалбата пак отива в моя джоб.

— Ами Юджийн? — попита боецът.

— Поели сме към Колнора, за да му отворим магазин — рече Самюел.

Себастиан добави:

— Време е момчето да поеме само.

— Не съм момче — обади се Юджийн.

— Докато не изплатиш заема, оставаш момче. Или каквото реша, че си.

Младежът се навъси, но преглътна думите си заедно с поредната хапка пиле.

— Ами вие, госпожице? — рече Ейдриън. Вивиан тъкмо отгризваше от резен ябълка. — Каква причина ви е превърнала в наша спътничка?

Усмивката ѝ изчезна. Жената остана вторачена в чинията си.

— Нещо лошо ли казах?

Вивиан поклати глава, все така мълчаливо. Себастиан внимателно я докосна по рамото.

— Моля да ме извините. — Жената се надигна и се отправи към носа на лодката. Понастоящем той бе празен, защото качулатият се бе излегнал на брега.

— Не намеквах нищо — обърна се Ейдриън към останалите сътрапезници. Чувстваше се отвратително.

— Вината не е твоя — успокои го Себастиан. — Подозирам, че дамата е преживяла нещо ужасно.

— Тоест?

— Малко жени пътуват сами. И видя ли колко малко храна си беше взела? Очевидно нещо я измъчва.

— Може би е злояда. И е възможно да пътува към уговорена среща.

— Възможно. Но ми се струва по-вероятно да е изплашена. А и тези слухове са изнервили всинца ни.

Вивиан бе оставила чинията си върху палубата. Самата тя седеше върху един от сандъците и гледаше в реката. В един момент жената повдигна ръка, за да обърше очи.

Ейдриън въздъхна. Той винаги изпитваше известно смущение край жени и често му се случваше да изрече нещо неподходящо. Искаше му се да отиде при нея и да я утеши, но не го стори, защото почти бе уверен, че само ще влоши нещата. По-рано бе смятал, че е невъзможно да се почувства по-самотен, а се оказваше, че и в тази си преценка е сбъркал.

Подир храненето шлепът отново пое. Фарлън слезе да спи в каютата си и бе заменен от другия кормчия. Неговото име Ейдриън не бе успял да научи. Той бе по-млад от колегата си, имаше брада и рунтави вежди, а въпреки това под тях надничаше лицето на младенец. Освен това той бе необщителен и не проявяваше желание да разговаря.

Още с първото раздвижване Вивиан бе изчезнала в каютата си. Вероятно бе бързала да отстъпи носа на качулатия. Но той не зае предишното си място.

Ейдриън се зае да убива остатъка от деня чрез разглеждане на пейзажа и заточването на един от мечовете си. Поддържането на

оръжията се бе превърнало в част от хигиенните му навици. Тази дейност му помагаше да се съсредоточи, да се отпусне и да размишлява. А точно в момента се нуждаеше и от трите неща.

Вивиан изникна отново малко подир залез. Този път тя не се отправи към търговците, а за втори път се настани на опразнения нос, близо до поклащащата се светлина на фенерите. Оттеглянето на слънцето бе отстъпило място за есенния хлад: забелязал потреперването на дамата, Ейдриън се отправи към предната част на шлепа.

— Вземете — каза той и загърна раменете ѝ с току-що сваленото си наметало. — Не е дебело, но пак е нещо.

— Благодаря ви.

— Трябваше да ви го дам по-рано. Аз съм идиот. Бих искал да ви се извиня.

Вивиан го погледна изненадано.

— Задето не сте ми дали плаща си по-рано?

— Задето по-рано неволно ви разстроих.

Няколко мига тя изглеждаше объркана.

— И сте се притеснявали за това през цялото време? — Тя отпусна ръка върху неговата. — Седнете, недейте да стоите прав.

— Сигурна ли сте? До този момент не се проявявам като особено вежлив.

— Аз бих ви взела за благородник. Или пътуващ под прикритие рицар.

Ейдриън се позасмя.

— Всички ме обявяват за рицар.

— Простете?

— Няма значение. Аз не съм рицар. И не съм привикнал да разговарям с изтънчена компания.

— Това ли виждате в мое лице?

— В сравнение с хората, с които съм свикнал, да.

За момент Вивиан сведе очи.

— Аз не съм родена аристократка, за каквато ме смятате. Бракът ме издигна, но сега...

Тя замълча и отново се загледа в палубата.

— Слушам ви — увери я Ейдриън.

— Причината за пътуването ми... без придружител... Съпругът ми е мъртъв. Той бе убит преди два дни. Той бе една от жертвите. Избягах, защото се страхувах за живота си. Но сега започвам да си мисля, че съм направила ужасна грешка.

— Имате ли представа кой и защо би искал да убие съпруга ви?

— Даниел беше заможен човек, а богатите имат много врагове. Домът ни бе ограбен. Дори завесите бяха откъснати. От страх аз избягах единствено с дрехите на гърба си. Както виждате, дори наметало не си взех. Продадох брачната си халка, за да си позволя пътуването, но се боя, че съм отвела тревогите си на борда. Мисля, че убиецът не е намерил търсеното. Последвал ме е на борда, за да се сдобие с него.

— Какво е то?

— Не зная. А и няма значение. Не нося нищо със себе си, но той няма да ми повярва. Дори няма да ме попита. Просто ще ми пререже гърлото и ще претърси каютата ми.

Ейдриън проследи лекото указателно движение на главата ѝ и откри, че качулатият отново се е върнал на палубата, този път близо до кърмата.

Боецът се гордееше с навика си никога да не съди хората по външния вид, но дори и той не можеше да отрече злонамереното излъчване на непознатия. Имаше нещо вцепеняващо в обгръщащото го мълчание и в неизменно спуснатата качулка. Излъчване на враждебност.

Ако вярваше в съществуването на подобни неща, Ейдриън би го сметнал за някакъв зъл дух, фантом или заклинател. Във всеки случай бе сигурен, че именно заради люде с подобно излъчване се зараждаха слуховете за съществуването на подобни свръхестествени създания. Когато пристигнеха в Колнора, пътниците щяха да разкажат на близките си за мистериозното безлико привидение, а впоследствие историята щеше да става все по-страховита с всеки преразказ. Не след дълго щеше да се разчуе, че самата Смърт тръгнала да се разходи с шлеп по река Бернум.

— Освен това не зная какво ще правя в Колнора — в случай че изобщо стигна жива.

— Нямате ли някакви роднини там? Или познати, които да ви помогнат?

Жената поклати глава, а долната ѝ устна леко трепна.

— Това не е ваш проблем. Все някак ще се оправя.

— Фарлън възнамерява да разговаря с колнорския шериф. Ще има разследване. Ако качулатият е виновен, стражите ще го арестуват. Тогава вие ще можете да се върнете във Вернес. Надали крадците са опразнили абсолютно цялата къща. А дори и да е така, нищо не ви пречи да дадете под наем някои от стаите, докато си стъпите на краката.

Вивиан отново погледна към качулатия и продължи с тих глас:

— Ами ако така и не достигна Колнора? Ако той ме убие по време на пътуването?

— Няма да допусна подобно нещо.

— Искан ми се да ви повярвам, но вие не бихте успели да го спрете. Нищо не му пречи да се промъкне в каютата ми. На сутринта никой няма да се трогне от трупа ми.

— Ето какво. Заклучете вратата си и се постарайте да я барикадирате. Така той няма да успее да се промъкне безшумно. Чуя ли трясъка, ще зная да ви се притека на помощ.

Тя попи сълзите си.

— Ще последвам съвета ви. Само се надявам, че това ще е достатъчно.

ГЛАВА 4

ПРОТИВНАТА ГЛАВА

Заради побоя дори тежестта на празните кофи и кобилицата причиняваше болка. Грю не я бе щадил. Все пак отново бе получил възможност да демонстрира богатия си опит: нито един от ударите не бе оставил видими следи. Насинените курви носеха по-малък приход.

При градския кладенец Гуен остави кофите и приседна на ръба, за да си поеме дъх, загледана назад. Все още бе рано — слънцето едва надничаше между извития покрив на кръчмата и кривата подредба керемиди от другата страна на улицата. Ейвън ѝ бе казала, че някога въпросната постройка била странноприемница. Много отдавна. Сега във въпросната къща се подслоняваха единствено плъхове и кучета. Тази западна постройка отлично символизираше целия бедняшки квартал и особено улица „Капризна“ — задънена във всяко едно отношение.

Още от съвсем малка Гуен помнеше как майка ѝ бе разказвала за далечен Медфорд, в който един ден двете щели да заживеят. Тогава Гуен си го бе представяла като някакво вълшебно място, по чиито улици трополят каляски, а екотът на колелата им бива отразен от стени от скъп камък. Малката Гуен дори си бе представяла къщата, в която двете ще живеят: прекрасна постройка с фонтан в двора, разположена близо до огромен пазар.

А реалността се бе оказала съвсем различна.

Майка ми имала ли е някаква представа къде се отправяме в действителност?

Майка ѝ бе посветила живота си на една-единствена цел: да достигне Медфорд. В продължение на години бе говорила единствено за този град. Сега Гуен можеше да обърне поглед назад и от позицията на възрастна да огледа с нов поглед случвалото се. Двете бяха пътували сами. Една майка никога не би повела детето си през цял континент, дори и ако разполагаше с неопровержими доказателства, че в края на пътуването я очаква самият рай. Освен това тенкинските жени никога не пътуваха сами.

Странно бе и името, което Илия бе избрала за дъщеря си: Гуендолин. Традициите на родното ѝ племе — Ованда — налагаха избирането на имената на предци. Само че надали сред въпросните предци бе имало жена на име Гуендолин. Името бе красиво, но не бе тенкинско. Подобни имена носеха красивите дами със сметанова кожа, сини очи и руси коси. Гуен бе видяла русокоса жена едва във Вернес, а дори и в този град такъв цвят на косата бе сравнително рядък. Едва години по-късно бе започнала да среща жени с подобни имена.

Името ѝ не бе спомогнало за добрия прием: навсякъде светлокожите пътници и търговци я бяха оглеждали с презрение.

В Калис светлокожите посетители бяха посрещани със същото подозрение. Въпреки това тенкините бяха склонни да търгуват с тях. Същото не можеше да се каже за северните земи. Дори и във Вернес Гуен и майка ѝ бяха изпитвали затруднения.

Ако не бяха способностите на майка ѝ, двете щяха да са умрели от глад. Но във Вернес имаше много калиански имигранти, заселили се из хълмовете край града. Лагерът с пъстроцветните им шатри приличаше на малко късче от Дагастан. Тамошните предводители умееха да оценят ползите от присъствието на ясновидка. Върху дланите, из които Илия бе разчитала бъдеще, бяха изниквали достатъчно монети.

Гуен бе наследила таланта ѝ, а майка ѝ се бе постарала да ѝ предаде всичките си знания.

— Не е възможно да разчетеш собственото си бъдеще — бе казала тя. — Също както не е възможно сама да видиш лицето си. Но е възможно да видиш отразения си образ. По същия начин е възможно да съзреш своя собствен път сред ореста на другите.

Тя бе научила дъщеря си да разчита, да вижда съдбата сред чуждите ръце.

— Какво виждаш? — веднъж бе попитала Илия, обгърнала задебялата длан на клиента си.

— Кораб. Голям кораб с платна — бе отвърнала Гуен.

— Какъв цвят?

— Сини.

— Това трябва да е миналото.

В отговор Гуен бе погледнала към мъжа, който бе кимнал.

— Вчера пристигнахме на пристанището.

— Неотдавнашните събития се виждат най-ясно — бе им казала Илиа.

В началото Гуен бе успявала да разчита единствено неотдавна случилите се събития и майка ѝ бе помагала с разчитането на бъдещето, за да остават клиентите доволни. Беше ѝ направило впечатление, че Илиа нито веднъж не е предложила собствената си длан. В началото младата жена бе смятала, че кръвната им връзка не би позволила на таланта да се прояви. Но впоследствие, когато уменията ѝ се бяха разгърнали, майка ѝ бе започнала да носи ръкавици.

По-късно двете се бяха присъединили към керван, отправящ се на север. И в един момент им се бе наложило да се отделят, защото Илиа се бе разболяла. Гуен бе отвела майка си в най-близкия град, където дни наред бе дирила лекар, склонен да я прегледа. Но и това не бе помогнало. Предусетила задаващата се смърт, девойката най-сетне бе задала измъчващите я въпроси. *Защо напуснахме Калис? Защо си ми дала такова име? И най-важното питане: защо е от такова значение да достигнем този Медфорд?*

Майка ѝ упорито бе отказвала да отговори. Бе рекла единствено, че бог бил ѝ наредил така. Когато Гуен бе попитала за кой бог става въпрос, майка ѝ бе отвърнала:

— Онзи, който крачи по света в човешки облик.

Почти всичките им пари бяха се стопили за запазването на малката стаичка, която Илиа така и не бе напуснала жива. В продължение на дни майката бе лежала неподвижно, полуумряла. Една утрин тя се бе раздвижила, за да изрече:

— Обещай ми... обеща ми, че ще продължиш към Медфорд, както възнамерявахме. Обещай ми, че няма да спреш, докато не се озовеш там, а когато пристигнеш, ще се установиш в града. Трябва да сториш онова, което аз не съумях да сторя. Трябва да бъдеш там, когато *той* пристигне.

Гуен не бе разбрала за кого говори майка ѝ. И така и не бе научила повече за въпросния човек, но въпреки това се бе съгласила. Заради майка си би се съгласила да се омъжи за гоблин и да заживее сред облаците.

Два дни по-късно Илиа бе издъхнала в същата тази невзрачна стаичка, разположена непроситимо далеч и от Калис, и от Медфорд. Тогава Гуен бе на четиринадесет.

Предсмъртният престой, който бе осигурила на майка си, я бе оставил без никакви пари. Дори не й бяха останали средства за храна, още по-малко за погребение. Тъй като не бе искала да предаде тялото на стражите — те неизменно се бяха отнасяли грубо към тях — Гуен бе сторила единственото, което бе могла: бе седнала и бе започнала да плаче. Сред риданията си почти бе пропуснала потрепването на вратата.

Посетителят бе висок и слабоват мъж, провесил кожена чанта на рамо.

— Търся Илия — учтиво бе казал той.

— Майка ми е мъртва. — Гуен бе избърсала лицето си. В онзи момент не й бе останало време да се чуди за начина, по който непознатият е знаел къде да ги търси.

Мъжът бе кимнал разбиращо.

— Моите съболезнования.

А после бе погледнал към леглото, на което Илия бе лежала, обгърната с любимия ѝ шал, и бе добавил: — Преди време майка ти ми гледа на ръка, а аз не разполагах с пари, за да заплатя. Дойдох да изчистя дълга си.

Той бе изсипал шест монети в ръката на Гуен. Девојката бе трепнала, забелязвайки цвета им. И въпреки това бе поклатила глава:

— Това е прекалено много. Майка ми никога не вземаше повече от три медни монети. А това...

В онзи миг тя не се бе осмелила да изрече гласно мислите си. Златните монети бяха проблясвали върху дланта ѝ като шепа слънчево сияние. *Подобно богатство не подобава на толкова мръсни ръце.*

— Тя ми каза нещо много хубаво.

Тази среща бе много странна. Непознатият не бе калианец, а доколкото Гуен знаеше, майка ѝ никога не бе гледала на ръка на западняци.

Но той се бе усмихвал топло и дружелюбно.

С течение на годините тя си бе припомняла този момент многократно. И се бе опитвала да осмисли случилото се.

Топлотата на погледа му я бе привлякла. А изгарящото отчаяние, изпитвано в този момент, бе представлявало друг подтик. Гуен бе останала сама и ужасена. Бе издирвала отговори — не само касаещи неговата самоличност, а и за своята собствена съдба. Какво щеше да

прави сега, останала изцяло сама? Тези въпроси я бяха накарали да погледне в очите му.

Илиа бе ограничила учението си до линиите върху дланта. Никога не бе споменавала за случващото се, когато тенкинска ясновидка се вгледа в нечии очи. Майка ѝ бе обяснила, че ивиците върху ръката представляват историята на човека, изписана от душата. Те се поддаваха на разчитане. А впоследствие Гуен бе открила, че очите позволяват поглед към самата душа. В този случай не можеше да става дума за разчитане. Това вглеждане ѝ бе напомняло за скок към дълбините на езеро. А в този ден тя бе узнала, че е възможно да се удави.

И именно това щеше да се случи, ако той не бе отклонил поглед. В неговите очи тя бе съзряла вечност. Единствено краткостта на съзерцанието ѝ бе спестило лудост. Но и видяното само за миг бе се оказало достатъчно да я накара да рухне пред него, ридаеща.

Нежна ръка се бе отпуснала върху главата ѝ. Мъжът бе изрекъл:

— Ще намериш сили да продължиш. Използвай една от монетите, за да погребеш достойно майка си. Не пести парите, тя заслужава най-доброто. С втората заплати пътуването си до Медфорд. Останалите четири запази. Живей само с най-необходимото. Не използвай монетите, освен ако не стане абсолютно наложително.

— Защо?

Тя не помнеше със сигурност дали бе изрекла думата, или паметта ѝ сама бе вместила тази реплика, за да придаде диалогичност на спомена. Трудно ѝ бе да си представи, че в онзи момент е била способна да говори, не и след като бе погледнала в очите му.

— В Медфорд ще те потърси един отчаян човек. Той ще се появи през нощта, обгърнат в собствената си кръв и молец за помощ. Трябва да бъдеш там. Трябва да го спасиш.

За момент непознатият се бе приближил до леглото на майка ѝ.

Когато се бе извърнал обратно, върху страните му бяха проблясвали сълзи.

— Погрижи се добре за нея. Тя беше добра жена.

Всичко това се бе случило толкова отдавна. Четирите монети бяха се превърнали в реликва. Все още лежаха скрити под една чвореста дъска в една от стаите на втория етаж — стаята, чийто креват

бе разбила. В продължение на пет години Гуен ги бе пазила, без да издава съществуването им. И често бе отправяла молитви към тях.

— Ах, проклет боклук!

Ругатните на Диксън я сепнаха. Каруцарят сритваше счупената ос на колата си. Последната все още лежеше на една страна, непоправена, като някакво болно животно. Самият Диксън също не изглеждаше особено здрав. Самият той бе як като бик, но бузите му бяха започнали да хлътват. За мнозина тази улица представляваше дъното.

Усетил погледа ѝ, мъжът спря за момент повдигна ръка към шапката си.

Това я накара да се усмихне. Гуен кимна в отговор.

Слънцето бе започнало да се издига над кривите покриви и да позлатява улиците. Облаци бързаха да го закрият, а есенните облаци означаваха студен дъжд. Жената отново погледна към Диксън, този път със съчувствие. Тя поне имаше покрив над главата си и никога не оставаше гладна. Животът ѝ би могъл да се развие много по-лошо.

Сега изглеждаше, че е на път да се влоши — тя зърна Стейн да крачи с няколко дъски под мишница и чук в другата ръка.

* * *

— Къде ли е намерил дъските? — обърна се Гуен към Грю. Стейн вече се бе качил на горния етаж на кръчмата.

— Не знам и не ме интересува. Важното е, че ще оправи вратата. Крайно време беше. На всичкото отгоре сигурно ще свърши работата калпаво. Той е риболовец или нещо от сорта, а не дърводелец.

Стори ѝ се странно, че Грю не знае същинската месторабота на Стейн (последният теглеше мрежи на борда на „*Лейди банши*“). Може би умишлено се преструваше, за да се дистанцира. Той си беше такъв — не беше близък с никого. А може би наистина не знаеше. Все пак той единствено разливаше алкохол. Не му се налагаше да спи с негодника или да слуша бръщолевенето му.

В момента Рейнър се бе заел да почиства тезгяха — излишен труд според Гуен. Никой от тукашните посетители не проявяваше придирчивост към условията. Достатъчно беше алкохолът да тече.

Стиснал парцала, Грю се приближи до стълбището и изкрещя:

— И гледай вратата да се затваря плавно, без да задира!

Отвърна му единствено трясъкът на чука.

— Изглежда е получил заплата.

— Изглежда. — Грю се върна зад бара и разлюля бъчвите, за да провери пълнотата им. — Всички пристанищни работници получават надница при новолуние, а миналата нощ беше много мрачна.

— Колко е получил?

— Откъде бих могъл да зная?

— Повече от осемдесет и пет сребърни?

Грю махна с парцала към нея.

— Тях той вече плати.

— Зная. А сега има повече.

— Е, и? Още по-добре за нас. Има пари да поправи вратата и да плати за пиене.

— И за жени?

— Накъде биеш, повлекано?

— Не можеш да му позволиш да легне с мен, Грю. Просто не можеш.

— Човекът изчисти дълга си. — Рейнър Грю се доближи до дъската, върху която бяха отбелязани длъжниците, и я потупа. Влажните му пръсти оставиха няколко петна сред имената. Стейн вече не се намираще сред споменатите.

— Ако е събрал достатъчно пари, той ще ме убие. Вече знае, че това ще му се размине. Дори знае и точната сума, която трябва да си приготви.

Грю изсумтя.

— Не е вярно. Онова с Ейвън бе просто нещастен случай. Ти изкарваш Стейн чудовище, което убива за удоволствие.

— Точно така е!

Другият се навъси.

— И сама знаеш, че не е така. Няколко пъти е плащал за теб, а ето че си още жива. Той е преспивал с всяко от тукашните момичета поне по десетина пъти. Ти просто не разбираш. Хората като него, които прекарват дните си сред смрадлива риба и нарежданията на малоумни надзиратели, се нуждаят от разтуха. Имат нужда да се почувстват мъже. Затова им харесва да проявяват известна грубост.

Когато сграбчат някоя мърла за косите, това им дава усещането за контрол. Това е причината той да идва тук. Същото важи и за всички останали. За да получат шанс поне за малко да се почувстват значими.

Тя скръсти ръце и се размърда.

— Беше инцидент, Гуен. А и няма мислиш, че бих търпял някой умишлено да убива момичетата ми? Подобни неща вредят на бизнеса. Не само трябва да й търся заместница, а и губя клиенти. Да не говорим за нуждата от почитване. Ако смятах, че смъртта на Ейвън е нещо различно от нещастен случай, Стейн нямаше да прекрачи този праг.

— Но той го е правил и преди. Сам ми каза.

Грю подбели очи.

— И защо му е да ти казва това? Още малко и ще го обвиниш, че одира живи кученца. Стегни се, Гуен! Зная, че още си разстроена, но Стейн не е убиец. Освен това аз си поговорих с него. Няма да има повече проблеми. Разбираш ли?

Гуен определено не разбираше, но не виждаше смисъл да изтъква това.

— Казах му, че ако си наеме кон и му счупи крака...

— Кон? — прекъсна го тя. — Сравнил си ни с коне?

Той се подсмихна.

— Това е сравнение, което той е способен да разбере.

Жената бе сигурна, че и разбирането на самия Грю се ограничава до това.

— И той се съгласи да се държи прилично — заключи мъжът.

— Той ще ме убие, Рейнър. — Тя се надяваше, че употребата на малкото му име ще усили значимостта на думите й. Сякаш се обръщаше към стар приятел, а не към сводника си. — Няма да ми прости, задето го издадох на шерифа.

— Трябвало е да се сетиш за това, преди да го издаваш, не смяташ ли?

Гуен не отговори. Какво можеше да отговори на това? Ако тя беше мъж, щеше да даде отговор с юмруците си. Но пък ако притежаваше подобна сила, изобщо нямаше да се е озовала в тази ситуация.

Забелязал лицето й, той поомекна.

— Просто казвам, че ти сама си си виновна. Пък и ако Стейн наистина искаше да те убива, не би си правил труда да идва чак тук.

Както и да е, ти няма защо да се притесняваш. Той поиска Джолийн.

— И ти си се съгласил? Възнамеряваш да му позволиш да спи с друга от нас?

— С пиво, комар и жени си изкарвам прехраната. Това е.

— Не го прави! Грю, не разбираш ли? Не го прави!

— Вече ти казах, че той не поиска теб.

— Не ме интересува. Той ще я убие. Не проумяваш ли?

— Той няма нищо против Джолийн.

— И срещу Ейвън също нямаше нищо против. Просто обича да я вижда изплашена.

— Започвам да се уморявам от дрънканиците ти, Гуен. Млъкни.

Грю я избута от пътя си и отново се зае да проверява бъчонките, разклащайки доста по-силно от необходимото.

— Ние не сме твоя собственост.

— Не думай?

— Итън не би ти позволил да ни държиш тук против волята ни. Той трябва да докладва на своя комендант, който от своя страна докладва на краля, а крал Амрат зачита...

— В името на всички богове, какво знаеш ти за крал Амрат и какво зачитал? Ти си една невежа курва, Гуен. И точно затова не е нужно да те принуждавам. Свободна си да напуснеш по всяко време. — Той обви косата ѝ около ръката си и я завлече към вратата, където я изблъска навън. — Ето. Свободна си. Къде ще отидеш сега? Нощите вече са мразовити, а зимата дори не е дошла. Къде ще спиш? Какво ще ядеш?

— Бих могла да продължа да се изхранвам със същото.

— Като предишния път? Като Хилда? Няма да те спирам. Няма да ти преча. Но и няма да те взема обратно, както сторих тогава. Хайде, върви. Може и да оцелееш по-дълго от нея. Хилда изкара две седмици. Но ти си по-умна от нея, би трябвало да изкараш месец. Или пък не. Тя не беше чужденка.

Хилда и Ейвън бяха работили в „Противната глава“ още преди появата на Гуен. Никоя от двете не бе искала да признае от колко време работи там. Хилда бе подготвяла напускането си, пестейки нищожните си бакшиши. Поредното пребиване бе послужило за повод на бягството ѝ. Според слуховете тя опитала да си намери друга работа, но не могла. Затова предложила да постъпи в друг публичен дом,

където ѝ отказали, защото знаели, че тя работела за Грю. Останала без алтернативи, Хилда бе започнала да работи на улицата, в уличката зад кожарската работилница. Действително бе оцеляла две седмици: Итън я бе открил удушена и ограбена. Дори не бе подето разследване: всеки можеше да я е убил.

Грю отстъпи назад.

— Искаш да живееш? Тогава ще трябва да останеш тук. А за да останеш тук, ще трябва да правиш каквото ти кажа.

Той потърка брадичката си — редки кичури, които отказваха да се издължат с повече от два пръста.

— Не исках да те плаша — с по-мек тон продължи той, — но дори и аз зная, че не е добра идея да те пускам при Стейн. Затова му дадох Джолийн.

Жената го погледна изумено.

— Значи все пак е поискал да плати за мен!

— Да, обаче няма да получи теб. Не и тази нощ. Не и докато не се уверя, че се е успокоил.

— Това не е нещо, което ще отmine, Грю, става дума за самата му същина. А дори и да не беше, той пак би ме убил, напук. А сега ще убие Джолийн, защото знае, че това ще ме нарани. И ако е сигурен, че ти няма да му позволиш да ме има, ще се задоволи с това.

Рейнър прокара длан през лицето си и я стисна в юмрук.

— Гуен, уморих се да споря с теб. Ти нямаш думата. Щом приключи с вратата, той ще получи Джолийн. Вече съм взел решение.

— Предупреждавам те, Грю...

Той я зашлеви силно, достатъчно силно, за да я накара да залитне, но не и да падне. И въпреки това шамарът се чу дори и на улицата.

— Първо заплашваш да си идеш, после заплашваш мен? Тази калианска кръв някой ден ще докара смъртта ти. Изобщо не трябваше да те приемам. Проблемите, които създаваш, не си струват приходите. Зная, че мъжете те намират за екзотична. Но ако бях знаел колко главоболия ще си навлека с теб...

Рейнър я сграбчи за раменете, болезнено впил пръсти.

— Сега ще ти кажа какво ще искам от теб, а ти ще го изпълниш. — Той я разтърси. — Искам да отидеш да събудиш Джолийн и да

пригответиш стаята. Малката. По-добре да не са в онази с кръвта. Няма смисъл да му даваме идеи.

Грю я дръпна навътре и я блъсна към стълбището. Гуен политна към една маса и едва не я събори.

— И не искам да чувам и думица. Нито гък.

Чукът на Стейн продължаваше да кънти.

В стаята си момичетата спяха върху два матрака на пода, свити като кученца. Тяхната работа рядко започваше преди залез, така че те спяха през деня. След Гуен, Джолийн бе най-възрастна. Роза бе най-младата — на около четиринадесет, макар че тя отказваше да съобщи възрастта си. Мей пък бе най-дребна от всички. Гуен винаги потръпваше от отвращение, когато я видеше да се качва заедно с някой от огромните бабаити, които трябваше да се привеждат на влизане. Ета, която и преди не бе могла да се похвали с красота, сега имаше строшен нос и два липсващи предни зъба — последици от побой, оставил я да лежи почти цяло денонощие. Сега тя се занимаваше с почистването. Кристи и Аби много си приличаха и можеха да минат за сестри, само че първата бе родом от Колд Холоу, а другата бе родена на улица „Капризна“.

Всички те бяха родени в Медфорд или околните селца. И през живота си не бяха пътували разстояние, по-голямо от две мили. Гуен представляваше единственото изключение — тя идваше от другия край на света.

— Почти съм готов, Грю — извика Стейн сред ударите.

Гуен бе прекосила цял континент. Бе виждала планини, джунгли и огромни реки. Бе стъпвала в столицата на източния свят и в най-големия град на западния. Но в нито едно от пътуванията си не бе съзряла нещо, което да се мери с мащаба на съзряното в очите на човека, отброил шест златни монети в ръката ѝ.

Не използвай монетите, освен ако не стане абсолютно наложително.

— Събудете се! Ставайте! — Тя започна да разтърсва спящите. — Съберете си нещата, бързо!

Жените се надигнаха бавно — вече не бяха кученца, а протягащи се котки.

— Какво става? — смотолеви Джолийн, присвила очи към светлината на прозореца.

— Трябва да се махнем.

— Да се махнем? Как така? — попита същата.

— Вече не може да оставаме тук.

Джолийн подбели очи.

— Не започвай отново, Гуен. Ако си решила да си идеш, върви.

— Не мога да си тръгна сама. Никоя от нас не е способна да оцелее сама, но заедно може и да успеем.

— И къде ще оцелеем? Как ще оцелеем?

— Имам малко пари — каза Гуен.

— Всички имаме *малко* пари — обади се Кристи. — Само че те няма да стигнат.

— Не, аз имам истински пари.

— Колко? — попита Аби.

Гуен бавно си пое дъх.

— Четири златни монети.

— Лъжеш! — веднага реагира Аби.

— Четири златни? — промърмори Мей. — Това не е възможно. Дори и ако си преспала с всеки мъж в Медфорд, пак не би могла да събереш толкова.

— Не съм ги събирала. Тези пари ми бяха поверени. Не знаех какво да правя с тях... до този момент.

Джолийн кимаше:

— Знаех си, че имаш скътани пари, но не съм и подозирала, че са толкова много. Но дори и това няма да стигне.

— В такъв случай ще заработим още — рече Гуен.

— И какво си намислила? — попита Аби.

Това беше проблемът — Гуен не разполагаше с план. Нямахте си представа. Но бе сигурна, че няма да свърши като Ейвън. Знаеше още, че сама не би могла да оцелее. С останалите жени би имала по-голям шанс.

Тя се приближи до прозореца и се загледа към калните улички на квартала.

— Никой няма да ни вземе на работа — каза ѝ Джолийн. — Никой не би наел момиче без препоръки, дори и за най-долна работа. А гилдиите не вземат жени.

— Тя е права — рече Ета. — Мен със сигурност никой няма да ме наеме. Кой би искал да вижда лицето ми всеки ден? Че аз самата не

мога да се гледам.

— Ти знаеш това не по-зле от нас, Гуен. Дори по-добре, защото вече опита веднъж. Нима си забравила Хилда?

— Хилда опита да оцелее сама. Аз също — отвърна Гуен. — И двете с нея бяхме допуснали тази грешка. Но ако го сторим заедно...

— Тогава ще има с кого да си говорим, докато умираме от глад?

— Бихме могли да отидем на някое друго място — колебливо предложи Мей. — Някъде, където никой не ни познава.

Джолийн поклати глава.

— Но и там ще задават въпроси. Никой не наема хора просто така. А и никой не би предпочел да наеме непознат пред човек, когото познава от години.

— Гледах как майка ми умира от глад — рече Роза. — Аз няма да свърша така.

— Прекалено рисковано е да си вървим — заключи Джолийн. — Дори и да имаме достатъчно пари за храна, пак бихме останали без място за нощувка. Колко дълго смяташ, че ще оцелеем на улицата? И нима мислиш, Гуен, че ако имаме някаква друга възможност, щяхме още да стоим тук?

Калианката обърна гръб на прозореца.

— Но нали аз имам злато.

— Радвам се за теб, Гуен. Купи си някаква хубава рокля или нещо друго. — Джолийн отново се отпусна и посегна да се завие.

— Ти не разбираш...

— Много добре разбирам всичко. Ти си тази, която не спира да мисли, че някъде може да ни очаква нещо по-добро. Да, Грю понякога е негодник, но пък има много неща, които са много по-лоши от него. Повярвай ми, говоря от собствен опит. Колкото и да ненавиждам това място, истината е, че ако го напуснем, смъртта ни е почти сигурна. Точно ти би трябвало да знаеш това.

Гуен кимна.

— Права си. — Тя се плесна по бедрата и отново кимна. — Абсолютно права си.

— Не може да бъде. С нея можело да се говори. — Джолийн придърпа одеялото над главата си, за да заглуши тропота на чука.

— Ударите ли те дразнят? — попита Гуен. — Знаеш ли какво е това, Джолийн? Стейн поправя вратата, която аз разбих.

— Е, и? — Другата отново дръпна одеялото, за да погледне към смуглата жена.

— Той има пари, а Грю възнамерява да му позволи да спи с теб. Джолийн пребледня и бавно се надигна.

— С мен?

— Той ще я пребие до смърт — изфъфли Ета.

— Да. И тя няма да бъде последната убита. Освен ако не си идем — още сега.

— Но ти едва не умря, когато опита, а и Хилда...

— Хилда и аз направихме една и съща грешка, както вече ви казах. Освен това тя беше заделила единствено няколко медни монети, а когато аз избягах, не бях взела златото си... то бе останало скрито тук. С него можем да си осигурим свое собствено убежище. Какво значение има, че никой няма да ни наеме? Грю изкарва добри пари от нас. Хилда бе сгрещила единствено в условията, в които продължи да практикува. Какво пречи да си уредим собствен дом? Сама всяка от нас не би могла да оцелее, но заедно имаме шанс. Определено по-голям шанс от това да се надяваме Стейн да си изгуби работата или да се очовечи.

Гуен се огледа и видя, че останалите премислят думите ѝ.

— Аз отивам да взема парите си. Онези от вас, които искат да дойдат с мен, нека започнат да си събират багажа. Тръгваме още сега.

И тя побърза да излезе от спалнята — не само за да приключи преди Стейн, а и за да избегне допълнителни въпроси. Идеята се бе зародила в ума ѝ току-що; щеше да мине известно време за отлежаването и осмислянето ѝ.

Стейн бе коленичил на прага и заковаваше новата дъска. За момент той спря, за да повдигне глава към Гуен и да се усмихне:

— Почти съм готов. Когато приключа, възнамерявам да се поза...

Гуен пристъпи в отсрещната стая и затръшна вратата след себе си. Няколко мига остана неподвижна, долепила гръб към нея, за да се увери, че той няма да я последва. Долетелият звук от рендосване ѝ показва, че поне за момента е в безопасност. Тази стаичка нямаше резе; това винаги бе изнервяло Гуен по време на проверките на скривалището. До този момент тя не бе го проверявала през деня. А и този път възнамеряваше не само да провери.

Тя прекоси стаята, издърпа масата и повдигна дъската, като през цялото време не спираше да отправя безмълвни молитви. Цяло чудо бе, че е успяла да задържи монетите скрити до този момент. Клиентите плащаха направо на Рейнър, но някои от по-съвестните плащаха и бакшиш. Грю позволяваше на момичетата да задържат тези суми, тъй като последните рядко надхвърляха две медни монети. Но той нямаше представа за малкото състояние, което Гуен крие сред пода. Ако бе знаел, не би се поколебал да я убие, за да вземе парите за себе си.

Кесийката все още си стоеше. Гуен я беше съшила от парчето ръкав, което Гидън Хок бе откъснал в нощта, в която бе погълнал осем чаши наместо обичайните четири. Златните монети си правеха компания с още четиридесет и пет медни. Тази сума представляваше нещо повече от нейните спестявания — тя имаше свято значение.

Жената напъха кесията в пазвата си и излезе.

Стейн пробно раздвижваше вратата, за да се увери, че никой от ръбовете не задира.

— Кажете на Джолийн да си остави косата пусната.

В спалнята момичетата вече я чакаха — всички те се бяха облекли.

— Не зная какво те беше прихванало да ни казваш да си събираме нещата, Гуен — каза Ета. — Сама знаеш, че нямаме никакъв багаж.

— Моля се на Марибор да знаеш какво правиш — прошепна Джолийн.

— Просто ме последвайте.

Всички те бяха боси — Грю не виждаше полза от обувки. Но дори и боси, седем чифта нозе вдигнаха значителен шум при слизането по стълбището. Този неочакван тропот привлече вниманието на съдържателя.

— Какво става тук? — попита той, изниквайки от складчето край кухнята. Гуен тъкмо отваряше вратата.

Тя изведе останалите и се обърна. Котките се бяха превърнали в патета, следващи майка си. Сега Гуен бе застанала между тях и бясното куче.

— Предупредих те. Тръгваме си.

— Ама ти наистина си глупава! Не ти ли обясних току-що, че нямаш къде да идеш. Това е единственото място за вас. Хубаво,

вървете. Обиколете града. Когато се уморите, когато се стъмни, стане студено и ви пригладнее, бързичко ще осъзнаете колко хубаво ви е било тук и ще припнете обратно. Само че тогава ще трябва да спрете с глупостите. А ти, Гуен, ще вкусиш колана, защото ми дойде до гуша от капризите ти.

Гуен затвори вратата. Тръпките, обзели ръцете ѝ, бързо плъзнаха из останалата част на тялото ѝ. Тя се притесни, че ще припадне на улицата.

— Къде отиваме, Гуен? — попита Аби.

— Имаш представа, нали? — додаде Джолийн.

— Не ми казвай, че си готова да ни причиниш това — рече Мей.
— Да вбесиш Рейнър по такъв начин, без да имаш идея къде да тръгнем?

Роза я докосна по ръката, втренчила големите си очи.

— Моля те, кажи ни. Къде отиваме?

Гуен трепереше, загърбила вратата. Слънцето най-сетне се бе издигнало достатъчно високо, за да прогони сенките, хвърляни от „Противната глава“. От другата страна на улицата все така се издигаше забравената странноприемница.

— Там — посочи калианката.

— Ти си луда — каза Джолийн.

— Да речем — съгласи се предводителката им. — Но луда е за предпочитане пред мъртва.

ГЛАВА 5

УБИЙСТВО ПО РЕДА БЕРНУМ

— Помислихме, че нещо ти се е случило — каза Себастиан на следващото утро, когато Ейдриън изникна на палубата. — Юджийн каза, че вратата ти била заключена и никой не отговарял.

Блекуотър погледна към небето. Слънцето почти бе преполовило пътя си.

Всички се бяха събрали в средната част на лодката. Липсваше само качулатият, който не се виждаше никъде. Вивиан бе заела позиция в средата, сложила си наметалото на Ейдриън и очарователна усмивка.

— Легнах си късно и съм се успал — леко гузно отвърна боецът. Звучеше като дете, обвинено в лентяйстване.

— Аз пък почти не успях да мигна — рече Себастиан.

— Като повечето от нас — додаде Самюел.

Блекуотър посегна към окачената кофа край борда и загреба вода, за да умие лицето си. Подир това се прозина и протегна. Винаги се чувстваше уморен и муден, когато се успеше. Той действително бе заспал късно: по-голямата част от нощта бе прекарал край откренатата си врата, вперил поглед в коридорчето пред останалите каюти. С часове бе наблюдавал как окаченият там фенер се поклаща, но никой не се бе появил. Накрая, призори, той бе заключил вратата си и с леко глупаво усещане си бе легнал.

Ейдриън се настани до Юджийн. Младият търговец бе разперил пръсти и себелюбиво се взираше в тях. Ноктите му бяха мръсни и оръфани, което ги изключваше като причина за одобрителния взор. Очевидно той се бе загледал в пръстените си — по три на всяка ръка. В това отношение той почти се изравняваше с вуйчо си.

Самият Ейдриън не виждаше смисъла от носенето на пръстени. Веднъж един заможен военачалник му бе подарил пръстен, но боецът бе открил, че украшението не му позволява да обхваща дръжката на меча, затова го бе оставил вместо бакшиш в една пивница. Но пък тримата бижутери явно имаха друго мнение.

Вивиан седеше срещу Ейдриън. Тя бе притиснала колене към гърдите си и се губеше сред диплите на чуждото наметало. Боецът нямаше добри спомени от тази одежда: бе я купил в Дагастан, малко преди да се качи на борда на кораба. Слаб преговарящ, Блекуотър бе заплатил много повече от необходимото — и не за пръв път. Това наметало — което калианци наричаха бишт — му бе останало за спомен. Но върху нея изглеждаше красиво.

Шлепът продължаваше нагоре по реката, с почти незначителни спирания за смяна на конете. Макар и само за една нощ, пейзажът край бреговете се бе променил значително. Сега реката бе станала по-тясна и по-буйна, обгръщана от по-високи брегове. Тези скали хвърляха сянка отгоре й. Широкият път, по който бяха крачили конете, сега се бе превърнал в тясна пътека.

Това бе северният пейзаж, който Ейдриън си спомняше — планини и долини, лед и сняг. Отвъд тези скали започваха земите на кралство Уорик, разположено недалеч от дома му. Начело на това кралство стоеше Клоувис Етелред. Жесток владетел. Коего всъщност представляваше излишно уточнение; до този момент Ейдриън не бе срещал различен тип особа.

Във всеки случай въпросният владетел можеше да се похвали с отлична армия. А Блекуотър можеше да си позволи оценката, защото бе служил във въпросната армия. Впоследствие се беше сражавал срещу нея. Познаването на тукашните местности дължеше на опита си като млад войник.

Той отново погледна към Вивиан. Жената отвърна на погледа му, а Ейдриън побърза да извърне глава и да се вторачи в брега. И със закъснение осъзна, че това го е накарало да изглежда гузен.

— Уредили ли сте престоя си в Колнора? — попита тя.

— Все още нямам планове — призна Ейдриън.

— Но нали си войник. — Тонът на Юджийн бе достатъчно високомерен, за да предизвика раздражение.

— А ти си търговец — отвърна Блекуотър.

Юджийн се подсмихна.

— Имах предвид, че ще се настаниш в някоя казарма.

— Вече не съм на служба.

— Нима? — Себастиан се засмя. — Та ти си почти на новобранческа възраст.

— И все пак... — Ейдриън се усмихна и разпери ръце.

— И какво възнамеряваш да правиш? — рече Самюел.

Блекуотър започваше да съзира мъдростта в уединението на качулатия.

— Просто пътувам.

— Към...?

— На север.

— Това е доста общо казано. Северът...

Шлепът се разклати, блъснал камък. За момент въжетото, привързано към конете, се отпусна, а после отново се обтегна. Ейдриън се обърна към кърмата и забеляза, че кормчията липсва.

— Къде е Фарлън?

Себастиан също удължи врат.

— Не зная.

Водени от Ейдриън, пътниците се отправиха към задната част на лодката. Но и близкият оглед не донесе яснота за отсъствието.

Себастиан посочи към въжетото, омотано около кормилото:

— Той оставя руля така, когато се оттегля за малко. Може би е отишъл да приготви закуска.

Ейдриън се обърна към носа. Реката, до този момент сравнително права, в далечината започваше да лъкатуши сред канари. Току-що преживеният сблъсък бе техен предвестник.

— Не мислите ли, че при това разтърсване той би трябвало да се качи на палубата? — каза боецът.

Всички погледи се насочиха към вратата на трюма. Тя действително се отвори, но на прага ѝ изникна качулатият. Последният се огледа, а после безмълвно се оттегли обратно.

— Той не изглежда особено притеснен — отбеляза Себастиан.

— Някой от вас виждал ли е Фарлън днес? — попита Ейдриън.

Тримата търговци и жената се спогледаха.

— Всъщност... като се замисля... аз не съм. А вие? — рече Себастиан.

Останалите поклатиха глави.

— Заместникът му слезе снощи след вечеря, нали? — каза боецът.

— Май да — съгласи се пухкавият търговец. — Когато сменяха конете.

— Възможно ли е Фарлън също да е слязъл, а ние да не сме го усетили? — предположи Блекуотър.

— Може да е станала някаква грешка — включи се Юджийн. — С разписанието, да речем? Може би конярят е потеглил преди Фарлън да се качи обратно?

— Не мисля, че Фарлън би пропуснал да му съобщи за дължината на слизането си.

— Най-добре да спрем — заключи Себастиан.

Самюел изсвири пронизително; Юджийн се зае да маха с ръце. Конете спряха, а Ейдриън освободи кормилото и насочи шлепа към брега — накъдето го тласкаше и самото течение. Търговците се заеха да претърсват трюма, но и там не откриха лодкаря. Затова всички слязоха на брега. Дори и качулатият слезе, макар че се отдръпна встрани.

— Заместниците се качват и слизат на различните пощенски станции, но Фарлън никога не напуска борда. Вчера той беше на поста си, лично отдели лодката от брега, след като впрегнах новите коне — заяви конярят. Той се казваше Андрю и определено се чувстваше по-добре сред животните си. — Той слиза единствено за да помогне при товаренето.

— Тогава къде е? — каза Себастиан.

— Може да е паднал в реката — отвърна Андрю. — На други лодкари се е случвало. Лично за него се съмнявам, но пак е вероятност.

— В такъв случай да изчакаме — предложи Ейдриън. — Възможно е да е доплувал до брега и да се е затичал да ни догони.

Конярят поклати глава.

— Ако е паднал, най-вероятно се е удавил. По цялото си протежение Бернум е коварна, но в тази си част е особено зла. Течението е отвратително. Паднеш ли в средата на реката, то няма да ти позволи да се приближиш до брега. И най-силният плувец в един момент се изтощава. Рано или късно течението те издърпва към дъното. Реката никога не изплюва жертвите си, тя ги сдъвква.

— Ами ако все пак е успял да достигне брега? — не се отказваше Блекуотър.

Андрю сви рамене:

— Тогава няма какво да го мислим. Стига да не се е ударил зле, ще може да поеме назад към пощенската станция и там да изчака

следващата лодка.

— Защо да поема назад?

— Защото вчера отминахме последната станция. Сега започват каньоните, а подир тях спираме направо в Колнора. Освен това назад е нанадолнище — по него се върви по-лесно.

— И няма да има повече заместници на кормилото?

Андрю отново поклати глава.

— Няма. Няма да има и нови коне. До Колнора оставаме само аз и тези две красавици.

— Какво ще правим? — попита Самюел.

— Вие ще трябва да изчакате тук. Аз ще поема обратно към станцията. Дори и да не намеря Фарлън, пак ще трябва да доведе нов кормчия.

— Колко време ще отнеме това? — поинтересува се Себастиан.

— По-голямата част от деня. И това е в най-добрия случай, ако веднага намеря човек. А ако не, ще се наложи да поизчакаме три дни, тогава е следващият шлеп.

— Неприемливо — заяви Самюел.

— Абсолютно неприемливо — подкрепи Себастиан. — И сами ще се справим.

Андрю бе започнал да разтрива хълбоците на едното от животните. Виждаше се, че не се чувства особено комфортно в тази ситуация.

— Би могло, само че Колнора е на ден път. А този участък...

— Тогава ще направим точно това — високо заяви Себастиан. Гласът му отекна към околните скали.

— Кой ще се нагърби с управлението? — попита Юджийн.

— Ще се редуваме. Ти ще започнеш, Юджийн. Сигурен съм, че не е трудно. — Пълничкият търговец погледна към Андрю.

— Просто дръжте лодката в средата и отбягвайте скалите. Тези две дами вършат тежката работа. — Конярят отново потупа задницата на една от кобилите.

* * *

Шлепът отново се понесе по реката. Юджийн не изглеждаше особено уверен в новата си позиция, затова Ейдриън остана да се навърта около него. Когато младежът придоби по-голяма увереност в заобикалянето на речните камъни, Блекуотър се оттегли.

— Бил е убит — каза му Самюел. Двамата търговци и Вивиан отново се бяха настанили в средната част на шлепа. Качулатият бе заел предишното си място на носа: вероятно не искаше да остава в трюма, докато Юджийн отговаря за кормилото. — Онзи му е прерязал гърлото и го е блъснал в реката — продължи търговецът, кимвайки към уединилия се.

— Няма как да знаем това — отвърна Ейдриън. Но по лицата на събеседниците си видя, че той единствен запазва колебания.

— Нима очакваш, че един толкова опитен лодкар е допуснал да се изтърси зад борда? Та той трябва да е прекосявал този маршрут стотици пъти — каза Себастиан.

— Не, но и освен това нямам намерение да достигам до най-лошото възможно заключение.

— Отвори си очите, млади глупако — високо каза Самюел. — Един от спътниците ни е мъртъв. И няма съмнение кой е отговорен.

Ейдриън потръпна.

— Кажи го по-високо, мисля, че Андрю и кобилите му не те чува. Хубаво, разбрах, че според теб Фарлън е бил убит. Само че забравяш нещо.

— А то е?

— Защо? — Ейдриън помълча за момент, за да подчертае думата. — Защо му е на качулатия да убива Фарлън? Можеш ли да ми кажеш? Защото аз не мога да посоча каквато и да било разумна причина. Единствено бих могъл да го обявя за луд, но до този момент той не се държи като такъв.

Това значително сви увереността на търговците. Двамата се спогледаха, объркани.

Несигурният глас на Вивиан прекъсна колебанието им:

— Аз се сещам за причина.

Мъжете се обърнаха към нея.

— Снощи той беше там, нали? — Тя погледна към носа. — Когато двамата с вас разговаряхме. Възможно е да е чул, когато ми

казахте за намерението на Фарлън да съобщи на властите в Колнора подозренията си.

— Така ли? — попита Себастиан. Ейдриън кимна.

— Ето и търсения отговор. — Самюел също обърна поглед към носа. — Няма Фарлън, няма разследване. Няма проблем.

Другият търговец се съгласи и додаде:

— Звучи смислено. Боя се, че...

— От какво? — подкани го Блекуотър.

— Сега трябва да предприемем нещо.

— Тоест?

— Вече няма никакво съмнение, нали? Всички знаем.

— Какво знаем?

— Че той е отговорен не само за убийствата във Вернес, но и за смъртта на Фарлън. И това не е всичко. Сега той знае, че ние знаем. Щом не се е поколебал да убие кормчията, няма да спре единствено с него. Единственият му избор е да убие всички нас.

— Не говориш сериозно. Ние сме петима. Шестима, ако броим и Андрю. Не мисля, че подобно съотношение на силите е в негова полза — рече Ейдриън.

— Той ще ни издебва един по един, докато спим или докато стоим на кормилото. Като хищник, дебнешц отделилите се от стадото.

— Значи е решено. — Този път Самюел шепнеше. — Ще трябва да го убием първи. Или той, или ние. Той не изглежда особено силен, по-дребен е от Юджийн и не носи оръжия. Бихме могли да го сторим още сега. Ние тримата. Ейдриън, заеми ни оръжията си и върви да вземеш големия си меч от каютата. Тогава ще го посечем и ще блъснем трупа му в реката. Точно както той е постъпил с клетия Фарлън.

Себастиан кимаше с решителния вид на одобряващ съдия.

Ейдриън чувстваше, че е пролял достатъчно кръв за три живота напред. Но пък бе възможно — дори много вероятно — търговците да се окажат прави. А и самият г-н Качулка с нищо не облекчаваше положението. Защо продължаваше да се задържа настрана? Сред цялото това викане нямаше как да не е чул нещо от разговорите им. Защо не се оправдаеше, ако беше невинен?

Но поведението му само по себе си не представляваше доказателство за вината му.

— Не — отвърна Блекуотър. — Няма да убия човек само въз основа на догадки. С Фарлън наистина се е случило нещо, нещо необичайно, само че ние не знаем какво. Дори и да е бил убит, какво ни гарантира, че убиецът е качулатият? Той обича да стои сам. Голяма работа. Какво доказва това? Или защото някой от вас не харесва очите му, той е виновен? Какво пречи убиецът да се окаже Юджийн или някой от вас двамата? И какво пречи аз да съм го убил?

Двамата търговци възмутено поклатиха глава.

— Прекалено много са нещата, които не знаем — продължи Ейдриън. — Смятам, че трябва да продължим според замисъла на Фарлън. Да продължим към Колнора, а когато пристигнем, Андрю ще отиде да доведе шерифа. И ако това ще ви успокои, ще се погрижа никой да не напуска борда, преди да сме разнищали нещата.

— Шегуваш се — каза Себастиан.

— Напълно възможно е Фарлън да си е жив и здрав и в момента да пийва гореща супа в пощенската станция. Как бихте се почувствали, ако той изникне в Колнора и се окаже, че сте убили невинен човек?

— Наистина ли очакваш от нас да си стоим и да бездействаме сред подобна заплаха?

— Очаквам да оставите на закона да си свърши работата. — Ейдриън се надигна, за да се възползва от превъзходящия си ръст. — И ако някой от вас повдигне ръка срещу любимия заподозрян, лично ще я отсека.

— Готов си да защитаваш убиец?

— Не. Но съм готов да защитавам един невинен от малоумната тълпа. Вие сте си го нарочили още от мига, в който той се качи на борда.

— Ами госпожица Вивиан? Не ѝ ли обеща вчера, че ще я пазиш?

— Да. И възнамерявам да удържа обещанието си. — Ейдриън се обърна към нея. — Нищо няма да ви се случи.

— Ами на нас? — вметна Самюел.

— Вас съветвам да не се отделяте едни от други. Ти сам изтъкна уязвимостта на усамотяването. Стига да не му предоставяте подобни възможности, не мисля, че има от какво да се тревожите.

— Това няма да промени нищо. Не осъзнаваш ли в каква опасност се намираме? Ти наистина си глупак и слепец! — каза Самюел.

Ейдриън небрежно отпусна ръка върху един от късите си мечове, при което търговецът замръзна.

— Ще прибавя и глух към този списък, но само този път — тихо каза Блекуотър.

Той се отдалечи (доколкото това бе възможно на борда на шлеп), съпровождан от острия поглед на Самюел, прогарящ гърба му. Себастиан бе по-труден за преценяване. Спокойно можеше да се очаква, че и двамата търговци не са останали във възторг от боеца. Може би този разговор бе ги накарал окончателно да променят мнението си за него, а може би просто бе ги накарал да го разкрият. Това не беше от значение.

Той установи, че от издигнатия участък на перилата е възможно да се покатери върху покрива на каютата — леко наклонен, с насмолени дъски. Лъчите на слънцето бяха накарали покритието да се поразмекне, но не чак до лепкавост.

Това място представляваше най-високата част на шлепа. От тази си позиция Ейдриън можеше да оглежда цялата палуба. На кърмата Юджийн бе приседнал и бе качил крака върху планшира — с позата си напомняше на Фарлън. Дано възрастният лодкар бе успял да достигне брега: Блекуотър бе разговарял съвсем малко с него, но пък го бе харесал.

Самюел и Себастиан продължаваха да разговарят шепнешком. Вивиан все още стоеше до тях. А на носа качулатият продължаваше да се взира в реката.

* * *

Ейдриън отново бе заел новото си любимо място върху каютата, за да наблюдава звездите. Тази позиция не можеше да се похвали с удобствата на палубата (нямаше къде да се облегнеш), но пък компенсираше това със сравнително трудната си достижимост, която би обезкуражила евентуални досадници. Никой от търговците нямаше да седне да се катери, Вивиан също отпаднаше. Оставаше единствено качулатият, но пък той не бе особено склонен да дири компания.

Денят бе минал без събития. До този момент успяваха да се справят и в отсъствието на Фарлън. Себастиан, Самюел и Вивиан се

бяха погрижили за приготвянето на храната, а Ейдриън бе заменил Юджийн на кормилото. В момента тази чест се падаше на Самюел, а Себастиан щеше да поеме последния участък преди Колнора.

Редуването не бе от голямо значение за търговците: и тримата се бяха скупчили край кърмата. Ейдриън бе готов да се обзаложи, че никой от тримата няма да спи тази нощ: те черпеха увереност от взаимното си присъствие. Качулатият продължаваше да бди на носа, а Вивиан се бе барикадирала в каютата си.

Реката продължаваше да се стеснява, притискана от издигащи се все по-високо скали. Ейдриън знаеше, че непосредствено отвъд Колнора приключва плавателната част на реката: там започваха водопади.

Той не бе сигурен за произхода на това си знание. Просто знаеше. Както знаеше, че не бива да бърка с ръце в огъня или да застава на върха на хълм по време на буря. Просто бе чул това. Голяма част от знанието му бе придобита по такъв начин. Имаше вероятност голяма част от нея да се окаже погрешна.

Отраснал в малко село, той бе попилвал жадно всичко, изричано от посетителите — от калайджиите, защото предимно те бяха хората, които посещаваха Хинтиндар. Надали в това отношение нещо се бе променило и сега.

Един от най-честите посетители бе Румения Пакър, чието приближаване биваше предвестявано от дрънченето на колата му и блясъка на червеникавите му коси. Особено по залез изглеждаше, че главата му се е запалила. Той продаваше съдовете си и поправяше стари на разумни цени, но историите си винаги раздаваше безплатно. Това го превръщаше в приветстван гост край всяко огнище.

Пакър обичаше да казва, че е обходил целия свят: от горите край Нидвалден — за които той твърдеше, че бележели границата с някогашното елфическо кралство — до невъзможно високите кули на Дръминдор (древна джуджешка крепост, способна да изстрелва кипяща лава срещу враговете си). Всички обожаваха да слушат разказите му. Обикновено самият Пакър заемаше главна роля в тях. И почти винаги те се развиваха през нощта: развълнувани припомнания за моментите, в които разни призраци, гоблини и феи се опитвали да го примамят.

Една от любимите истории на Ейдриън включваше цяла шайка гоблини. Калайджията ги бе описал като дребни зеленикави човечета с остри уши, изпъкнали очи и рога. Това, поне според него, не им пречеше да носят скъпи дрехи и шапки. И да говорят с калиански акцент. Въпросните гоблини възнамерявали да отвлекат Пакър, за да го накарат да се ожени за кралицата им, само че успял да ги надхитри: привидно случайно издал, че една от тенджерите му притежавала способността да показва бъдещето, когато бъде носена вместо шлем.

Тези истории бяха държали цялото село на нокти и в напрегнато вслушване. Ейдриън също не бе представлявал изключение. Тогава той си бе представял гоблините точно според описанието и бе вярвал на всяка дума. Но това се бе случило отдавна. Много преди младежът да напусне родното си село и да види истински гоблин, той бе започнал да се съмнява в думите на Пакър. А впоследствие, при сблъсъка си с първия представител на Ба Ран Гхазел, бе могъл да се убеди, че калайджията никога през живота си не е виждал истински гоблин. В противен случай не би останал жив.

Голяма част от знанията си той бе получил от своите съселяни — хора, които през целия си живот не се бяха отдалечавали на няколко мили от дома. Никой в Хинтиндар не познаваше света извън родната долина. С изключение на лорд Балдуин.

Бащата на Ейдриън също представляваше изключение: той бе дошъл в това село само няколко години преди раждането на сина си и избягваше да говори за живота си. Може би защото нямаше нищо за разказване. Данбъри Блекуотър бе скромен човек, свел интересите си единствено до ковачницата. Тази липса на интереси бе отвърщавала Ейдриън. И бе станала една от причините да напусне дома си, за да научи повече за света.

Пакър си бе измислял за срещите с гоблини и елфи, но в географско отношение разказите му се бяха оказали непогрешими. Отвъд Колнора, най-големия град в Апеладорн, река Бернум действително ставаше невъзможна за плаване — тя се начупваше в поредица водопади. Макар Ейдриън да бе обходил повечето земи, оглеждащи се в тази вода по време на шуртящия ѝ път, в самия град никога не бе стъпвал.

Той се прозя, съжالياващ за прахосаните в бдене часове. Краката му бяха започнали да изтръпват, но точно преди изправянето му

качулатият се отправи към каютите. Ейдриън побърза да слезе.

Тревогата се оказа напразна — качулката се отправяше към своето помещение.

Блекуотър също последва този пример. Или поне се опита: притеснена от разнеслите се стъпки, Вивиан попита плахо:

— Кой е там?

— Не се притеснявайте, госпожице. Аз съм, Ейдриън.

— Слава на Марибор. Бихте ли изчакали за минутка?

Последва звук от отместването на нещо тежко, подир това ключалката затрака. Най-сетне вратата се отвори.

Вивиан му направи знак да влезе.

— Искях да ви върна наметалото и да ви помоля за нещо.

Всички каюти на борда бяха еднакви. Изключение правеше единствено стаята, наета от търговците: Ейдриън подозираше, че тя разполага с две легла, а Юджийн е получил привилегията да спи на пода. В каютата на Вивиан имаше същия тесен креват и сандък с плосък капак, изпълняващ ролята и на маса. От тавана висеше фенер, в който боецът удари чело. Точно като в собствената му каюта.

Вивиан му направи знак да затвори вратата след себе си, с което го изненада. Едновременно с това тя се зае да развързва наметалото. Ръцете ѝ трепереха.

— Благодаря ви — каза жената, най-сетне успяла да освободи одеждата.

Ейдриън пое плаща си и каза:

— Можете да го задържите, ако още ви е студено. Не възразявам. Каза това, защото тя бе започнала да разтрива ръце.

Вивиан поклати глава:

— Не, няма да се наложи. Поне така се надявам.

Блекуотър не можа да разбере думите ѝ.

Тя колебливо облиза устни и продължи шепнешком:

— Зная, че следващите ми думи ще прозвучат необичайно, но и самата ситуация, в която се намираме, далеч не е нормална. — Жената отново замълча. Светлината на фенера се отразяваше в косата ѝ. — Сигурно няма да ви изненадам с признанието, че съм много уплашена. Страхувам се, че ако тази нощ затворя очи, никога повече няма да се събудя.

— Не съм забравил обещанието си да ви защита. Може да изглеждам млад, но ви уверявам, че можете да ми имате доверие. Моята каюта е съвсем наблизо. Ако се наложи...

— Точно това е проблемът. Ами ако той залости вратата ви и не успеете да излезете навреме? Колко време е нужно за прерязването на гърло?

С последните думи тя повдигна ръка към врата си, а после бавно започна да я спуска, далеч по-бавно.

— Бих се чувствала много по-спокойна, ако прекарате нощта в каютата ми — продължи Вивиан, затворила очи.

Ейдриън повдигна вежди.

— Дори не мога да ви опиша какво би означавало това за мен. Последните няколко дни бяха най-тежките в живота ми. Изгубих всичко. Целият ми живот рухна за тези няколко дни. И съм уверена, че онзи мъж възнамерява да ме убие. — Тя потръпна и направи крачка напред. — Моля ви. Това би означавало много за мен. Мога да ви обещаая, че тази нощ няма да ви бъде студено. — Тя взе ръката му.

Блекуотър присви очи. Той бе млад, но не и глупав.

— Убедихте ме. Ще седна с гръб към вратата. Дори и да заспя, опиталият се да влезе ще ме събуди. Какво ще кажете?

Той не възнамеряваше да го стори. Искаше да види реакцията ѝ.

Последната не закъсня.

Не последва никаква изненада, никакво раздражение от неразбирането му или от излишните разяснения. Наместо това жената започна да развързва панделките, придържачи роклята ѝ. Движението на фенера караше сянката ѝ да се поклаща бавно, едновременно с ритъма на полюляването на шлепа.

Голата кожа, изникваща изпод отстъпващия плат, обясни почти постоянното треперене. Под роклята си Вивиан не носеше нищо.

Но в момента ловките ѝ пръсти бяха престанали да треперят. Тя не откъсваше поглед от очите на Ейдриън.

— Искам да ви благодаря, задето ще прекарате нощта с мен — прошепна тя. — Зная, че нямам право да искам това от вас. Мога единствено да се постарая да се отплатя за саможертвата ви.

— Не искам да развалям момента, но нали съпругът ви е умрял само преди дни? Убит?

— Какво искате да кажете?

Пръстите ѝ отново си бяха намерили занимание, този път заети да разкопчават колана му.

— Че очевидно не сте били от най-верните съпруги.

— Той е мъртъв, а аз съм жива и искам да остана жива. — Тя изви гръб, издигна се на пръсти и затвори очи.

— В такъв случай ви съветвам да оставите колана ми.

Вивиан отвори очи.

— Моля?

— И да ми кажете какво става в действителност.

— Не ви разбирам.

— Аз също. Точно това е проблемът. Съпругът ви не е мъртъв, нали?

— Не е. Но това не означава, че не се нуждае от защитник.

— Който да ви защитава от...?

В този момент започнаха писъците.

* * *

С меч в ръка Ейдриън изскочи на палубата, но я намери пуста.

Крясъците бяха утихнали далеч преди той да е отворил вратата на Вивиан. Боецът ѝ бе заръчал да залости след него и се бе хвърлил към изхода.

След утихването на виковете слухът му не бе уловил нищо. Би трябвало да е дочул трополенето на ботуши, породено от оттеглянето на убиеца, но дори и това отсъстваше. Разнасяше се единствено тихият плисък на водата.

Ейдриън продължаваше да се ослушва.

Нищо.

Не съвсем, реката продължаваше да шуми. В продължение на дни тя бе разбивала пръските си в носа на шлепа. Сега този звук се бе променил, по-тих и по-спокоен. И не беше само това. Шлепът вече не се движеше.

По палубата не се виждаше никакво движение. Нищо не помръдваше.

Боецът бавно се отправи към кърмата. Там откри Самюел недалеч от кормилото. Търговецът лежеше по лице сред локва от

собствената си кръв.

Къде са Себастиан и Юджийн?

През живота си Ейдриън бе видял достатъчно смърт. И бе убил повече хора, отколкото би могъл да преброи и запомни, макар да се бе убеждавал, че убиването им е било необходимост. Разбира се, собствената му съвест отказваше да повярва в това, без значение колко силно му се искаше.

И все пак неговите сражения се бяха провеждали сред бойното поле или на арената. И в двата случая срещу въоръжени противници. Докато случилото се тук представляваше с нищо непредизвикана касапница.

С оглед на това спокойствието на нощта придобиваше съвсем ново, заплашително лице. Слабата светлина на поклащащите се фенери и стареещата луна пораждаше хиляди силуети.

Самият Ейдриън не изпитваше страх: станалото бе приключило, палубата бе безопасна. Единствено трюмът и каютите криеха риск.

Той откачи един от фенерите и се отправи към носа. Там откри и останалите двама търговци. По-точно откри труповете им. С прерязани гърла.

Близо до телата им се намираше капакът на трюма, отворен. Пристягалият го катинар беше изчезнал. През квадратния отвор се виждаха струпаните чували, торби и сандъци. Никой не се бе спотаил сред тях.

Огромните сандъци на търговците също бяха отключени. В тях боецът откри одежди, сребърна посуда, златни бокали, огърлици, свещници и кристални съдове. Натъкна се и на два сейфа, които също бяха разбити и празни.

Той остави всичко непокътнато и се изкачи обратно на палубата.

Мъртвешката тишина все още властваше.

В този момент той си припомни Андрю, а също и факта, че шлепът не се движи. Лунната светлина му позволи да различи единствено очертанията на конете.

Ейдриън се върна в пътническото помещение.

Коридорът бе останал непокътнат; вратата на Вивиан оставаше затворена. Жената сигурно бе ужасена — и този път с основание. Поне той можеше да я успокои с новината, че нищо не ги заплашва. Качулатият си беше отишъл.

— Вече е безопасно да отключите, госпожице Вивиан — каза той и почука на вратата. — Аз...

Заради потропването вратата се откряна. Това го накара да застине.

Фенерът в каютата още светеше. В неговата светлина и в откряналия се отвор Ейдриън можеше да види ръка — дребна ръка, с леко свити пръсти. Вивиан лежеше по очи. Кръвта ѝ попиваше в дъските.

Ами ако така и не достигна Колнора? Ако той ме убие още тук?

Ейдриън се чувстваше отвратително. Той тръсна глава и отстъпи назад, при което за пореден път закачи фенера.

Той ѝ бе обещал да я защити. Беше я уверил, че нищо не я заплашва.

При оттеглянето си от каютата боецът забеляза кървавите дири, които оставяше.

Защо смъртта така се е вкопчила в мен? Отдалечих се на стотици мили, а продължавам да стъпвам сред кръв.

Блекуотър се отправи към стаята си, за да си събере багажа — единствената торба, побрала всичките му принадлежности. Допирът до нея му напомни за Пикълс. Младежът бе негодувал заради задържането си, но можеше да се окаже, че то е спасило живота му.

Той откачи огромния меч от стената, намести го на гърба си и се изкачи обратно на палубата.

Останал неподвижен, шлепът се бе приближил до брега — с един скок Ейдриън се озова на сушата. И един бегъл поглед към конете бе достатъчен, за да потвърди страховете му: Андрю бе изчезнал. Тяло нямаше, но изчезващата в реката кървава дияра бе достатъчно красноречива.

Скалната стена се издигаше високо над Ейдриън. Светлината от впрегатния фенер превръщаше сянката на боеца в гигант, залепен за камъка. Ако човек си затвореше очите за кръвта и липсващия коняр, нощта можеше да мине за напълно спокойна. Двете кобили бяха привързани за едно дърво и очакваха сигнал да продължат.

Блекуотър привърза самия шлеп за едно друго дърво, а после разпрегна конете и залости ремъците им между два камъка, за да се увери, че течението нямаше да отнесе товарната лодка. Накрая привърза една от кобилите обратно и възседна другата.

— Няма смисъл да оставям и двете ви тук — обясни им Ейдриън и пришпори животното. То не бе обучено за езда, така че се отправи напред с изнервяща бавност, но пък и това бе за предпочитане пред вървеж.

Какво ли щеше да стане, ако Ейдриън се натъкнеше на качулатия в някоя кръчма или странноприемница? Той си представи как дребосъкът седи, покачил ботуши върху масата, и се хвали как изтребил цял шлеп. Това накара боеца да се почувства по-добре.

Той се бе уморил от убийства, но за качулката щеше да направи изключение.

ГЛАВА 6

ИЗОСТАВЕНАТА СГРАДА

В продължение на две години Гуен бе съзирала полуразрушената постройка насреща си, но по-рано никога не бе прекрачвала прага ѝ. За разлика от мнозина други: когато настъпеше зима и студът започнеше да лъха студения си присмех връз нощуващите на улицата, отчаяните неизменно подирваха подслон сред руините. За мнозина от тях той се оказваше последен. Не минаваше година без Итън да изтегли поне един замръзнал труп изсред рухналите греди. Долният квартал на Медфорд защитаваше името си не само в географско отношение, а улица „Капризна“ представляваше самото дъно. Колко ли време щеше да е нужно, преди тинята на въпросното дъно да погълне безвъзвратно Гуен и останалите?

Две от стените на постройката все още се държаха, третата се беше наклонила навътре, извита по чудат начин, а последната се стараеше да се смали все повече и повече. Вторият етаж бе отчасти рухнал, плагиатстващ в това отношение от покрива. Поне бе красиво: през дупките в тавана се виждаха стелещи се облаци. Три дръвчета, едно от които почти с човешки бой и с дебел колкото палец ствол, бяха впили корени в пода.

— Не е чак толкова зле — обади се Роза.

Гуен се огледа, но не я видя. По призрачен начин момичетата се бяха изгубили сред руините.

— Къде си?

— Малко ми е трудно да кажа. В... в салона?

В салона? Гуен едва не се засмя. Не само заради нелепото звучене, а и заради безгрижния начин, по който Роза бе изрекла думите. Джолийн обикаляше около рухналото стълбище, обвиня ръце около себе си, свела глава. Двете с Гуен се спогледаха и се усмигнаха, докоснали се до една и съща мисъл. *Само Роза би могла да види салон сред тази разруха.*

Жените се отпавиха подир Розиния глас и откриха единственото помещение с четири стени. По пода бяха пръснати останки от стари

мебели: там те си правеха компания с дебел слой прах, мръсотия и животински изпражнения. Сред гредите се виждаше лястовиче гнездо, обитавано. Но в най-голяма атракция се превърна камината. За разлика от външните стени, рухнали пред времето, коминът на огнището бе запазил каменната си структура. Дори и на фона на обграждащата го развала той изглеждаше елегантен.

— Вижте какво открих в един от ъглите! — Роза им показва щипците, които бе намерила. — Ще можем да си запалим огън.

До този момент Гуен бе почти сигурна, че е направила грешка с напускането си.

В деня, когато тя най-сетне бе успяла да постигне мечтата на майка си и бе пристигнала в Медфорд, Гуен се бе смятала за щастливка. Не само бе постигнала успех, а и си бе намерила работа още същия ден — като слугиня в „*Противната глава*“. Грю ѝ бе предоставил стая и храна. Не самостоятелна стая, разбира се, затова тя бе скрила парите си под дъските в малката стаичка отсреща — една от стаите с единично легло. Тогава не беше осъзнала, че стопанинът на пивницата не я е назначил просто от добросъвестност. Никой от местните не бе проявявал подобна добрина към нея. Колкото повече се бе отдалечавала от родните земи, толкова по-остро отношение бе срещала.

Когато бе открила същинските задължения, свързани с работата ѝ, тя се бе опитала да избяга.

И Грю я беше пребил.

Подир това той не бе я изпуснал от очи. Едва седмици по-късно бе проявил небрежност — бея оставил сама зад бара — и Гуен се бе възползвала от възможността да избяга. Монетите ѝ бяха останали в онази стаичка, но пък самата тя беше свободна. Или поне така си бе помислила.

Тя бе започнала да обхожда града, дирейки работа и милостиня. Бе се натъквала единствено на безразличие, а в някои случаи и на ненавист. Насреща ѝ бяха запращани хули, в чието значение тя не бе сигурна, но знаеше, че са обиди, отправяни към калианците като нея. Подир една седмица — не бе могла да определи точното време — прекарана с прехранване от отпадъци, Гуен бе открила, че не може да се задържа на крака от слабост. Подобно на Хилда, тя бе потърсила

други публични домове, но също бе отхвърлена. По тази причина знаеше, че слуховете за въпросната са истина.

Тогава Гуен се бе ужасила. И бе осъзнала предстоящата си смърт. Беше настъпил моментът да използва монетите — трудно можеше да измисли по-неотложни обстоятелства.

Само че тя не бе разполагала с парите.

Гладът я бе накарал да се върне. Тя трябваше да опита. За промъкване не можеше да става и дума. Тя очакваше, че Грю ще я бие отново. Може би дори щеше да я убие. Но тя нямаше избор. Другата ѝ алтернатива бе единствено смърт.

За нейна изненада Грю не я уби. Дори не ѝ посегна. Просто бе поклатил тъжно глава и я бе изпратил да си ляга заедно с гореща супа и хляб. Тогава Гуен бе си казала, че ще вземе монетите при възстановяването си. Така времето бе започнало да тече. Останалите момичета наминаваха да я посетят, да я прегърнат и да изразят радостта си от завръщането ѝ. За пръв път от смъртта на майка си тя бе усетила нечия близост.

Накрая Рейнър Грю се бе появил отново.

— Не бях длъжен да те прибирам. Знаеш това, нали? — бе казал той, изправен над нея, скръстил ръце. — Ти си млада и глупава, но предполагам, че вече си видяла какво те чака навън. Никой няма да ти помогне. Никой не дава пет пари за теб. Ужасните неща, които си мислиш за мен или си чувала за мен — повечето от тях са истина. Аз съм лош човек, но не лъжа. Лъжите са за напудрените перуки, които си пазят репутацията. На мен не ми пука какво си мислят хората за мен. Затова ще ти кажа, че не бих пролял и сълзица, ако пукнеш, както не ми дремеше, когато избяга. Но истината е, че с теб бих могъл да спечеля повече, отколкото без теб. И това ме прави единствения човек на света, когото го е грижа за жалкия ти задник. Повече няма да те заключвам или да те пазя. Ако искаш да си вървиш, никой няма да те спре. Пълзи и умри на улицата.

На излизане той се бе обърнал.

— От утре се връщаш на работа.

Онази нощ Гуен не бе могла да заспи. В онзи момент никой не би ѝ попречил да вземе монетите и да се махне. Но прекараната на улицата седмица ѝ бе показала, че всички останали врати в Медфорд са затворени за нея. За да оцелее, тя трябваше да поеме обратно на юг.

Четири златни монети биха били предостатъчни за едно пътуване до Вернес, дори и Калис. А веднъж озвала се сред родните си земи, тя можеше да натрупа цяло състояние с уменията си.

От нея се бе искало единствено да забрави желанието, което майка ѝ бе отправила на смъртния си одър.

Нещо, което не би трябвало да представлява проблем. Каква тежест имаха думите на една мъртва жена пред заплахата от робство? Може би ако майка ѝ бе знаела...

Но точно в това се коренеше проблемът.

Повечето хора се отнасяха към пророчествата с насмешка и не вярваха в тях. За Гуен и майка ѝ важеше нещо съвсем различно. Илиа се бе отказала от дома си, от семейството си и живота си, за да се отправи към Медфорд. И Гуен знаеше защо.

Майка ѝ действително бе знаела. Върху ръката на дъщеря си Илиа бе разчела всички предстоящи страдания. И въпреки това я бе накарала да обещае. Ако Гуен не можеше да разчита на собствената си майка, кому ѝ оставаше да се довери?

После идваше и онзи човек, посетил я след смъртта на майка ѝ. В неговите очи тя бе съзряла истината. На всяка цена трябваше да остане в Медфорд и да оцелее. Това беше единственото, което имаше значение, робствата и достойнството ѝ не значеха нищо. Четирите златни монети не бяха предвидени само за храна.

Трябваше да ги използва единствено в най-наложителния момент.

Сигурно той бе имал предвид нещо от рода на настоящата ситуация. Но пък есента не беше време за обявяване на независимост. Гуен трябваше да е започнала да планира по-отрано, да проведе известно проучване, да се сдобие с подходящо място, а не с тази купчина отломки. Ако не бяха се махнали, имаше опасност Стейн да убие Джолийн. Но сега имаше опасност тя да докара смъртта на всички им.

Роза отново заговори с напевния си глас.

— Не е ли красива? — Стиснала щипките като меч, тя сочеше към камината. — Ще бъде страхотно.

Гуен погледна към жизнерадостното ѝ лице и не можа да сдържи сълзите си. С няколко крачки се озова до девойката и я прегърна силно.

— Благодаря ти — прошепна тя.

При отдръпването си Гуен можа да види обърканото изражение на младата жена.

— Това са обикновени щипки.

— И това е начало. А огънят няма да ни остави да измръзнем.

— А какво ще ядем? — обади се Аби, смръщено загледана в мръсотията върху пода.

— Ще купя храна — отвърна Гуен.

— Грю няма да ни продаде — каза Джолийн. — И може да накара всички от квартала да откажат да ни обслужват.

Гуен кимна.

— Тогава ще пазаруваме в търговския квартал. — Тя се огледа. — Ще ни трябват одеяла и инструменти.

— Инструменти?

— Трябва да започнем да стягаме мястото.

— Какви инструменти? — изфъфли Ета с разтревожен вид. Може би очакваше, че Гуен ще ги накара да срутят цялата сграда и да започнат изграждането наново.

— Една метла е сред първите кандидати. Поне аз не бих искала да спя сред тази мръсотия.

— Но ние не можем просто така да се настаним тук — каза Джолийн. Тя бе сложила ръце на хълбоците; нямаше и следа от усмивката, която само преди мигове бе споделила с Гуен.

За момента калианката все още не бе решила нищо. Не се бе замисляла за нещо по-дълго от една нощувка, но думите на Джолийн — а може би начинът, по който въпросната ги изрече — я накараха да вземе решение.

— И защо не?

— Те няма да ни позволят.

— Кои са тези те? — уточни Гуен.

— Градът. Тази постройка не е наша.

— На кого принадлежи?

— Не зная. Но зная, че няма да ни позволят да останем тук.

— Аз не просто възнамерявам да оставам тук. — Гуен започваше да се ядосва. Беше й омръзнало навсякъде да се натъква на задънени улици. Може би другата жена беше права, но пък самата тя нямаше намерение да се отказва, не и когато най-сетне изглеждаше, че нещата са започнали да се подреждат. Следващите й думи бяха изречени по-

скоро напук, отколкото като разсъждение. — Грю си докарва отлични пари от нас. Нищо не ни пречи да правим същото, да задържаме парите за себе си и да не ни се налага да се разхождаме в парцали. — Тя сведе поглед към босите си крака. — И да си вземем обувки!

Джолийн подбели очи.

— Никой не използва това място — продължаваше да ги убеждава Гуен, макар че никой не ѝ противоречеше. — От години никой не се е сещал за него. Защо сега да е различно?

— Това няма значение. За тези неща си има правила.

— Какви са те?

Джолийн сви рамене:

— Аз съм обикновена проститутка. Как бих могла да зная?

— На мен пък ми е омръзнало от правила! — кресна Гуен. — Искаш да се върнеш? Хубаво, върви! Обзалагам се, че Стейн все още чака. Явно си забравила, че той си е платил за теб. Сега можех да слушам как твоята глава петни дъските с кръв. Това ли искаш да станеш — поредното петно, което Грю трябва да скрива от клиентите си? Това ли?

Джолийн не отговори.

— Аз съм тази, която рискува парите си! Освен това Грю обеща да ме пази от Стейн. Но за вас не е обещавал нищо подобно. И не би се поколебал да ви продаде. А и защо не? Погледнете какви пари му донесе смъртта на Ейвън. Нови курви винаги ще се намират. Аз се опитвам да помогна на всички ни, а за благодарност получавам единствено оплаквания.

Долната устна на Джолийн бе започнала да трепери; тя дишаше учестено, а в очите ѝ проблясваше паника. Тъкмо по тази причина жената бе възразявала толкова настоятелно. А въпросната паника бе породена от качеството ѝ, от което Гуен се бе надявала да получи съдействие: Джолийн бе най-разумната от всички тях.

За да я успокои, Гуен взе ръката ѝ между дланите си.

— Всичко ще бъде наред. Но ще трябва да ми се доверите.

— Но и не знаеш как да започнеш бизнес. Дори не знаеш дали е позволено.

— Да си призная, започвам да се изнервям от това, което е позволено — изръмжа Гуен. — Позволено е да ни бият и убиват, да ни държат като робини и да извличат печалби от нас, от които ние не

получаваме нищо. Омръзна ми да ходя боса и облечена в парцали. Смъртта е за предпочитане пред такъв живот. Всички ние многократно сме чували, че ни бива само за едно, така че ще продължим да се занимаваме с него, поне за момента. И ще го направим в Медфорд, защото вече познаваме мястото. Вече имаме познати клиенти и само един враг. А иначе ти си права. Все още не знаем нищо за процедурата, която се налага да изпълним, но и това ще стане. Ще се обърна към търговците за съвет. Те ще знаят.

— Ще струва пари, Гуен. Много пари. Дори не мога да си представя колко.

Гуен си помисли за златните монети, почиващи между гърдите ѝ. Винаги бе смятала, че те представляват цяло състояние и притежават почти магическа сила да превръщат желанията в реалност. Но дали наистина щяха да се окажат достатъчни?

— Защо не отидем да проверим?

* * *

Град Медфорд бе разделен на четири части — пет, ако човек броеше и замъка, разположен в средата, само че той бе безполезен като кост в пържолата: дворецът бе непристъпен за жителите на Медфорд. Кварталът на благородниците бе разположен край северната порта на града. Въпросните благородници се отбиваха да пазаруват в търговската част на града. Кварталът на занаятчиите представляваше родно място на много от предлаганите от търговците стоки, а бедняшкият квартал концентрираше в себе си местната утайка.

Гуен не бе имала възможност да обхожда останалите части на Медфорд. Във всеки случай разликата между търговския квартал и нейното обиталище бе видима: тук улиците бяха много по-широки, гъмжащи от товарни коли, коне и носачи. В гълчавата се преплитаха виковете на животни и настойчивите гласове на пазарящите се. Всеки бързаше. Никой не обръщаше внимание на парцаливите жени без обувки, които се придвижваха бавно и се оглеждаха с видимо колебание. В случаите, когато все пак някой ги забележеше, към тях биваха отправяни погледи на свъсване или подигравка.

Но жената в магазина за вълнени платове не ги изгледа злобно. Тя дори не удостои Гуен с поглед.

— Бих искала седем одеяла — каза калианката.

Жената продължаваше да не ѝ обръща внимание.

— Онези там ще свършат работа — продължи Гуен и посочи към една купчина, за която се надяваше, че е приютила най-евтините стоки.

И този път думите ѝ останаха без отклик.

— Имам пари — промълви тя, започнала да осъзнава, че и тази реплика ще бъде напразна. С наведена глава тя напусна магазина.

— Дай ми кесията — заяви Джолийн и влезе обратно вътре.

— Какво ще обичате? — усмихна се жената.

— Колко струват тези одеяла?

— Седем медни всяко. Ако вземеш две, ще ти ги дам с отстъпка — един сребърник.

— Давам три сребърни за седем одеяла.

— За три сребърни не мога да ти дам повече от шест.

— Три сребърни и три медни за седем — отстъпи Джолийн. — Звучи добре, не смяташ ли?

— Три сребърни и шест медни ми звучи по-добре.

— Не бих дала повече от пет.

Жената кимна и приготви одеялата, а Джолийн извади една от златните монети, с което значително стъписа търговката. Докато последната отброяваше ресто, Джолийн подаде кесията обратно на Гуен, а одеялата връчи на момичетата.

— Нима *тя* има злато? — Търговката удивено посочи Гуен.

— И още как. Направи грешка, че се отнесе толкова грубо с нея. Моята господарка възнамерява да си тръгне с пълна кола стоки от днешното си пазаруване, само че няма да я напълни от твоя магазин. Може би това ще те научи да не прибързваш толкова с преценките си. Моята господарка редовно се преоблича като беднячка, за да изпита същината на хората. Тя е изключително щедра към онези, които осъзнават, че истинската красота е невидима за окото. И не по-малко сурова към хората с черни сърчица и невзрачни умове, които...

— Джолийн! — сряза я Гуен.

— Виждаш ли? Господарката ми няма търпение да се махнем от този магазин и да потърсим друго място, където присъствието ни ще бъде оценено.

— Но аз... — заекна търговката.

— Аз се държах като кучка? — учтиво довърши Джолийн. — Пълно съгласие от моя страна.

С тези думи тя напусна магазина.

Гуен и останалите момичета я последваха с одобрителен смях. Скоро подир това те се разделиха по задачи: Джолийн и Аби бяха изпратени да купят провизии, а Мей и Роза се отправиха да търсят метла. Останалите останаха да изчакват в сянката на един грънчарски магазин.

Мей и Роза се върнаха първи, изключително горди от покупката си: не можаха да се сдържат и изпробваха метлата още на улицата. Може би това бе първото нещо, което купуваха за себе си.

Джолийн и Аби донесоха хляб и сирене.

— Това ли е всичко? — попита Гуен.

— Не знаех дали ще можем да си позволим друго — отвърна Джолийн.

— Нима храната е чак толкова скъпа?

— Не става дума за това. Говорих с пекаря и той каза, че трябва да закупим разрешение от краля.

— Разрешение за храна?

— Не, за започване на бизнес. Наричало се сертификат, разрешително или нещо от сорта. Ако започнеш търговия без него, арестуват те.

— И как може човек да се сдобие с един от тези сертификати?

— Издавал ги градският асесор. Но били скъпи.

— Колко скъпи?

— Пекарят не знаеше. Каза, че за всеки тип бизнес било различно. Май имаме проблем.

— Нека не обявяваме още непроведения опит за провален. Да се връщаме в странноприемницата — заяви Гуен и с отвращение додаде: — Освен ако няма закон, който забранява на седем жени да ядат хляб и сирене на територията на изоставени сгради.

* * *

Пазаруването бе погълнало почти целия им ден: те се завърнаха по здрач, когато мразът бе започнал да се прокрадва по улиците.

На дневна светлина изоставената странноприемница бе изглеждала отвратително; мракът ѝ бе придал съвсем ново противно излъчване. Тази част от града оставаше тъмна нощем — улични фенери почти нямаше. На улица „Капризна“ единствената светлина долиташе от прозорците на „Противната глава“, които хвърляха ъгловати ивици. Гуен се ядосваше, че е забравила да включи фенер в списъка на днешните покупки, но още утре щеше да поправи тази грешка.

Откъм кръчмата долиташе подрънкването на чаши, съпроводено от свирнята на гайдаря Дизи. Глухата музика приветстваше свободата им — или може би беше прогонване? Още бе рано да се каже.

Дори и сред руините вятърът продължаваше да се усеща: той шумолеше сред сухи листа и трополеше със забравени кепенци. Вътрешността на салона бе осветявана единствено от лунните лъчи, промъкнали се през многобройните пролуки. Вихърът се възползваше от същите процеди, за да подхване своя собствена мелодия.

Аби и Ета се заеха с разпалването на огъня, коленичили като съзаклятнички пред камината. Интересно по каква причина Грю не бе изгонил двете, особено Ета, която не бе лягала с клиент в продължение на почти година? Може би помощта им в кухнята покриваше разходите по издръжката им? Само че Гуен не разполагаше с подобни пари. Замисляното от нея начинание не позволяваше изхранването на гости. Бе размисляла над възможността да не взема Ета, но се бе отказала, разбирайки, че това би породило неразбирателство. Впоследствие щеше да измисли някакъв начин, по който и грозните сред тях да допринасят.

За да оцелее, тя трябваше да бъде силна. Гуен се загледа към светлините на кръчмата.

Мъжът със златните монети не беше единственият, в чиито очи тя бе надникнала. Нужна ѝ беше известна концентрация, но това бе постижимо и с други. Въпросното вглеждане разкриваше части от насрещния живот — рядко приятни — и я изтощаваше. Често ѝ се случваше впоследствие да я спохождат кошмари. Но за двете години, прекарани в „Противната глава“, тя нито веднъж не се бе вглеждала

в очите на Грю. Не защото се страхуваше от злото, което щеше да види, а защото можеше да открие причината за тези злини.

Жените разполагаха с предостатъчно дървени отломки, сухи листа и клонки, така че поддържането на пламъка нямаше да представлява проблем. Но те не го подхраниха, защото скоро след зараждането му помещението започна да се изпълва с дим. Това бе първият им повод да оценят множеството пролуки в стените.

— Какво стана? — долетя гласът на Мей.

— Коминът е задръстен — глухо отвърна Ета. — Гнезда и листа. Няма тяга.

— За момента ще го оставим така. Иначе ще се наложи да спим на улицата — каза Джолийн и се задави в потвърждение на думите си.

Те вечеряха на тъмно. Дотук с надеждите на Гуен за весело пращане огън и гореща храна. Тези неща биха превърнали странноприемницата в нещо като дом, макар и временно. Наместо това седемте жени се бяха скупчили в най-безветрения ъгъл и се хранеха мълчаливо, заслушани във въздишките на вятъра.

— Смяташ ли, че ще успеем да заплатим нужното? — тихо попита Джолийн. По гласа ѝ Гуен усети, че другата жена се надява на положителен отговор.

— Все още разполагаме с много пари. — Калианката откъсна парче от самуна.

— Само че ще трябва не само да закупим разрешение, а и да ремонтираме мястото. Как ще успеем с всичко това? — попита гласът на Аби.

— За начало да видим колко ще струва разрешителното. — Сиренето бе подадено в ръцете на Гуен.

Течението бе отнесло дима, но миризмата на изгоряло все още се задържаше. Фученето на вятъра се усилваше, може би предвещаващо буря. А и въздухът определено бе придобил онази студена влажност, подир която започваше дъжд. Калианката се обърна към тавана. Само това им липсваше. Седемте се скупчиха още по-близо и се увиха в одеялата.

— Какво е било това място? — попита Мей. Тя бе омотала своето покривало и около главата си, превръщайки го в пашкул. Седеше близо до Роза: двете дребни момичета приличаха на близначки, само че Мей имаше руса коса, а Роза кестенява.

— Странноприемница — обясни Джолийн.

— И какво му се е случило?

Раменете на Джолийн за миг изникнаха на пътя на един лунен лъч.

— Аз съм чувала да казват... — поде Аби.

— Нищо не си чувала — прекъсна я Джолийн.

— Но...

— Нищо не си чувала.

— Защо? — поинтересува се Мей.

Роза, започнала да се унася, се раздвижи и също погледна любопитно.

— Това са само слухове — рече Джолийн.

— Какви слухове? — Сега беше ред на Роза да отправи питане.

Джолийн отправи мълчаливо извинение към Гуен.

— Някои казват, че бившият стопанин убил жена си. А после духът ѝ се върнал, за да мъсти.

Останалите се огледаха — доколкото можеха да видят нещо сред накъсания от луната мрак. От горния етаж долиташе трополене, за което Гуен знаеше, че идва от капак на прозорец. И въпреки това ударите му ѝ напомняха за ритмичното хрущене, с което главата на Ейвън се бе разбивала в дъските. Освен това се чуваше някакво слабо дращене, мишка или катерица. Или ноктите на мъртва жена...

— Много добре е направила! — неочаквано и високо заяви Роза, с което сепна спътничките си. — Може би Ейвън ще стори същото с Грю и Стейн.

Джолийн погледна към Гуен и се усмихна.

Тъмнокосата жена отвърна на усмивката ѝ.

— Може би.

ГЛАВА 7

КОЛНОРА

Дъждът заваля точно при достигането на града. От пристанището, където конската пътека приключваше, започваше да се издига по-широк и много по-стръмен път, срязал стената на каньона. Тук Ейдриън слезе, за да облекчи кобилата си: не искаше да я напруга при изкачването. На върха и двамата се бяха задъхали: напрегнатият им дъх пораждаше облачета от влагата. Катеренето бе имало и положителна страна: вече им се струваше, че студът е започнал да отстъпва.

На върха настилката се превръщаше в калдъръм, върху който се ходеше трудно. И въпреки това той оставаше за предпочитане пред размекнатата от дъжда кал. Вече бе близо до разсъмване. Градът имаше фенери, но те не бяха запалени. Улиците бяха почти пуссти; малцината минувачи крачеха бавно, с прозевки и с навъсени погледи, които запращаха към небето. Колнора определено защитаваше репутацията си на същински лабиринт от улици, където се предлагат всякакви стоки. Някакъв магазин предлагаше единствено шапки, с което значително обърка Ейдриън. Как можеше да съществува място, където се продават само шапки, и то само дамски? Веднага подир това друг магазин привлече вниманието му с екстравагантните си стоки: въпросното място продаваше мъжки пантофи. Не ботуши.

Не обувки. *Пантофи*. През целия си живот Ейдриън не бе нахлузвал пантофи. Над витрината се издигаше голяма табела. В нея собственикът учтиво настояваше посетителите да не цапат с кал магазина му. Дали въпросният търговец някога през живота си бе виждал кал? Блекуотър се съмняваше, защото улицата пред въпросния магазин бе безупречно чиста.

Сред всички тези скъпи постройки Ейдриън се чувстваше като призрак сред гробище. Или като крадец. Това му настроение се подсилваше от притихналото състояние на града. Само дъждът продължаваше да трополи по уличната настилка.

Боецът се чувстваше изтощен. Катеренето бе изцедило и последните му сили. Трябваше да потърси странноприемница, макар че умората му не би отказала и някой обикновен навес. Но той знаеше и друго: нямаше да успее да заспи. Вивиан и останалите мъртъвци продължаваха да го преследват. Жената бе най-настойчива в изникването си, рухнала гола на пода на каютата. Поне главата ѝ не бе гледала към вратата.

Той продължаваше да се разхожда безцелно, повел огромната товарна кобила зад себе си. Напускането на реката бе представлявало едно неспирно изкачване. Едновременно с това постройките ставаха все по-големи и по-пищни. И тук се потвърждаваха думите на Пикълс: водата се стичаше надолу, но златото течеше нагоре. Тук се издигаха къщи от скъп камък, на три и четири етажа, с безбройни прозорци и бронзови барелефи върху вратите. Много от тези постройки дори притежаваха собствени кули: същински малки дворци. Ейдриън нямаше представа в кой квартал се намира, но не се чувстваше особено удобно. Никога през живота си не бе съзирал подобен лукс. Тукашната канализация бе покрита; разположени на равни разстояния решетки поддържаха улицата чиста.

Улица? Ейдриън неволно се засмя. Подобна дума бе прекалено нищожна за тукашните булеварди и алеи. Те бяха тройно по-широки от обичайното, покрити със скъпи павета и приютили цели градини в протежението си. Особено изненадваща бе липсата на конски изпражнения — нещо при други обстоятелства очаквано за град с подобна големина. Може би градът биваше почистван нощем.

Разглежданите произволни табели не съумяха да спомогнат за ориентирането му. Край една стена Ейдриън погледна назад и осъзна колко се е отдалечил в унеса си. Реката блестеше далеч под него, смалила се до дребна ивица в подножието на каньона. А покривът на един от доковете бе не по-голям от медна монета.

Тъй като предусещаше, че на самия връх няма да открие търсеното, Ейдриън се отправи обратно надолу, макар и по-различен път. Най-сетне зърна търсения знак: меч и корона. Принадлежащата му постройка приличаше на самотна двуетажна кула, чийто връх бе увенчан със зъбери. Боецът привърза коня си пред нея и се отправи към вратата.

Подир четвъртото почукване той възнамеряваше да извади тежкия си меч — дръжката му щеше да породи значително по-голям шум. Не му се наложи, защото в същия момент вратата се отвори. На прага изникна едър мъж с набола брада и мрачен поглед.

— Какво? — троснато попита той. Лицето му носеше неотдавнашни синини.

— Вие ли отговаряте за градската стража? — осведоми се Ейдриън.

— Шериф Малет — дрезгаво се представи онзи, полудремец.

— Дошъл съм да докладвам убийство — няколко убийства — край реката.

Малет хвърли злобен поглед към дъжда, изруга и направи на посетителя си знак да влезе.

В стаята имаше печка, маса, смачкано легло и достатъчно оръжие за екипирането на малка войска.

— Избърши си краката и гледай да не капеш по пода.

Малет стискаше свещ. Светлината ѝ проблясваше под лицето му и запращаше нагоре сенки. В съчетание с подпухналостта и синините те го караха да изглежда като статуя на гаргойл.

Без да откъсва очи от Ейдриън, той остави свещта зад масата.

— Как се казваш?

— Ейдриън Блекуотър.

— Къде се намира Блекуотър?

— Няма такова място.

Шерифът грабна панталоните си от пода и се зае да натъпква в тях нощната си риза.

— А какво е тогава?

— Фамилно име. Не означава нищо.

Малет го изгледа изтощено.

— Хора, чиито имена не означават нищо, не бива да губят времето на останалите.

— Нищо не ви пречи да се обръщате към мен на малко име.

— Това и възнамерявам да сторя. — Другият се отдели от масата, на която се бе подпрял по време на обуването, и закопча панталоните си. — Откъде си, Ейдриън?

— Първоначално от Хинтиндар. Това е малко село в Ренид.

— Първоначално? Това пък какво ще рече? Да не би наскоро да си се родил повторно?

— Исках да кажа, че от много дълго време не съм бил там.

— Много години? Не ми изглеждаш достатъчно възрастен, за да говориш за много години. — Той се загледа в мечовете. — Забелязвам, че разнасяш доста метал със себе си, Ейдриън. Да не би да изработваш оръжия?

— Баща ми беше ковач.

— Но ти не си?

— Вижте, дойдох тук, за да докладвам за убийствата. Ще ме изслушате ли, или не?

Малет засмука устните си.

— Знаеш ли къде се намира убиецът сега?

— Не.

— А има ли опасност труповете да скочат и да се скрият някъде?

— Не.

— Тогава защо е това бързане?

— Малко съм уморен.

Малет повдигна гъстите си вежди.

— Наистина ли? Съчувствам ти. Аз самият също съм малко уморен. Цял ден съм се борил да предотвратя метеж, защото някакъв си малоумник се изплюл в грешната посока. Двама от хората ми бяха наръгани. Преди няколко часа двама пияници от „Сивата мишка“, които бяха започнали да трошат всичко наред от скука, ми размазаха носа. Неотдавна се прибрах, но не можах да заспя, защото един определен наглец бе решил, че не може да почака до сутринта. Зная, че не съм спал дълго, защото все още ме измъчва същото главоболие, с което си легнах. Аз не съм дошъл да тропам на твоята врата, Ейдриън, така че не се оплаквай от умора. — Той се обърна към печката. — Искаш ли кафе?

— Не искате ли да огледате телата?

Малет въздъхна и затвори очи.

— На улицата ли са?

— Не, край реката, както вече ви казах. Някъде на около три мили по-нагоре.

— В такъв случай не искам да оглеждам телата.

— Защо?

Шерифът го изгледа със смесица от удивление и раздразнение.

— Защото е тъмно, вали и е студено. Няма да изляза да джапам из калта, преди да е изгряло слънцето. Опитът ме е научил, че мъртъвците са търпеливи и скромни хора. Няма нищо против чакането. Не разбрах, искаш ли кафе?

— Не бих отказал.

Малет се зае да тъпче цепеници в отворената вратичка на печката.

— Слушам те.

Ейдриън се настани край масата и започна да преразказва събитията от изминалите дни. Докато чакаше водата да кипне, домакинът довърши преобличането си. Вън светлината на утрото започваше да облизва лъскавите павеа.

— И въпросният шлеп се намира на около три мили преди града? — попита шерифът, докато се настаняваше насреща му, хванал чашата си с две ръце.

— Да. Погрижих се да го вържа добре, преди да продължа.

Кафето бе горчиво и много по-слабо от онова, с което Ейдриън бе свикнал. В Калис то бе съвсем обичайна напитка, която можеше да се намери във всеки дом. Но изглеждаше логично то да бъде смятано за скъп лукс в Аврин.

— И не си срещал никого от пътниците преди?

— Не, сър.

— Посещавал ли си Колнора преди?

— Не, сър.

— И твърдиш, че някакъв, който не си свалял качулката, е отговорен за убийствата във Вернес и за смъртта на останалите пътници от шлепа.

— Да.

— Ами ти, Ейдриън? Как така *ти* си останал жив?

— Предполагам, защото аз бях единственият с оръжие. Освен това не си бях легнал. Това е причината да настоявам за почивка.

— Разбирам. И как така този качулатко е успял да убие всички на борда на един малък шлеп, без ти да видиш нито едно убийство? Той е изклатл всички онези хора, включително и жената, с която си разговарял, а накрая избягал, без да го видиш как се спуска да плува към брега?

— Не зная как го е направил.

Малет шумно сръбна от чашата си.

— Казваш, че не си ковач... С какво се занимаваш, Ейдриън?

— В момента с нищо.

— Търсиш си работа?

— И това ще стане. Точно сега съм поел към Шеридън.

— Към университета? Защо?

— Семейен приятел ми писа, че баща ми е починал и ме помоли да се отбия.

— Бях останал с впечатлението, че си от Хинтиндар.

— Така е.

— Но баща ти е умрял в Шеридън?

— Не, предполагам, че е умрял в Хинтиндар. Но приятелят живее в Шеридън. Беше ми писал, че трябвало да ми предаде нещо.

— А мечовете?

— Бях войник.

— Дезертъор?

— Защо ме разпитвате?

— Защото ти изникваш тук и се представяш за единствения оцелял от клане. И това те прави заподозрян.

— Ако аз съм убиецът, защо ми е да идвам при вас? Не би ли трябвало просто да изчезна?

— Може би точно това е планът ти. Явно си решил, че като припишеш убийствата на Дъстър, няма да те заподозра.

— Кой е Дъстър?

Шерифът се подсмихна и отново сръбна от кафето.

— Трябва ли да го познавам? Защото случаят не е такъв.

Няколко мига Малет го наблюдава объркано. Сетне повдигна вежди и насочи чашата в противоположно движение. Металното канче леко изтрака при допира си с масата.

— Миналата година градът ни бе подложен на поредица изключително жестоки убийства, извършени от някой си Дъстър. Съдии, адвокати, търговци, някои от хората ми и редица представители на подземния свят бяха намирани мъртви на различни места. Всяка сутрин изникваше поредният обезобразен и разчленен труп. Никой не беше в безопасност. Сред убитите имаше дори членове на Черния диамант. Това продължи цяло лято. Улиците оставаха празни, защото

хората се страхуваха да излизат. Търговията западна. Търговците не спираха да сипят обиди по мой адрес.

— И всичко това е било дело на един човек?

— Така говорят слуховете.

— И успяхте ли да го заловите?

— Не. Един ден убийствата престанаха и до този момент не са се възобновили. За което всеки ден жителите на града отправят благодарности към Новрон и Марибор. Вече разбираш защо не останах във възторг от разказа ти.

— Какво ви кара да мислите, че става дума за същия извършител?

Шерифът сви рамене.

— Почти никой не беше виждал убиеца. Малцината очевидци казаха, че той носел черно наметало с вдигната качулка.

Малет погледна към прозореца, пресуши чашата си и откачи плаща си от стената.

— Да отидем да видим какво си оставил край реката.

* * *

Дъждът все още не беше спрял и превръщаше пътя в значително подобие на кална пързалка. Сега Ейдриън можеше да разбере нежеланието на шерифа да излиза по тъмно. Ръмежът бе превърнал склона на каньона в поредица от водопади. На някои места наводнените участъци бяха лесни за заобикаляне или преодоляване, но други принуждаваха двамата да забавят ход, а на едно място дори им се наложи да слязат от конете. Макар че Ейдриън така и не бе успял да изсъхне, влажните ленени дрехи не бяха приятно усещане сред ледения вятър, който бе изникнал.

В един момент боецът накара кобилата си да забави ход и накрая спря.

— Наред ли е всичко? — попита шерифът.

— Това е мястото. Точно тук бях завързал шлепа.

— На това място?

— Да.

Малет пришпори животното си малко напред — дорест кон с черна грива.

— Нали каза, че си го завързал здраво.

— Така беше. — Ейдриън се спусна на земята и се приближи до реката. Шлепът не се виждаше никъде. — Може би течението е разхлабило въжето. — Той се отправи към дървото, за което бе завързал лодката. Откри известен белег, но по нищо не личеше, че е оставен от въже.

Малет сви устни и кимна.

— Възможно е.

Ейдриън се зае да търси заклещения между камъните теглич, но и въпросният бе изчезнал. Още по-смущаваща бе липсата на захвърлените такъми и другата кобила. Абсолютно нищо не бе останало. Той продължи надолу по пътеката, за да погледне към следващия прав участък. И там не се виждаше нищо.

— Да вървим да поговорим с Бенет — каза шерифът, когато Ейдриън се върна. — Интересно ми е какво ще каже той за изчезналия си шлеп.

Блекуотър кимна.

Прилепена до стената на каньона, досами кея, се издигаше дървена постройка. Направата ѝ навяваше асоциации с миньорски бараки, но формата ѝ бе удължена. Върху покрива ѝ бе закован знак: *Колнора-Вернес; Превоз на товари и пътници.*

— Затворено е! Вървете си! — заяви глас, когато Малет почука на вратата.

— Отваряй, Били — каза шерифът. — Трябва да говоря с теб за лодката, която се очакваше да пристигне днес.

Вратата бе откряната. Дребен плешивко надникна през процепа.

— Какво...

— Шлепът, който очакваш тази сутрин, няма да дойде. Този тук казва, че всички на борда са били убити.

Старецът се вторачи в стражника.

— Какви ги говориш? Какъв шлеп?

— Как така какъв?

— Днес не пристига нищо. Следващият шлеп идва чак след три дни.

— Нима?

— Точно аз би трябвало да зная — отвърна Бенет и потри ръкави.

— Имаш ли лодкар на име Фарлън? — продължаваше с въпросите шерифът.

Бенет поклати глава.

— Не.

— А да си чувал за него? Може би работи за друг или на свободна практика?

Ново поклащане на глава.

— Чувал ли си за коняр на име Андрю?

— Не.

Малет се извърна към Ейдриън. Никак не изглеждаше доволен.

— Ами тази кобила? — попита боецът и потупа животното си.

— Какво за нея?

— Тя беше част от впряга, който теглеше шлепа.

— Това животно от твоите ли е? — попита шерифът.

Бенет надникна навън, при което една стичаща се от покрива струйка капна върху главата му. Старецът се дръпна, за да се обърше с ръкав, и сгримасничи:

— През живота си не съм го виждал.

— Ами бижутерите? — Ейдриън бе започнал да говори по-разпалено от исканото. Случващото се бе на път да го изкара малоумен.

— Чували ли сте за предстоящото отваряне на нов бижутерски магазин?

Малет продължаваше да се взира в него. Дъждът се стичаше по лицето му.

— Не, не съм. Ами ти, Бенет?

— Не.

— Хубаво. Съжалявам, че те разбудих, Били. Свободен си.

Вратата се затвори безмълвно.

Шерифът отново се обърна към Ейдриън.

— Спомена, че отиваш в Шеридън, ако не греша?

Боецът кимна.

— В такъв случай те съветвам да се отправиш натам, преди да съм се замислил за начина, по който ме събуди още преди разсъмване и

ме накара да обикалям реката сред цялата тази кал. Ако не бях толкова уморен и ти не изглеждаше не по-малко измъчен, щях да те затворя.

Мърморещ раздразнено, Малет се отправи обратно към града.

А Ейдриън остана загледан в него. Опитваше се да осмисли случилото се току-що, но не достигаше до никакъв отговор.

ГЛАВА 8

ПУБЛИЧНИЯТ ДОМ В МЕДФОРД

Гуен и Роза бяха наквасени порядъчно по време на чакането си пред кабинета на градския асесор. И все пак трябваше да признаят, че в благородническият квартал дори и дъждът изглеждаше красив. Улиците бяха изградени с почти незабележим наклон, който отвеждаше водата към канала. Никъде не се виждаше кал; всичко бе застлано с павеа. А околните постройки лъщяха сред валежа.

— Така ли ще изглежда? — попита Роза. Заради дъжда косата ѝ бе прилепнала назад като козината на видра. А ръката ѝ бе насочена към една от постройките от другата страна на улицата: великолепна светлосиня сграда с огромен декоративен прозорец във фронтоната. Ъгловата кула се издигаше от едната ѝ страна и цял един етаж над покрива. Верандата бе покрита, с бели перила. Къщата приличаше на нагиздена дама.

— Ако успеем да превърнем странноприемницата в нещо подобно — отвърна Гуен, — ще бъдем обвинени във вешерство.

— Можем да го направим. Зная, че можем.

Гуен леко се усмихна.

— Ще видим. Поне сме още живи.

По-голяма утеха за момента тя не можеше да предложи. Времето със сигурност не предразполагаше: подир цяла нощ, прекарана в зъзнене, на сутринта жените бяха възнаградени с очаквания проливен дъжд.

И макар те да трепереха, посинели, Гуен ги впрегна на работа. Мей се бе заела да премиа пода с новата метла, макар и със съмнителен успех. Оживлението им бе накарало доставчиците, отбиващи се в кръчмата отсреща, да спират и да се заглеждат в тях. Макар че работата им бе нелепа, тя им позволяваше да се сгреят. И предоставяше на Гуен възможност да се залисва, защото в противен случай щеше да закрепши.

Тя бе оставила Джолийн да ръководи почистването, а самата тя бе взела Роза със себе си и се бе отправила към благородническият

квартал. Сдобиването с разрешително притежаваше най-висок приоритет в дневните ѝ задачи — в противен случай шерифът не би се поколебал да ги изгони. Поне в това отношение дъждът помагаше: заради лошото време Итън нямаше да избързва с обиколките си.

Гуен нямаше представа за изискванията на сертификата. Единствено се надяваше, че той няма да ѝ струва прекалено.

— Следващият! — Някакъв мъж с тежко наметало потропа с жезъла си.

Гуен сграбчи Роза за ръката и я издърпа вътре.

Светът около тях притихна. Тропотът на дъжда се превърна в приятно шумолене; звуците на преминаващите коли останаха отвън. В помещението бе тихо. Възрастен мъж в скъп жакет с колосана яка седеше зад голямо бюро. Зад гърба му четирима много по-млади помощници се суетяха около пергаменти и книги.

За посетителите столове нямаше.

— Виждам, че дъждът още не е спрял — каза възрастният човек.

— Да, сър. — Гуен се постара да изпълни реверанс, както майка ѝ я бе учила. Почувства се нелепо, защото не бе упражнявала това движение от години.

— С какво мога да ви помогна?

Въпросът му я изненада. Гуен се бе настроила за посрещане с презрителни обиди — в най-добрия случай, ако изобщо ѝ бъдеше обърнато внимание. Именно по тази причина бе взела Роза със себе си: бе смятала, че никой не би засипал с хули големите ѝ очи. Но чиновникът изобщо не гледаше към девойката.

— Става дума за една неизползвана постройка на улица „Капризна“, срещу кръчма „Противната глава“. Ние...

— Почакайте. — Старецът се облегна в креслото си и обърна глава. — Бедняшки квартал, четирнадесети район — нареди той. Един от младежите бързо се приближи до лавица с пергаменти.

Гуен отново понечи да продължи, но асесорът повдигна ръка.

— Първо искам да видя за какво става въпрос. Градът е голям — не познавам наизуст всяко ъгълче. Особено онези в бедняшкия квартал. С тях рядко ми се налага да се занимавам.

Гуен кимна. По челото ѝ се стичаше вода, която капеше в очите ѝ. Тя се постара да я отстрани с премигване, тъй като смяташе, че

обърсването би било сметнато за неприлично. До този момент не бе осъзнавала, че капещите рокли могат да вдигат такъв шум.

— Вие не сте тукашна — предположи чиновникът.

— Родена съм в Калис.

— Вижда се. Как се казвате?

— Гуен Деланси.

— Коя е дамата с вас? Съмнявам се, че ви е сестра. — Той се подсмихна.

— Не. Това е Роза.

— А вие откъде сте?

Роза се усмихна невинно — точно според ролята, заради която Гуен я бе взела със себе си.

— Родена съм в Колд Холоу. Намира се между кралския друм и...

— Известно ми е.

— Ние двете сме... — Гуен се поколеба. — Съдружнички.

— Нима? Не са много младите момичета, заели се със собствен бизнес.

— Ние сме изключение.

— Забелязвам.

Помощникът положи няколко пергамента на бюрото, което асесорът се зае да разлиства.

— Говорите за парцел 4–60–8, странноприемница „Капризният пътник“.

— В момента не е странноприемница, а купчина руини.

Чиновникът кимна.

— Това обяснява защо данъците му не са плащани от осем години, седем месеца и шест дни. Защо ви интересува въпросното място?

— Бих искала да го купя.

— Да го купите?

— Да.

— Това е невъзможно.

Категоричността на думите му не оставяше място за съмнение.

— Но мястото стои неизползвано.

— Това няма никакво значение. Цялата земя в кралство Меленгар принадлежи на Негово величество. Освен ако не разполагате

с армия, с която да защитите претенцията си над парцела, той ще си остане собственост на краля.

— Ами кръчмата от другата страна на улицата? Тя е собственост на Рейнър Грю.

Старецът поклати глава и въздъхна.

— Току-що ви казах, цялата земя в Меленгар принадлежи на краля. Рейнър Грю не е собственик на — той отново направи справка със скиците — парцел 4–60–7. Само е получил привилегията да разположи пивница на това място.

— Привилегия? Разрешително?

— Да. Сертификат, удостояващ го с разрешението на краля.

— В такъв случай бих искала да получа такъв.

— Какъв ще бъде вашият предмет на дейност?

— Публичен дом.

Чиновникът повдигна глава и ги погледна.

— Разбирам.

— Това проблем ли е?

— Имате ли някакви близки? — обърна се той към Роза.

— Майка ми — отвърна тя. — Погребах я миналата година.

— А баща ви?

— Ако имах баща, още щях да имам и майка.

Възрастният човек бавно кимна и погледна към Гуен.

— Ами вие?

— Моите родители също са мъртви. Затова търся начин да си изкарвам прехраната.

Мъжът сви устни и поклати глава.

— Сертификатът струва два златни тенента. За попълването ще трябва да заплатите още осемнадесет медни монети. Разполагате ли с толкова пари?

— Да... Да, разполагаме.

Само две златни монети!

Чиновникът изглеждаше леко изненадан. Той взе някакъв пергамент, потопи перото си и започна да пише.

— Ще ви бъде начислен данък, определен според приходите ви. Ако не отбележите никакви постъпления в рамките на първите шест месеца от издаването на разрешителното или не успеете да платите данъците до месец след възникването на съответното задължение,

привилегията ви ще бъде отнета, без възстановяване на парите. — Той говореше бързо, рецитиращ познати неща. — Носите ли нужната сума със себе си?

— Да. — Гуен измъкна кесията от пазвата си.

— Сертификатът е валиден за срок от една година. След изтичането на този период трябва да го подновите.

— Но можем да се нанесем там още сега, нали?

— Можете да правите каквото пожелаете, стига то да бъде в рамките на закона, да не заплашва сигурността на града или кралството, да предоставя облагаем доход и да остане одобрено от краля.

— Кралят ще мине на оглед? — втрещено попита Гуен.

Чинovníкът се засмя.

— Не. Негово величество няма да минава на проверка. Но представител на търговската гилдия ще го стори.

— И ако той даде одобрението си, ще имаме право да задържим мястото? — Тъмнокосата жена протегна парите.

— Ще имате право да го използвате — поправи асесорът. — Имайте предвид, че подобренията, които внесете, остават притежание на краля. И че той може да анулира сертификата ви по всяко време и без предупреждение.

Гуен отдръпна ръка.

— Какво означава това?

— Ако Негово величество пожелае, може да ви прогони.

Калианката не скриваше тревогата си.

Старецът се приведе напред:

— Бъдете успешна, но не прекалено успешна.

Тя кимна, макар да не бе разбрала съвета му, и пусна монетите. Изпитваше облекчение и ужас. Бе осигурила дом за всички тях. И освен това току-що бе дала по-голямата част от парите им в замяна на потрошен коптор.

* * *

— Получихме разрешително — каза им Гуен, когато двете с Роза се върнаха.

Продължаваше да вали, но дъждът вече не представляваше дразнител, изместен от вълнението. А и беше добре, защото щеше да държи хищниците настрана, докато мишлетата стегнат мястото. (Защо тя непрекъснато оприличаваше останалите жени на животинчета? Кученцата, котките, патетата и мишлетата бяха сладки, но също така представляваха и тежест.)

— До няколко дни ще дойде човек, който да огледа. Ако той одобри, цялата сграда става наша.

— Цялата? — кисело каза Джолийн.

През цялото време, в което Роза и Гуен бяха чакали на дъжда, останалите бяха съумели да почистят съвсем малка част от боклуците. Със запушването на дупките бяха постигнали сравнително по-голям напредък — дъждът и вятърът бяха прогонени извън салона — но въпреки това мястото продължаваше да изглежда руина.

— Ще стане по-добре — увери ги Роза. — Просто трябва да го спретнем.

— Предстои ни още една студена нощ — каза Мей. — Никакво метене няма да промени това.

Гуен кимна.

— До смрачаване трябва да сме успели да почистим комина. Неизползваемите отломки ще хвърлим в огнището: едновременно ще разчистим и ще се сгреем. Останали са ми достатъчно пари, за да закупим дърва за огрев, но въпреки това ще е добре да пестим.

— Ние не разбираме нищо от дърводелство — каза Ета. — Никога няма да успеем да оправим къщата.

— Двете с Аби се опитахме да отместим някои от по-големите греди. — Кристи посочи някаква укрепваща греда, рухнала върху стълбището. — Дори не можахме да ги помръднем.

— Ще ни е нужна помощ. — Гуен отново започваше да оглежда развалината, този път с очите на стопанка.

— Никой няма да ни помогне — каза Джолийн. — Никой не се интересува от шепя курви, избягали до другата страна на улицата.

Гуен получи поредна възможност да оцени дъжда: на фона на неговото шумолене мълчанието не изглеждаше толкова тягостно.

Бе настъпил моментът за същинско решение. Предишният ден бе минал под знака на страха. Никоя от тях не бе могла да разсъждава спокойно. Снощните слепи приготовления също не бяха

предразполагали към размисъл. Същото можеше да се каже и за треперенето във влажната нощ.

Гуен с нищо не бе им вдъхнала увереност или надежда — единствено бе избрала място за спане, бе им предоставила малко храна и по едно тънко одеяло. А от другата страна на улицата се издигаше познатата им кръчма, която нашепваше за топла храна и топли легла. Гуен разполагаше с идеи, но тяхната абстрактност отстъпваше пред плътността на топлия юрган.

— Нужен ни е някой силен — каза Роза. — Който няма да взема много.

— Или ще работи безплатно — рече Гуен, за пореден път умилена от невинността ѝ.

— Направо търчат насам. — Джолийн приседна на стълбището, което отвеждаше към нищото. — Ако ще се надяваме на това, да вземем да започнем да се молим. Също толкова вероятно е да получим отговор на молитвите си.

— Ще видим — каза калианката. — Започнете да разчиствате комина и огнището. А аз ще се опитам да направя нещо.

— Гуен възнамерява да превърне къщата в дворец — каза им Роза. Ако не беше искреният ѝ тон, думите ѝ биха прозвучали като шега, и то от жестоките шеги. — Видяхме една прекрасна къща и ще направим мястото да изглежда досущ като нея. И то каква къща беше! Дори кула имаше.

Гуен се усмихна тъжно. Онази къща най-вероятно принадлежеше на някой барон или заможен капитан; вероятно бе струвала цели сандъци златни кюлчета и най-вероятно известни услуги към висшите благородници. Седемте жени разполагаха с оставащата златна монета на Гуен и със собствените си спестявания — жалки медни монети. Хубаво беше да се мечтае, но тази цел бе неизпълнима. Роза бе не само невинна, но и наивна.

— Това ще бъде Медфордският дом — рече Роза.

— Какво? — попита Джолийн.

— Така ще наречем мястото. Може ли, Гуен? Това ще бъде най-прекрасният дом в града.

Никой не се изсмя, макар това да се очакваше. Джолийн би трябвало да рита от смях. Но тя не го стори.

— Така да бъде — съгласи се Гуен. — Сега да се захващаме за работа. Трябва да отворим колкото се може по-скоро.

— С колко време разполагаме? — попита Мей.

— Не зная. — Гуен се загледа към улицата. Заради неспирните удари на капките локвите изглеждаха като кипнали. — Помогнете на Джолийн да разчисти. Аз ще се върна след малко.

Калианката отново изникна навън и тръгна сред поройния дъжд.

Долният квартал не можеше да се похвали с канализация: и най-малкият дъжд превръщаше улиците му особено „Капризна“, в тресавища. А ако въпросният дъжд се окажеше не чак толкова малък, по улиците се понасяха отпадъци.

Тъй като цялата беше подгизнала, Гуен не си правеше труда да подбира пътя си или да предпазва коси. И докато пристъпваше сред локвите, разплискваща вода, тя се чувстваше добре. За пръв път вървеше по улицата спокойно, без да изпитва отврата от предстоящото. Тежаха ѝ само задълженията, които тя сама си бе определила. Можеше да отиде където си поиска и да остане колкото си иска. С неочаквана усмивка тя се насочи право към средата на най-голямата локва и нагази в нея.

Достигнала кладенеца, калианката не спря, а се отправи към счупената кола. Диксън се бе настанил край нея, подпрял брадичката си с ръце. Той седеше неподвижно, със стичаща се по лицето му вода. Приличаше на статуя.

Гуен се настани до него, право в една кална локва. Подир минута, в която бе споделяла взирането му напред, тя каза:

— Хубав ден за зяпане.

Диксън се извърна към нея. От ръба на шапката му се спускаше малък водопад.

— Тъй е.

— Не искам да ти губя времето, затова ще говоря направо. Виждаш ли онази постройка? — Тя посочи. — Аз и останалите момичета от „Противната глава“ ще я постегнем.

— Така ли? Чудех се какво сте се засуетили там. Смятате ли да правите нещо?

— Ще отворим публичен дом.

— Радвам се за вас.

— Много скоро ще обядваме. Възможно е храната да е топла, ако успеем да отпушим комина. — Тя сви рамене. — Не става дума за много, но пак е нещо.

— Добре звучи.

— Бихме искали да те поканим.

— Мен ли? — изненадано попита той.

— Не си разпалвай надеждите. Дори хлябът е наквасен.

— Точно както го обичам.

— Значи ще дойдеш?

Той сведе глава, при което изля водата, събирала се в извитата част на шапката му.

— Нямам пари, Гуен. А ако имах, щях да хвърля една от монетите, за да избира какво да си купя: храна или пиене. Второто ми се струва много по-подходящо. Храната само би удължила мъката ми.

— Не ти искам пари. Още не сме отворили. Просто те каня да се нахраниш с нас. — Гуен отмести един прилепнал кичур от лицето си. — Всъщност, не е само това. Бих искала да ти предложи работа.

— Каква работа?

— Физическа. — Тя не виждаше причина да лъже. — Останали са ни малко пари за храна. Ако успеем да постегнем мястото, да приготвим няколко стаи, да внесем легла, ще започнем да изкарваме пари. — Подир миг тя се засмя. — Роза се е въодушевила да издигаме дворец. Влюби се в една от къщите, които видяхме край площада. И иска да наречем мястото Медфордския дом, защото това щял да бъде най-добрият публичен дом в града.

— Става дума за старата странноприемница, нали? Онази, към която току-що посочи, дето се е килнала като пияница?

— Същата.

— Ще ви трябва сертификат, а той струва...

— Вече имам.

Мъжът премигна насреща ѝ.

— Така ли?

— Именно. — Тя притисна ръка към гърдите си, където нейното копие бе скрито до кожата ѝ. — Преди няма и час градският асесор ми издаде разрешително. — Този път Гуен си позволи да се усмихне. — В този момент сградата не прилича на нищо, а и надали някога ще стане както Роза го описва, но пак е нещо.

— А аз за какво съм ви?
— Виждал ли си Мей?
— Дребничката?
— Същата. Тя прилича на врабченце. Да си виждал врабченце да нарамва греда?
— Признавам, че не съм.
— Няма и да видиш. — Гуен докосна ръката му. — За такава работа е нужен вол.
— Искаш да ви помогна да построите къщата?
— Искам да ни помогнеш да построим Медфордския дом.
Диксън се усмихна насреща ѝ.
— И фактът, че в продължение на седмица не съм успял да стегна колата, не те притеснява?
— Ако познаваш дърводелец, склонен да работи за къшей подгизнал хляб, бъди така добър да ме насочиш към него. В противен случай силният ти гръб ще ми е достатъчен.
— Поне това имам.
— Да кажа ли на останалите, че ще ни гостуваш?
Диксън хвърли към количката поглед, полагащ се на мъртвец.
— Ако имате въже, ще помогна за комина.
— Мога да намеря.
— Недей да купуваш. Вземи назаем от Хенри от южните докове. Днес няма да му трябва. Кажи му, че е за мен. Ще го намериш в кръчмата... — Той я погледна и се засмя. — Всъщност, по-добре да ида аз.
— Както прецениш.
— Не ми се струва умно да изпращам жена като теб в западнала кръчма. — Диксън я погледна и поклати глава.
— Какво?
— Ти си красива жена, Гуен.
— Благодаря ти, Диксън.
— Искях да кажа, че никой не бива да те взема за мъж.
— До този момент не си спомням да ми се е случвало подобно нещо.
— Ако продължаваш да се държиш така, може да ти се случи. За момент ме заблуди с тази решителност.
— Това не е добра новина за жена с моята професия.

— А как според теб се чувствам аз? Получих нова работа и едновременно с това узнавам, че съм слепец.

— Стига да не си глух и глупав, няма проблем.

— Не обещавам нищо. Наемаш ме такъв, какъвто съм.

— И това ще свърши работа.

* * *

Двамата постигнаха компромис, като заедно се отправиха да търсят рибаря Хенри. Той се прехранваше с помощта на лодката си — от нея хвърляше мрежи и обхождаше капаните, които бе залагал из река Галевир. По-голямата част от парите от продадената риба той пропиваше в „*Трите пердета*“: пивница, разположена недалеч от реката.

Ако въпросната кръчма се бе намирала близо до „*Противната глава*“, двете биха се конкурирали. И първата би спечелила, защото бе с една класа над конкуренцията: нещо, което дори противната моряшка клиентела не можеше да промени. Стените, таванът и подът бяха варосани. И редовно почиствани; при влизането си Гуен долови миризмата на луга.

— Съдържателят е бивш капитан — вметна Диксън. Личеше, стените бяха покрити с щурвали и мрежи. — По-добре изчакай отвън.

— Опитваш се да ме защитиш от покварата на кръчмарския живот?

Диксън се усмихна.

— Не. Но да вляза с теб би било като да седна на бара и да извадя собствена бутилка. „*Пердетата*“ си имат собствени жени.

Гуен остана на прага, загледана в посетителите. „*Противната глава*“ никога не бе съзирала подобно оживление, нито в дъждовните, нито през останалите дни. Всички лица ѝ бяха непознати. Не че самата тя се беше старала да запомня лицата на клиентите си — с изключение на малцината постоянни, повечето се бяха превърнали в смътен спомен. Малцина от клиентите на бившето ѝ заведение идваха тук: пристанището се намираше прекалено далече, за да оправдае биенето на толкова път. Прекалената дистанция щеше да затрудни и пияното прибиране.

Гуен веднага можа да различи лодкарите: обгърналата ги миризма на риба представляваше предостатъчен признак. По отношение на облеклото рибари и докери се обличаха в сходни вълнени дрехи и можеха да се похвалят със загрубели като шкурка длани.

За да постигне успех със собствения си публичен дом, тя трябваше да се старее да привлече клиенти извън бедняшкия квартал, от места като това. Макар че Грю се бе опитвал да крие сумите, срещу които отдава жените си, тя имаше добра представа за тарифите. И освен това знаеше, че за различните момичета се плаща различно — още една причина, поради която съдържателят бе запазвал ценоразписа в тайна: за предотвратяване на дрязги между работничките. Тази му мярка изглеждаше разумна. За Рейнър Грю важаха множество лоши неща, но никой не можеше да го обвини в глупост. Но пък не беше и успешен бизнесмен. Да, справяше се, може би повече от сносно, само че в качеството си на единствена кръчма на цялата улица заведението му трябваше да печели много повече. Гуен нямаше представа къде отиват парите. Във всеки случай не и за поддръжка на условията. Грю бе преценил, че клиентите му не се интересуват дали подът под краката им е пръстен или мраморен. В това отношение той бе прав. Но не му беше хрумнало, че стягането на мястото би привлякло и нови клиенти — такива, които *обръщаха* внимание на условията, защото бяха достатъчно платежоспособни да си позволят придирчивост.

Жената се обърна, за да разгледа улицата. Доковете край реката можеха да се похвалят с репутацията на едно от най-западналите места на града, но пък Гуен не виждаше нищо, което да изглежда по-зле от улица „*Капризна*“. Макар че вонята на риба бе малко по-силна от тамошното зловоние, видът на местните я убеди, че това място с нищо не се отличава от бедняшкия квартал. Нейното заведение имаше потенциала да се справя не по-зле от „*Грите пердета*“.

Някакъв мъж крачеше, понесъл дъски под мишница. По-натам вървеше момиче с един топ плат. Един зидар остави празната си кофа пред вратата, преди да влезе. В тази част на града, в занаятчийския квартал, Гуен щеше да намери всичко, от което се нуждаеше: работниците за ремонта и клиентите, с чиято помощ щеше да го изплати. Просто се нуждаеше от начален тласък.

Диксън се върна сам.

— Не го ли намери?

— Напротив. Къде другаде би могъл да бъде? Само че той не виждаше смисъл да излиза на дъжда, за да ми даде въжето си. Ще го вземем направо от неговата.

— Той е женен?

— От лодката му.

Гуен се отправи подир придружителя си. Кръчмата се намираще само на две сгради от реката: риболовният хангар и кантората. Най-вероятно рибарите отнасяха товара си в първата постройка, отбиваха се във втората, за да получат пари, и пускаха котва в третата, където да изхарчат спечеленото.

Гуен не бе имала много възможности да разгледа реката. Този път също не ѝ се удаде — малки лодки и платноходки скриваха по-голямата част от гледката, а за останалото се бе погрижила пелената на дъжда. Привързаните съдове се поклащаха върху вълните. Повечето от тях бяха покрити с платнища, а имаше и няколко, които се предпазваха от дъжда обвърнати с дъното нагоре. Всяка от лодките носеше собствено име: „Щастливка“, „Сестра Син“, „Клатещата се Беула“.

— Защо всички лодки носят женски имена? — попита тя.

Диксън сви рамене.

— Аз нарекох моята кола Доли по името на кобилата, която я теглеше. А когато крантата умря, името си остана.

Лодката на Хенри се казваше „Лорали“. Докато Диксън търсеше изпод платнището, Гуен се вирише в корабостроителницата нагоре по реката. Рамото на огромен кран се издигаше над водата. Дори и шуменето на дъжда не можеше да заглуши трополенето на чукове.

— Знаеш ли къде има дърводелски работилници? — попита тя, когато мъжът най-сетне се надигна, нахлузил въжето като шарф.

— Улицата на занаятчиите ми се струва добро място за дирене.

Гуен се усмихна. Трябваше да се досети и сама.

Скоро след поемането обратно жената зърна първото си познато лице. Озлобено лице. Стейн бе придобил изражението на куче, натъкнало се на промъквач се в двора му непознат.

— Мен ли търсиш? — процеди той, без да обръща внимание на Диксън.

— Не. — Гуен продължи да върви.

Стейн я сграбчи за китката.

— Била си толкова път. Поне би могла да ме поздравяш.

— Пусни ме. — Тя дръпна ръката си. В отговор последната се оказа стисната още по-силно.

— Предишният път си излезе по много груб начин. Да се извиниш ли си дошла?

— Мисля, че не ѝ харесва начинът, по който я държиш — отбеляза Диксън.

— Пръждосвай се — каза Стейн, без да отмести поглед от Гуен.

— Изглежда не разбираш — продължи Диксън. — Кобилата ми умря преди година.

Сега вече Стейн го погледна, объркано.

— Това пък какво общо има?

— Наложил ми се сам да бутам и тегля двуколката си из града.

— И това по какъв начин ме касае?

— Защото ти въобще не си толкова тежък и може да те хвърля прекалено силно в реката. Може да си строшиш нещо. — На свой ред Диксън положи ръка върху неговата десница. Стейн скриви лице и побърза да разтвори пръсти. В следващия миг полетя към стената на рибарския хангар.

— Тук имам много приятели — каза Стейн. — На твое място не бих се навъртал.

— А на твое място аз бих се задържал далеч от нашия квартал, защото никак не ми харесват мъжете, които посягат на жени. И освен това не са ми нужни много приятели, за да те опердаша.

Диксън и Гуен продължиха пътя си.

— Благодаря ти — каза калианката. — Но трябва да внимаваш. Той уби Ейвън.

Диксън се закова на място и с почервеняло лице започна да се обръща.

— Недей. — Тя постави ръка върху неговата.

— Затова ли всички вие се махнахте?

— Да. Грю си прибра парите от обезщетението и щеше да продължи да го допуска до нас.

— Аз не бих проявил такава небрежност.

Гуен се усмихна и плъзна ръка към дланта му, за да я стисне.

— Ти си първият. — Тя отново закричи. А спътникът ѝ се колебаеше, все още поизвърнат назад. — Остави го. Той вече не представлява заплаха.

— Ако отново си позволи да те притеснява, ще представлява труп.

Всяка от четвъртините на града си имаше добри и лоши части. Улицата, към която двамата се бяха отправили, бе в занаятчийския квартал, близо до бедняшкия, и представляваше тукашния еквивалент на улица „Капризна“. Тя бе приютила редици тесни дюкянчета — достатъчно тесни, за да окуражат стопаните си да извършват по-голямата част от работата на улицата. Обичайно прекосяването ѝ представляваше внимателно промъкване сред дървени магарета, тезгяси, станове и какво ли още не. В случая продължаващият да вали дъжд бе накарал майсторите да се изпокрият по домовете си.

Табелата на една от къщите я обявяваше за свърталище на братята Уилям, строители. Под надписа бяха нарисувани чук и трион.

— Какво ще кажеш за това? — обърна се Гуен към спътника си.

— Не виждам защо не.

Тя поспря под един надвиснал етаж, за да изстиска косата и роклята си, преди да влезе. А влизането ѝ веднага привлече погледите. Заради дъжда дърводелците не работеха — около десетина от тях се бяха настанили на различни места из работилницата. Гуен се отправи сред стърготините, приближи се до мъжа зад тезгяха и каза:

— Искам да ви наема да построите къща в края на улица „Капризна“.

Никой не отговори.

— Дамата говори на теб — изръмжа Диксън с боботещия си глас.

— Къде виждаш дама, приятелю? — вметна един от работниците, настанен на табуретка. Той бе русоляв, слабават, с кожена престилка и бе мушнал парче графит зад дясното си ухо.

— Не виждам и приятели — отвърна Диксън.

Гуен издърпа кесията си, извади последната златна монета и я повдигна.

— Какво мога да получа срещу това?

Онзи от табуретката се надигна, взе монетата и я одраска с нокът. Установяването на истинността го накара да повдигне вежда и повиши глас.

— Зависи от типа дървен материал. Какво по-точно те интересува?

— Къща като онази, разположена срещу кабинета на градския асесор на площада. Тя трябва да замени настоящите руини. Два етажа, много спални, просторен салон, приемна и... и два отделни кабинета. И веранда с хубав парапет, която да обгръща постройката.

Дърводеделецът се взираше в нея смаяно. Очевидно подозираше, че е вдишвала боя.

— Подобно нещо ще струва много повече от една златна монета.

— И аз самата подозирах същото. Но за момента ще се задоволя с една стая.

— Една стая?

— Да. Искам да ми построите една стая сред развалините. Просто четири стени и врата. А също и да оправите покрива, за да не тече. Материал ще добиете от руините. За това монетата ще стигне ли?

Мъжът се замисли за момент, преди да кимне.

— Хубаво. Когато приключите с това, ще успеем да съберем още пари, за да довършите работата. Споразумяхме ли се?

— Ти си калианската курва, която работи в „Противната глава“, нали?

— Бях.

— Калианка или курва?

Диксън направи крачка напред, но Гуен го спря.

— И двете. Сега съм от Медфорд и започвам собствен бизнес.

Онзи присви очи.

— Какъв бизнес?

— Медфордският дом. Най-добрият публичен дом в града.

— За пръв път го чувам.

— Странно. Точно на теб е възложено построяването му.

ГЛАВА 9

ПРОФЕСОРЪТ

Ейдриън остана пет дни в Колнора, които посвети главно на отспиването си. През останалото време се разхождаше по улиците и се отбиваше из кръчмите, търсейки познатата качулка. Така и не се натъкна на нея, но не преставаше да вижда лицето на Вивиан пред очите си.

Спомените му оставаха единствените доказателства от случилото се. Ако не беше кобилата, той с основание би могъл да определи случилото се за кошмар. Отслабването на дъжда го зарадва неимоверно — то позволяваше продължаване на пътуването. Последното от своя страна щеше да му позволи да се отдалечи колкото се може повече от поредните неприятни спомени.

Той бе успял да замени кобилата си за друга, далеч по-подходяща за езда — стройна дама на име Танцърка с бели задни крака и звезда на челото. И освен това се бе сдобил с лелеяните нови топли дрехи — вълна и кожа. С тях капризите на времето преставаха да го притесняват.

Ейдриън пътуваше вече от два дни, вдигнал качулка и свел глава, но въпреки това не можеше да се отърси от неприятното усещане.

Градът бе останал далеч зад него; сега го обгръщаха обработваеми земи. С напредването на север пръснатите из тях плевни ставаха все по-занемарени, докато не изчезнаха съвсем. На третото утро боецът навлезе в гъста гора. Дъбовите дървета стояха на стража край пътя, застлан с червени и златни листа. Големи листа, сливащи се красиво с черната кал. Дъждовната влага успяваше да подчертае най-добрите отсенки. Валежът бе потъмнил клоните и караше пътниците да гледат надолу, за да оценят листната красота.

На едно място Ейдриън спря коня си и зачака. Той пътуваше сам, но се чувстваше преследван.

Лесът бе изпълнен с мълчание. От клоните се отронваха капки, кобилата дишаше дълбоко и леко тръскаше глава. Спирането не й харесваше. Тя също се чувстваше неспокойна.

Именно така започваха страшните истории, разказвани край лагерни огньове или оплискани с бирена пяна маси. Младият герой навлизаше дълбоко в гората сред привидно спокойствие. Обграждаше го тишина. И тогава... Развятията бяха стоици, до едно лоши. Може би героят виждаше светлина в далечината и се отправяше към нея, за да открие гибелта си. Или пък долавяше звука от приближаващ се звяр, несъмнено човекояден.

— Бас държа, че ме смяташ за луд — обърна се Ейдриън към кобилата си. — Шериф Малет от Колнора със сигурност би те подкрепил.

В отговор на лекото сръчкване животното отново се отправи напред. Едновременно с това боецът различи движение. То не бе породено от падащ лист — движеше се нещо много по-голямо и тъмно, за момент разместило фона зад листата.

Блекуотър се извърна, за да се вгледа по-добре. Виждаше единствено дървета.

— И ти ли видя? — прошепна той.

Танцърка продължаваше да трополи по пътеката.

Продължителното взирание се оказа безплодно. А и скоро той се отдалечи прекалено, за да може да различи нещо. Въпреки това боецът продължи периодично да извърща глава. В историите преследвачът можеше да бъде някакъв полувълк, трол или истински призрак. А ако ставаше дума за история, разказвана от калайджията Пакър, злодеят щеше да бъде гоблин със скъпа жилетка и цилиндър. Въображението на Блекуотър можеше да бъде не по-малко плодовито в това отношение, не и без съдействието на множеството ужаси, които бе съзирал. Поне можеше да изключи гоблините от списъка с възможности. Най-вероятно ставаше дума за крадец. Самотен ездач като него, още повече облечен с видимо нови дрехи, определено би представлявал изкусителна цел.

Макар да оставаше нащрек, той нито чу, нито видя нещо подозрително.

Скромните си познания по география Ейдриън Блекуотър дължеше на вечерите край огнището, посветени на Пакъровите разкази, или на собствения си ратнически опит. И в двата случая те се изчерпваха до Колнора. В момента той все още се намираше в Уорик, кралството на Етелред, близо до северния му край. Шеридън се

намираше на север от кралство Уорик — поне това боецът знаеше със сигурност. Той нямаше представа за разстоянието — единствено за посоката — и не бе сигурен, че ще се натъкне на някакъв знак, който да сочи пътя към учебното заведение. До този момент бе подминал няколко отклонения, преценявайки, че един университет ще бъде разположен близо до най-натоварения път.

Пакър бе споменавал, че на север от Шеридън се намирала земя на име Трент — планинска земя, населявана от жестоки люде. Ейдриън не смяташе, че ще пропусне целта си и ще се озове сред въпросните земи, но пък през живота си бе вършил и по-глупави неща.

С напредване на утрото пътят му го отведе в малко селце — непретенциозни къщи със сламени покриви, лъкатушещи огради и ръчно разчистени ниви. Боецът възнамеряваше да почука на някоя врата с молба за упътване, когато забеляза един от местните да поправя количката си.

— Как се нарича това село?

Запитаният повдигна глава бавно, с което създаде впечатлението, че тази част от анатомията му е необичайно тежка. Ейдриън веднага можа да разчете жестовете му, защото достатъчно често се бе натъквал на тях. Те издаваха страх. Ако този мъж и количката му можеха да побегнат в отговор на инстинктивната си реакция, щяха да го сторят.

Нито една от многото армии, в които Ейдриън бе служил, не се бе поколебавала да настани войниците си в някое село. Офицерите винаги присвояваха най-добрата къща, чиито обитатели скоростижно се озоваваха на открито. Без одеяла. Само на красивите дъщери бе разрешено оставане. И ако се случеше бащата да възрази на тази разпоредба, следваше бърз и безмилостен бой (бой, ако командирът се случеше в добро настроение; само че пълководците рядко бяха в добро настроение).

Ейдриън не помнеше някога да е отседнал конкретно в това село. Всички подобни места се бяха слели в съзнанието му, за да оформят един смътен и обобщен образ. Но той знаеше, че подобен страх бива усвоен. И реакцията на селянина говореше, че по-рано е имал неприятни срещи с конници.

Затова боецът слезе от коня си и продължи по-меко.

— Простете, не исках да ви стресна. Просто минавах през селото ви и се надявах да ме упътите.

Мъжът се осмели да хвърли бърз поглед към лицето му.

Ейдриън се усмихна.

Поуспокоен, селянинът се усмихна на свой ред.

— Уиндъм.

— Това вашето име ли е, или името на селото?

Мъжът леко се засрами.

— Селото, сър. А аз съм Прат.

— Приятно ми е да се запознаем, Прат. Коя е тази река?

— Галевир, сър.

— А кое кралство?

— Провинция Чадуик, кралство Уорик.

— Това също влиза в границите на Аврин?

Селянинът изглеждаше изненадан от въпроса.

— Разбира се, сър. От отсрещния бряг започва кралство Меленгар.

— Пак в Аврин?

— Да, сър. — Той отпусна количката и обърса лице с ръкава си.

— Към Трент ли пътувате?

— Не, поел съм към Шеридън. Яздя от няколко дни и започнах да се притеснявам, че съм го подминал.

— Че сте подминали Шеридън? О, не, сър. Остава ви още половин ден път.

Ейдриън погледна към сивото небе, което все още сълзеше.

— Прекрасно. Можете ли да ми кажете нещо по-специално за оставащия път?

— Не съм пресичал реката, сър.

— Някакви военни действия между двете кралства?

— Не. Етелред и Амрат поддържат мирни отношения от години.

Откакто се помня, на моста никога не е имало пазачи. Не ми се е налагало да прекосявам. Грънчарят Биб е ходил оттатък. Той продава съдовете си в Медфорд, два пъти годишно. Това е столицата на Меленгар. Все натам. — Прат посочи леко вляво от моста. Ейдриън можеше да види единствено дъждовна мъгла. — Зиме, когато опадат листата, замъкът Есендън се вижда. А като настъпи Зимният фестивал, камбаните на катедралата се чуват. Биб всеки път се връща със сол и пъстри дрехи. И жена си намери при едно от пътуванията си. Макар че — мъжът снижи глас — тя и пръста си не повдига, мързеланата.

Отказва да готви. И още по-добре, викам аз, понеже тя хич не умее да готви. Биб здравата го е загазил покрай нея.

— В такъв случай не знаете пътя до Шеридън?

— Зная го. Не съм бил там, обаче много хора минават и в двете посоки. Малцина са толкова учтиви като вас, но все пак... Чувал съм, че малко отвъд реката пътят се раздвоява на две. Ни знак, ни дявол. Биб казва, че лявото разклонение отвеждало към Медфорд. Туй било кралският път. Вие трябва да продължите надясно. Биб нито веднъж не е тръгвал по другия път, нали ходи само в Медфорд, обаче други са ми казвали, че школата се намирала край десния път. Малко на изток.

— Благодаря ви... Прат бяхте, нали?

— Да, сър. А вие откъде идвате, сър?

— От Колнора.

— И за нея съм чувал. Страшно голям град. Аз самият не проумявам защо им е на хората да живеят тъй близо едни до други. Не е нормално. А после тези хора тичат насам, когато гневът на Марибор ги връхлети. Точно така стана преди шест години, когато започна да вилнее чумата. Сума ти свестни хора погинаха. Ако не беше монсеньор Мъртън, всички щяхме да сме изпукали. Как са нещата в Колнора сега?

— Странни. Мокри и странни.

* * *

Към свечеряване на слънцето се беше удало да пробие облаците и наглите снопове заливаха долината Шеридън. Изглеждаше, че самият Марибор проявява благоволение и го излива от небето. На Ейдриън му се искаше да приеме това за знак, че лошият му късмет най-сетне е на път да приключи, но не се надяваше особено.

Пристигането на писмото бе положило началото на поредица нещастия. Същинско чудо представляваше фактът, че посланието бе успяло да го намери сред дивите източни земи. Чудо — или пък проклятие. Ейдриън все още се затрудняваше да осмисли случилото се.

Писмото го бе намерило дълбоко в сърцевината на Калис, в град Мандалин: тамошната арена с високите кули привличаше най-добрите тълпи. Въпросната вечер Ейдриън бе участвал в три битки, макар да

помнеше само последната. Може би щеше да се чувства отвратително дори и ако не бе прочел писмото. Това предположение му помагаше да смали усещането, че е виновен за смъртта на баща си. Идеята беше нелепа, но понякога точно този тип идеи се оказваха най-добрите. Той не беше отговорен, но и не беше невинен.

Допълнителните напътствия, които Прат му бе дал на сбогуване, се оказаха правилни. В мига, в който Ейдриън зърна камбанарията в далечината, той разбра, че е достигнал целта си. Долината имаше изключително приятно излъчване. Университетските сгради, обгръщащи средата ѝ, му напомняха на каменните монолити от джунглите Гур Ем. Въпросните светилища бяха притежавали същото мистично излъчване на святост. Но тукашните постройки бяха много по-големи.

В средата им се издигаше огромна статуя, която държеше меч в едната си ръка и книга в другата. Може би това бе основателят на университета. А може би не бе никаква статуя, а гигантът, построил огромните сгради и на свой ред превърнал себе си в камък. Това би обяснило наличието на постройките. В продължение на мили Ейдриън не бе зърнал никакви скали, а тукашните градивни блокове изглеждаха огромни. Десет товарни коня биха трябвали за поместването само на един. А вместването им в четириетажни сгради... Освен гигант, Ейдриън не се сецаше за друго обяснение.

С приближаването си той можа да различи десетки младежи, облечени в тоги. Те крачеха оживено по алеите и внимаваха да не цапат одеждите си из все още задържащите се локви. Неколцина от по-близките се загледаха в Ейдриън, с което предизвикаха смущението му: той нямаше представа накъде да поеме. Бе напредвал насам със смътната представа, че университетът ще представлява неголяма сграда, където бързо ще може да намери професора. А намираще същинско градче.

Край една пейка той слезе от кобилата си и я привърза за облегалката.

— Да не си дошъл да следваш тук? — попита го едно от по-възрастните момчета.

От сбърчения му нос Ейдриън остана с впечатлението, че обучаемият не одобрява присъствието му. Освен това последният

говореше с дързък тон, който не подобаваше на нищожния му актив години и липсата на оръжия.

— Търся някой си Аркадиус.

— *Професор* Аркадиус е в сграда Глен.

— Коя от тези постройки е...

Извън седлото, стъпил на земята, сградите се извисяваха още по-внушително.

— Голямата — отвърна момчето.

Ейдриън едва не се засмя. Никъде около себе си не виждаше дребни постройки.

Студентът все пак го улесни, като посочи сградата с камбанарията.

— Благодаря.

— Ти не ми отговори. Да следваш тук ли си дошъл?

— Не, вече съм завършил.

Младокът го изгледа сепнато.

— Шеридън?

Блекуотър усмихнато поклати глава.

— Друга школа. Лесно се влиза, но завършването е чисто убийствена работа. Би ли наглеждал кобилата ми? Но внимавай — хапе.

Той остави момчето и тримата му спътници да се дивят край пейката и се отправи към указаната му сграда.

Вътрешността ѝ се оказа не по-малко смайваща. Ейдриън бе прекарал по-голямата част от времето си из военни лагери, които като цяло ограничаваха фона си до палатки, огньове, гори и поля. Бе виждал и няколко замъка, предимно от перспективата на нападател, но от тях не си спомняше много. Стотиците люде край него, размахващи заточен метал, и прелитащите стрели затрудняваха желанието за разглеждане на архитектурните особености. Най-близо по мащаб до сегашното му обкръжение представляваха арените — онези, из които се бе сражавал към края на престоя си отвъд. Огромни амфитеатри, чиито стъпаловидни пейки бяха изпълнени до пръсване с трополящи крака и пляскащи ръце, това бе запомнил от тях. Но сравнението им удържаше само по отношение на мащабите, а когато дойдеше дума за качество, университетът си приписваше категорична победа.

Блекуотър почти се чувстваше съвестно, че стъпва с ботушите си сред такова величие.

Таванът във фойето бе откраднал височината на три етажа. От него висеше свещник с две дузини фитили, запален излишно: високите прозорци хвърляха широки отрязъци светлина върху мраморния под. Откъм стълбище, достатъчно широко да позволи едновременното слизане на петима, долитаха гласове.

С потракващи стъпки Ейдриън започна да се разхожда колебливо. Единственото лице, което зърна, принадлежеше на портрет в естествен ръст — необичайна практика.

Звънът на камбаната заглуши тържественото мълвене, за да бъде надвикан на свой ред от масово раздвижване и развълнувани гласове. Купища младежи започнаха да се изливат надолу по стълбището. Някои от тогите побързаха да излязат навън, други се отправиха към страничните коридори. Ейдриън трябваше да се притисне към една от стените, за да не бъде понесен от живия поток.

— Не. Професор Аркадиус каза, че зорницата е светецният камък — заяви някакъв висок хлапак, очевидно преждевременно издължен или пък ветеран сред другарите си.

— Магнезият — упорито настоя другарят му. Той притискаше някаква книга към гърдите си. Заради клечовидното му тяло Ейдриън в първия миг го бе помислил за момиче.

— Не съм съгласен.

— Готов ли си да се обзаложим? — Книгоносецът спря и хвана другия за ръката, с което двамата се превърнаха в живия еквивалент на речен камък. — Един месец почистване.

— Аз съм синът на барон. Не мога да бърша подове.

— Можеш. Ще те науча. Дори и един син на барон може да се научи.

Другият само се подсмихна.

— Хубаво — продължи другарят му. — Тогава какво ще кажеш, Ангдън, да си разменим храната?

— Да не си се побъркал?

— Какво, не ти предлагам отрова.

— За мен би било. Нямам представа как изобщо ядеш тази помия.

— Страх те е, защото знаеш, че съм прав.

Баронският син блъсна другия и се усмихна важно:

— От нищо не ме е страх. Ще сториш добре да запомниш това. — Той се обърна рязко, подготвящ драматично оттегляне. И щеше да е успял в ефекта, ако Ейдриън не се бе оказал на пътя му. Ангдън едва не се сблъска с него. — Гледай къде ходиш, глупако.

— Не, аз съм Ейдриън. — Блекуотър предложи ръка и усмивката си.

Ангдън го изгледа остро.

— Не ми дреме кой си. Разкарай се.

— С радост. Би ли ми казал как да стигна до кабинета на професор Аркадиус?

— Не съм ти слуга.

В очите на хлапака личеше гняв. Но Ейдриън бе по-висок и по-възрастен. Към това се прибавяха и мечовете, които благородническият син несъмнено бе забелязал. Очевидно той бе по-умен от онова момче край пейката, защото предпочете да се оттегли.

— Зорница беше — подвикна Ангдън през рамо, докато се отдалечаваше.

— Магнезият — промърмори другото момче.

— Той приятел ли ти е? — Ейдриън помогна на блъснатия да се изправи.

— Ангдън е благородник — отвърна момчето.

— А ти не си?

Студентът го погледна изненадано.

— Шегуваш ли се? Моят баща е търговец на платове. Коприна, сатен, кадифе и прочие. И като стана дума за плат — той тъжно потупа одеждата си, — тогата ми хубаво обърса пода.

— Аз съм Ейдриън. — Боецът отново протегна ръка, този път в поздрав.

— Бартоломю — представи се момчето, отказало се да почиства дрехата си. — Мога да те заведа при професора, ако искаш.

— Страшно мило от твоя страна.

— Никакъв проблем. Ела.

Бартоломю преодоляваше по две стъпала наведнъж. На втория етаж той сви в един коридор, сетне пое по друг, за да спре пред врата в самия му край. Там потропа с пестник и обяви:

— Имате посетител, професоре.

Подир кратка пауза вратата бе отворена. В процепа изникна лицето на възрастен белобрад мъж с очила. За сравняване на този образ с Ейдриъновите спомени не можеше да става и дума, защото последните бяха съвсем смътни и схематични: някакъв непознат, отбивал се да посети баща му. Гостът винаги се бе появявал неочаквано, бе престоявал няколко дни и бе напускал също тъй неочаквано, често без да се сбогува. Ейдриън бе запомнил не толкова лицето на посетителя, колкото магиите, с които последният бе веселил селските деца: бе създавал цветя от нищото и запалвал свещи с едно движение на ръката. А веднъж си бе приписал заслугата за завалелия дъжд, макар че въпросният ден още от утрото се бе оказал дъждовен.

Блекуотър винаги се бе радвал на тези посещения, защото гостът се бе държал много по-топло от баща му. Малко след смъртта на майка му (тогава Ейдриън бе на шест години) Аркадиус бе направил последното си посещение. Двамата с Данбъри бяха разговаряли до късно през нощта. Благият старец така и не се бе появил повече. А ковачът не бе отварял дума за него.

Ейдриън пристъпи напред:

— Здравей, аз съм...

Аркадиус повдигна ръка в призив за мълчание и се възползва от жеста, за да поглади брада, притиснал език към зъбите си.

— Ние, старите, се променяме бавно, почти незабележимо. Прибавяме бръчки, както дърветата прибавят нови пръстени. А младите се превъплъщават рязко, от гъсеници в пеперуди. Съвсем за кратко време се променят. — Той кимна сред зараждаща се усмивка. — Колко си пораснал, Ейдриън. — Подир това се обърна към момчето. — Благодаря ти, Бартоломю. И верният отговор е Зорница, само че бяла, а не червена.

Момчето го погледна изумено и понечи да каже нещо.

— Хайде, върви — пропъди го професорът. — Бъди така добър да затвориш вратата след себе си.

Ейдриън пристъпи вътре, но трябваше да спре, стъписан от неочаквания хаос. Макар че хаос бе прекалено слабо казано. Изглеждаше, че в кабинета е вилняла вихрушка, ограничена единствено до рамките на помещението и за сметка на това изляла цялото си ожесточение тук. Стаята можеше да бъде определена като малък склад за чудатости.

Най-голямо пространство заемаха книгите. Техните лавици се простираха от пода до тавана. Площта им не се бе оказала достатъчна за библиофилията на стопанина, затова оставащите книги бяха струпани една върху друга в допълнителни колони. Някои от тях бяха рухнали върху пода — дебели томове, градивни блокове от някаква отдавнашна руина. Сред бъркотията личаха бутилки, буркани и стъкленици с най-разнообразен размер. Различни минерали, пера и сушени растения заемаха най-разнообразни места. В един от ъглите бе окачено изсъхнало гнездо на оси. Под него бе положена клетка с опосуми. Из кабинета имаше и други клетки, осигурили дом на птици, гризачи и влечуги. Помещението се изпълваше със съответстващите им звуци.

Тъй като не видя скрития маршрут, по който Аркадиус се добра до бюрото си, Ейдриън бе принуден да се оправя сам. С внимателни крачки той се отправи към катедрата.

Настанилият се на висок стол професор свали очилата си и започна да ги почиства с някакво парче плат, навяващо подозрения, че някога, на младини, е изпълнявало ролята на чорап.

— Виждам, че си получил писмото ми.

— Да, макар да не проумявам как ме е намерило. Бях в Мандалин.

— Древната столица на Източната империя. Как е там? Предполагам, че градът все още не е изчезнал.

— Поне отчасти.

— Да отговоря на въпроса ти: изпратих Трибиан Дивол да те намери. Той е изключително упорит и е родом от източните земи.

— И пак не виждам как е могъл да ме намери. И откъде си знаел, че се намирам в Калис.

— Магия.

— Магия?

— Баща ти не ти ли е обяснявал за способностите ми?

— Баща ми никога не говореше за теб.

Професорът понечи да каже нещо, но се отказа и кимна.

— Предполагам — рече той и отново се върна към почистването на очилата.

— Щом си магьосник, защо не излекуваш очите си?

— Сторено е. — Аркадиус върна очилата върху носа си. — Ето. Това е вече друго нещо.

— Но не е точно магия.

— Нима? Ако прострелям жабока Пинхас в клетката зад теб, това магия ли ще представлява?

— Не.

— Но ако щракна с пръсти и клетият Пинхас погине, можем ли да говорим за магия?

— Мисля, че в този случай можем.

— И каква е разликата между двата хипотетични случая?

— Нормалните хора не са способни да убиват жаби с едно щракване на пръсти.

— Близо до отговора. Същинският отговор: магия е, защото не знаеш как съм убил жабчето. Ако му бях дал отрова точно преди ти да дойдеш, а после щракнех с пръсти към него, действието ми пак ли би представлявало магьосничество?

— Не.

— Нека те попитам следното... По какъв начин очилата ми помагат да виждам по-ясно?

— Не зная.

— Магия! — Старецът се усмихна лъчезарно и надникна изпод очилцата си. — С напредването на възрастта започвам да виждам по-трудно. Не светът се е променил, а очите ми. Аз просто се възползвам от особеностите на извитото стъкло да изменя светлината. Именно това представлява магията. Наблюдения, съчетани с логика, знание и разсъждаване. Тези четири неща позволяват на магьосниците като мен да разбират природата. А това разбиране на свой ред им позволява да използват особеностите ѝ. — За момент професорът замълча, сякаш заслушан в нещо. — Спокойно, Пинхас, нямам намерение да те троя.

Ейдриън се обърна назад. Зад него действително имаше жаба в клетка. Междувременно професорът се бе заел да намества стола си.

— В твой случай — продължи той — трябваше единствено да долепя ухо до земята и да се ослушам за слухове за велик воин. Познавах обучението, дадено ти от баща ти. А и след напускането ти самият той бе ми разказал за намеренията ти. Не беше трудно да заключа, че тези ти умения и желания биха гарантирали известността ти. Оказа се лесно да преценя местоположението ти.

Ейдриън кимна. Чувстваше се глупаво заради неразбирането си.

— Искам да ти благодаря за писмото и за това, че си се погрижил за бащините ми дела в мое отсъствие. Радвам се, че той е разполагал с човек, на когото може да разчита. Притеснявах се, че между двама ви е възникнало някакво неразбирателство.

— Двамата с баща ти бяхме стари приятели. Запознах се с него още преди ти да се родиш, някъде по времето, когато той се установи в Хинтиндар. С течение на времето възрастта започна да затруднява посещенията ми. Когато прекосяването на коридора се превърне в предизвикателство, дългите пътувания стават немислими. Така е... времето лети незабелязано.

— Как научи за смъртта му?

— Миналата година все пак се отбих да го посетя, за да си припомним някогашните времена. Данбъри беше много болен. Можех да видя, че времето му изтича, затова уредих да бъде известен, когато неизбежното се случи.

— Впоследствие посещавал ли си Хинтиндар отново?

— Не. И не мисля, че някога ще го посетя.

— Но нали каза, че си имал някакви вещи на баща ми, които трябва да ми дадеш.

— Вещта е само една. При последната ни среща баща ти ми заръча да ти я предам.

Заради обгръщащия го хаос Ейдриън не се надяваше да открие наследството си с поглед, особено ако ставаше дума за нещо сравнително дребно. Оптимистичният му оглед откри бухал, настанен на перваза, плъзна се още веднъж по сбирката книги и сандъци и отбеляза почти пълния човешки скелет, увиснал от васарианско копие, потънало в стената.

Забелязал опита му, Аркадиус се усмихна и свали амулет от врата си. Сега Ейдриън веднага разпозна медальона: баща му го бе носил през целия си живот, без да го сваля дори когато се къпе. Сега, отделен, видът на медальона пораждаше неуместно усещане у Ейдриън, като отрязан пръст. Именно в този миг боецът осъзна напълно знанието, че никога вече няма да види баща си.

За момент пред очите му отново изникна окървавеният тигър, поемащ последен дъх, с гаснещи вторачени очи, в които личеше питане.

Защо?

— Искаш ли да седнеш? — меко попита професорът. — Мисля, че някъде тук трябва да има още един стол. Още пет, ако трябва да бъда точен. Или пък да ти отстъпя моя. И без това седя прекалено дълго.

Ейдриън побърза да обърше очи.

— Добре съм.

Аркадиус протегна кърпичката, с която бе почиствал лещите си, но боецът отказа.

— Той каза ли нещо за мен?

Изправилият се старец отново седна, оставяйки медальона пред Ейдриън.

— Разказа ми за оттеглянето ти. Сбито спомена някакво скарване. А аз не настоях за подробности.

— Нарекох го страхливец. Това беше най-обидното нещо, което можех да измисля. И последното нещо, което му казах.

— На твое място не бих се тревожил толкова. Наричали са го и много по-лоши неща.

— Но не е чувал подобни думи от сина си. От единствения останал му близък. — Ейдриън отпусна ръка върху медальона. Сребърният кръг бе малко по-голям от монета, оформен от извивки. — Каква е историята на това украшение? Майка ми ли му го е дала?

— Не. Подозирам, че става дума за родова реликва, предавала се сред поколенията. Много е ценна. Дядо ти бил заръчал на баща ти никога да не я сваля, никога да не я продава и да я даде на сина си. Тази заръка представляваше и първата част от предсмъртното желание на баща ти.

Ейдриън взе верижката. Медальонът се залюля под пръстите му.

— А втората част?

— Ще стигнем и до нея, но по-късно. Прекарал си дълго и изморително пътуване. Дрехите ти са още влажни. Мисля, че не би отказал възможността да ги изсушиш, да се изкъпеш, да се нахраниш вкусно и да се напиш хубаво. За съжаление мога да ти предложа само три от тези неща: тази вечер менюто включва месен пай.

— Благодаря ти. Малко съм... — Ейдриън можа единствено да свие рамене.

— Разбирам. — Аркадиус погледна към вратата. — Бартоломю!

Пантите проскърцаха.

— Сър?

— Бъди добро момче и се погрижи Ейдриън да получи вечеря и легло. Ако не се лъжа, Винсънт Куин отсъства, така че в северното крило ще има свободно легло.

— Разбира се — заекна момчето. — А откъде знаехте, че съм тук?

— Магия. — Възрастният човек намигна към Ейдриън.

* * *

— Пикълс! — Ейдриън просия при вида на момчето.

Бартоломю бе отвел повереника си в спалното помещение — дълга стая, изпълнена с редици оправени легла. Всички те бяха празни. Без едно.

Чул името си, сиракът веднага скочи и се усмихна на свой ред.

— Успях. През целия път бързах, защото се страхувах, че ще ви изпусна. А се оказа, че съм пристигнал два дни преди вас.

— Натъкнах се на известни проблеми и трябваше да прекарам известно време в Колнора. Имаше късмет, че не се качи на онзи шлеп.

Ейдриън стисна ръката му. Двамата се познаваха съвсем бегло, но и бяха обединени от обща история. Макар да бяха прекарвали заедно само няколко минути, и то прекарани в бърз преход сред мизерен град, в този момент Пикълс бе негов най-скъп приятел.

— Още веднъж простете, сър, задето се оставих да бъда арестуван, наместо да ви бъда от полза.

— Не е нужно да се извиняваш за нещо подобно. И престани да се обръщаш към мен толкова учтиво. Наричай ме Ейдриън.

Пикълс го погледна шокирано.

— Аз съм ваш прислужник. Не мога да се обръщам към вас на малко име.

— А пък обръщения като сър ме карат да се чувствам неловко. Хората може да си помислят, че съм рицар.

Пикълс смръщи чело в размисъл. Подир миг усмивката се върна.

— Тогава ще ви наричам господарю Ейдриън.

И това не отговаряше на желанието на Блекуотър, но пък беше за предпочитане.

— Това място е удивително, господарю Ейдриън. Никога не съм виждал нещо подобно. Толкова е чисто. И изобщо не мирише на конски изпражнения или риба.

Споменаването на коне го накара да се сети за нещо. Танцърка. Ейдриън съвсем бе забравил за нея.

— Трябва да подслоня кобилата си.

— Зная къде се намират конюшните — гордо заяви Пикълс. — Веднага ще се погрижа. Овен това трябва да върна тази книга.

Блекуотър забеляза изненадващо голям том върху леглото.

— Можеш да четеш?

Пикълс поклати глава.

— Не, но тази книга има много картинки. Професорът ми разреши да разглеждам всички книги от библиотеката, стига после да ги връщам обратно. Веднага отивам. Къде сте оставили коня си?

— Ще ти покажа.

— Не е нужно. Аз съм ваш слуга. Вие останете тук да си почивате.

Но Ейдриън нямаше подобно намерение. Тази зала прекалено много приличаше на казарма.

— Достатъчно мързелувах в последно време.

* * *

Слънцето бе изчезнало зад хълмовете и бе оставило единствено сиянието си. Някакво момче с дълга стълба под мишница се бе заело да запалва фенерите. Пикълс непрекъснато местеше книгата, която бе прекалено тежка за него.

— Да ти помогна ли? — попита Ейдриън.

— О, не! — Пикълс побърза да ускори хода си, за да докаже, че всичко е под контрол. А може би да достигне целта си преди ръцете му да са отказали.

Библиотеката се намиреше в съседство със сградата, от която бяха излезли. Отърсилият се от първоначалното смайване Ейдриън бе

започнал да установява, че различните сгради се отличават по височина.

Самата библиотека не беше особено голяма, но пък стените ѝ бяха изцяло посветени на съхраняването на книги. Последните се оказаха много по-малко, отколкото Ейдриън бе очаквал; сред лавиците имаше множество празни места. Изглежда в момента студентите ги четяха.

Пикълс отпусна книгата си върху централната маса, където тя се приземи със звучен плясък.

— Готово! — изрече той с гласа на умиращ герой и на свой ред се отпусна върху плота. — От мен учен няма да излезе. — Пикълс бавно се изправи и погледна към Ейдриън. — Не проумявам как се справяте да носите тези мечове. Сигурно са много тежки.

— Лошите мечове тежат.

— Има лоши мечове?

— Също както има добри и лоши хора.

— Наистина ли? — Пикълс все още не изглеждаше уверен.

— Лошите мечове са излишно тежки, а добре изработените са леки и с добър баланс.

— Въпреки всичко се съмнявам, че бих могъл да повдигна меч.

Ейдриън изтегли късия си меч и протегна дръжката към него.

Момчето огледа оръжието със съмнение.

— Този меч не ми изглежда особено добър. Простете, господарю Ейдриън. Изглежда ми захабен.

— Видът често лъже.

Пикълс се усмихна още по-широко, посегна и обви ръце около дръжката. Когато боецът пусна оръжието, острието рязко отхвърча нагоре: Пикълс се бе напрегнал прекалено.

— Лек е. Не като перце, но много по-лек от очакваното.

— Малко повече от килограм.

Пикълс отдръпна едната си ръка и задържа оръжието само с десницата.

— Дори и това не се усеща.

— Заради баланса, за който ти споменах.

— А трябва ли да има тежест?

— За разкъсването на кожата не е нужно много. Бързината е за предпочитане.

Момчето направи няколко пробни размаха.

— Почти се чувствам като герой с това оръжие в ръка.

— Обичайно.

Пикълс протегна меча напред, за да погледне по протежение на острието му.

— Значи това оръжие е било изработено от майстор?

— Аз го направих.

— Вие, господарю Ейдриън? Наистина ли?

— Баща ми беше ковач. Отраснал съм край наковалнята.

Младият слуга бе придобил смутен вид.

— Моля да ме извините, господарю. Съжалявам за предишното си изказване.

— Мечът наистина е захабен. И грозен — грозен инструмент с грозно предназначение.

— Но този меч не е. — Пикълс посочи към огромното оръжие върху гърба на Ейдриън.

— Този не е моя изработка.

Блекуотър си взе оръжието обратно и го плъзна в ножницата, където то се прибра с рязък звук.

Двамата отново излязоха на двора, където Ейдриън се зае да прибира багажа си от седлото, а Пикълс се нагърби със задължението да отвърже кобилата. Там наместващият раницата си боец зърна нещо, което въобще не бе очаквал.

От последния прозорец на третия етаж на сградата с камбанарията надничаше качулата глава. Ейдриън се нуждаеше от миг, за да осмисли съзряното. А непознатият отстъпи назад и се стопи в мрака.

— Видя ли го? — попита Ейдриън.

— Кого?

Боецът посочи.

— От онзи прозорец току-що надничаше качулат човек.

— Не, господарю Ейдриън. Нищо не виждам. Кой прозорец, казвате?

Блекуотър посочи по-ясно.

Пикълс поклати глава.

— Сигурен ли сте? Кой би носил качулка на закрито? Вътре е много топло.

— Нямам представа — промърмори Ейдриън. — Наистина ли не си видял нищо?

— Нищо, сър. Простете... Нищо, господарю.

За пореден път днес Ейдриън се почувства глупаво. Не беше възможно това да се окаже той. Сигурно беше някакъв ученик.

— Да изтичам ли да потърся човек с качулка? — продължи момчето.

— Не. Погрижи се за кобилата.

Въпреки това Ейдриън още веднъж погледна към онзи прозорец.

След настаняването на животното двамата се отправиха да настанят себе си. Макар от предишното влизане на Ейдриън да бе изминало малко време, атмосферата тук бе помръкнала значително. Свещникът и факлите върху стените не смогваха да осветят огромните коридори. Сградата приличаше на пещера, мрачна и бездънна.

— Професорът каза, че по всяко време можете да посетите трапезарията — обясни Пикълс. В момента Ейдриън поставяше мечовете и раницата си върху предоставеното му легло.

— Ти няма ли да дойдеш?

— Аз? Аз ще остана тук, за да пазя нещата ви от любопитни очи и още по-любопитни пръсти.

— Това е учебно заведение, Пикълс. Кражбите са забранени.

— Във Вернес също, но няма да повярвате колко неща изчезват всеки ден.

— Тук е различно. Мислиш ли, че някое хлапе ще поиска да открадне дългия ми меч? Къде ще го скрие?

Пикълс се замисли над тези думи, хвърли един поглед към огромното оръжие, тъмнеещо върху леглото, и каза:

— И въпреки това моя отговорност е да пазя принадлежностите ви, за да не бъдат откраднати.

— Настоявам да дойдеш.

— Но...

Ейдриън строго скръсти ръце.

— Кое е по-важно: вещите ми или собствената ми особа? Хубаво е да разнасям оръжията си със себе си, но те не биха ме предупредили за неочаквана атака.

Тези думи му спечелиха любопитен поглед от страна на младия събеседник.

— Струва ми се, че лошо се пише на онзи, който сглупи да ви нападне, господарю Ейдриън.

Блекуотър се навъси и продължи с разясненията.

— Нужен си ми, за да ми пазиш гърба. Едно предупреждение би могло да ми спаси живота.

— Да. Това е така. — Ентусиазмът на Пикълс бе прекалено усилен, за да се ограничи до обикновено кимане. — Вие сте прекалено доверчив. Нужен ви е един зорък поглед.

Боецът се отправи към изхода. След няколко секунди Пикълс го догони: той се бе забавил, за да натъпче Ейдриъновите вещи под матрака.

— Така никой няма да тършува из вещите ви — ухили се момчето.

— Хайде, води.

* * *

Столовата, в която го отведе Пикълс, представляваше голяма зала с дълги маси, отрупани с хранещи се. Няколко флага се спускаха от тавана, с което украшенията се изчерпваха — всичко вътре бе изработено от дърво, камък и калай. Вътре имаше около стотина обучаеми, но с посудата си те съумяваха да вдигнат шум като за хиляда.

Пикълс бе придобил унесен вид на одобрение.

— Това място е прекрасно. Просто влизаш и ти дават храна. — Той грабна два месни пая от кухненския прозорец и се отправи към края на една от дългите маси. Двамата с Ейдриън веднага се набиваха на очи, защото бяха единствените, които не носеха тоги.

Макар да бе умрял от глад, боецът замислено се взираше в своята порция. Отново бе започнал да мисли за надничащата от прозореца качулка.

Не може да е той. Какво ще прави той тук?

Ейдриън бе свидетел на убийствата; единственият, който можеше да разобличи виновника.

Какъв свидетел? От шлепа, бижутерите и Вивиан няма и следа.

Бе го зърнал само за миг. Може би бе забелязал някаква игра на сенките. Та нали Пикълс бе стоял до него и не бе видял нищо.

Невъзможно е да ме е открил чак тук. Не помня на борда на шлепа да съм споменавал за Шеридън.

А може би беше споменавал. Не можеше да си спомни със сигурност. И търговците, и Вивиан непрекъснато бяха задавали въпроси. Така че беше възможно качулатият да е дочул. Но как се бе озовал в университета?

Или пък това не бе чак толкова невъзможно. Самият Ейдриън бе влязъл напълно необезпокояван, привлякъл вниманието единствено на онези младоци отвън. Ако качулатият бе пристигнал тук, на него биха обръщали още по-малко внимание.

— Вие кои сте? Не сте студенти.

Задалото въпроса лице бе познато на Ейдриън. Ангдън, баронският син, с когото се бяха сблъскали във фойето.

— Гости — отвърна боецът. — Освен това с теб вече сме се срещали. Аз съм Ейдриън. За малко да се блъснеш в мен преди около час.

— А, да, малоумният пън, който не знаеше как да се отмества.

— Успял си да разбереш толкова много за мен само от едно сбутване?

— Да видим. Ти не се отдръпна, не знаеше къде отиваш... Да, струва ми се, че съм бил изключително прав в преценката си. А кое е това същество с теб?

Ейдриън не изпитваше симпатия към баронския син.

— Това е Пикълс.

— Пикълс? Що за име е това? — рече едно от останалите момчета.

Носителят на въпросното име се опита да се смали.

— Запомнящо се — жизнерадостно отвърна Ейдриън.

— Нелепо е, но е подходящо — отсече Ангдън. — И от чие гостоприемство се възползвате, та подяждате от нашата храна?

— Гостоприемството на професор Аркадиус. Впрочем, ти се оказа прав за Зорницата, само че бяла — допълни Ейдриън.

— За много умен ли се мислиш? Смяташ, че ще спечелиш нещо, като заемеш моята страна?

— Сметнах, че би искал да знаеш.

— Това вече ми е известно. Не ми е нужно мнението на някакъв си селски момък. Още по-малко ми е изтрябвало присъствието ти на тази маса. Така че те съветвам да си вземеш откраднатата храна и Пикълото и да се храните навън, където е мястото на жалки...

Пикълсовият пай полетя към лицето на Ангдън. Отдръпнатата чиния отнесе част от съдържанието със себе си. Останалото се задържа върху бузите на благородника. Случилото се би изглеждало изключително забавно, ако не беше дребната подробност за горещината на гозбата. Студентът изпищя и започна трескаво да чисти бузи.

Лицето на Пикълс също бе почервенияло, но без помощта на притопляне. Той бе скочил на крака, стиснал юмруци. Изглеждаше готов да се нахвърли върху крещящия благороднически син.

Ейдриън взе своята чиния, грабна Пикълс за ръката и се насочи към изхода. Останалите момчета бяха наскочали да търсят кърпи и вода, за да помогнат на приятеля си.

— Не трябваше да правиш това — каза Блекуотър на прага.

— Безкрайно сте прав. Трябваше да го халосам с крака на някой от столовете.

— Нямах това предвид. Ти трябваше да се оглеждаш и да ми пазиш гърба. Битките са мое дело.

При стълбището двамата забавиха ход.

— Няма значение — продължи Ейдриън. — Ще отидем в спалното помещение и там ще си поделим моя пай. И без това не бях гладен.

— Трябваше да ме оставите да го набия.

— Щеше да си докараш неприятности. Той е благороднически син.

— Не изглежда особено благороден.

— А и е по-едър от теб.

Пикълс кимна.

— Но аз съм по-корав от него.

— Той има много приятели.

— Може би. — Момчето спря и добави. — Но аз имам един, който струва повече от всички тях взети заедно.

Ейдриън не можа да сдържи усмивката си.

— Очевидно същото се отнася и за мен.

ГЛАВА 10

КАЧУЛАТИЯТ

Оказа се, че Винсънт Куин, в чието легло Ейдриън прекарваше нощта, е дребен младеж. Или пък и нему се налагаше да спи със стърчащи от матрака нозе.

Околните кревати бяха заети със спящи. Това още по-силно затвърждаваше излъчването на казарма: сборище от множество мъже със съвсем малко вещи и готовност да пожертват живота си в името на поредния крал или херцог. Сам по себе си нелош живот, но живот без цел. Именно последното бе накарало Ейдриън да се откаже. Войникът представляваше колело, завъртащо се в отговор на нареждане и понесло чужд товар. За Блекуотър бе тягостно да изпълнява повелите на чужда воля, превръщаща го в обикновен инструмент.

Леглото на Пикълс се намираще някъде в края на редиците. Никой от студентите не бе разменял думи с тях, но и двамата бяха си спечелили множество погледи. Сред разменяните шепоти Ейдриън на няколко пъти бе доловил споменаването на месен пай.

Тукашните матраци отстъпваха на леглата в Колнора, но пак бяха за предпочитане пред спането на твърда и студена земя. Затова Ейдриън нямаше проблеми със заспиването.

* * *

Може би някакъв кошмар го бе събудил. Подобни видения често го измъчваха, макар че винаги оставаха незапомнени; единствено някакво неприятно усещане оставаше да го тормози в миговете подир разсънване.

Навън все още бе тъмно, небето едва бе започнало да сивее. Ейдриън отново затвори очи, но така и не можа да се унесе отново. Затова остана да лежи по гръб, загледан в дъските на тавана, заслушан в похъркването на съседа си по легло и замислен за качулатия. Може би кошмарът бе свързан с него.

Виждал ли си го в лице? Погледът му е студен. Мъртъв. Очи като тези са свикнали да съзират и раздават смърт.

В качеството си на войник Ейдриън разпознаваше удачните за отстъпление моменти. Тъй като разбра, че няма да заспи повече, той се надигна.

В противоречие с очакванията босите му крака откриха, че дъсченият под е студен. Бе очаквал, че пълното с тела помещение ще се е загреало от топлината им, но явно залата бе прекалено голяма.

За пръв път от два дни насам Ейдриън не се будеше сред дъжд, но пък му беше студено. Затова той побърза да навлече дрехите си. Поне те бяха изсъхнали.

Нямаше представа за времето — бе някъде рано сутринта. Пълният мрак на стаята бе започнал да изсветлява и да се накъсва. Равномерното дишане на спящите продължаваше да се носи, подчертано от моментното прощумоляване на одеяла.

Кошмарът го бе изпълнил с някакво напрегнато усещане, което накара Ейдриън да си окачи и мечовете (взел мерки против издрънчаването им). Когато се надигна от кревата, готов, някаква дъска изскърца под стъпката му. Един от студентите леко повдигна глава, а в следващия миг отново зарови лице сред възглавницата.

Коридорите се бяха превърнали в мрачни проходи, нашарени със светли петна. Боецът се отправи към главното стълбище, където спря и се загледа нагоре. В момента той се намираше на втория етаж. Качулката бе надничала от прозорец на третия етаж.

Дали е горе?

Трябваше да е изключително луд, за да смята, че убиецът е вървял подире му чак до университета. Още по-голямо безумие бе подозрението му, че качулатият се крие в самия университет. Но пък на борда на шлепа Ейдриън бе допуснал грешка. Тази грешка бе струваха живота на шестима.

Той пое нагоре по стълбите и забави ход при достигането на северния коридор. Там лампите не светеха — факт, който наложи почти сляпо придвижване с опряна до стената ръка. С този способ Блекуотър достигна края на коридора, където напипа врата. Въпросната изскърца почти беззвучно при отварянето си. Тя криеше зад себе си малко помещение — по-скоро килер — използвано за склад. В него се съхраняваха кофе, сандъци и дърва.

Срещу вратата се издигаше сводестият прозорец. Да, това бе същият прозорец — последен на третия етаж.

Ейдриън влезе вътре, за да надникне през прозореца. Огромният двор бе празен и притихнал. Боецът се опита да си представи себе си и Пикълс долу, край онази пейка с коня.

Тази стаичка бе склад.

Студентите не биха идвали тук.

Той има очи като на вълк, нали?

* * *

Същата сутрин Ейдриън остана да обикаля из коридорите като призрак. Сградата се оказа по-голяма и по-объркваща от очакваното. В един момент той възнамеряваше да събуди Пикълс, само че впоследствие се отказа. Скоро им предстоеше да отпътуват — за предпочитане беше момчето да се наспи.

В крайна сметка той се озова на първия етаж, където зърна огромната картина. От това място можеше да намери пътя до трапезарията. А дори и да не можеше, тракането на чинии щеше да го ориентира. Само неколцина ранобудни студенти, понесли книги, чакаха реда си за топла храна. За разлика от предишния ден, сега разговорите бяха водени единствено шепнешком.

— Как спа?

Гласът на Аркадиус бе висок, без да се съобразява с тишината.

Професорът се бе настанил близо до камината, чиито камъни не бяха съумели да изстинат през нощта. На масата пред него имаше чаша и празна чиния. Самият Аркадиус изглеждаше точно като снощи — с насочена във всички посоки бяла коса, защипали върха на носа му очилца и тъмносиня роба, понастоящем оръсена с трохи.

— Не зная. Свикнал съм просто да отпускам глава и да затварям очи.

Старецът се усмихна.

— Трябва да постъпиш тук. Обикновено студентите се нуждаят от месеци, за да се отърсят от старите си навици на необосновани предположения. Препоръчвам ти горещия сайдер. Сам по себе си не е много силен, но щипка канела го прави прекрасен за разсънване.

Ейдриън си взе чаша, а магьосникът го покани на масата си. Тялото на боеца веднага одобри разливащата се от камината топлина. Ароматната пара също се отрази благоприятно на лицето му.

Професорът се бе настанил в един от четирите кожени фотьойла, вероятно запазени само за преподаватели.

— Сега като се замисля, това е и най-големият ми проблем — продължаваше с разсъжденията си той, започнал да прокарва пръст около ръба на чашата си.

— Кое?

— Да накарам обучаемите си да забравят онова, което си мислят, че знаят. Да отстраня лошите навици. — Старецът отпи предпазливо, макар че неговата напитка отдавна не димеше. — Всеки се ражда любопитен. — Той показно повдигна чашата. — Празен съд, който с готовност се изпълва веднага, без значение с какво. Ето ти пример. Какъв цвят е тази маса?

— Кафяв.

— Откъде знаеш?

— Виждам.

— Но как можеш да опишеш цвят, без да използваш някакво сравнение? Как би обяснил на един слепец за синьото?

Ейдриън възнамеряваше да отвърне, че ще си послужи с думи за спокойствие, хладина, небе или вода, но пък нито едно от тези неща не представляваше описание за въпросния цвят. Робата на самия професор също бе синя, но пък не съвпаднаше с нито една от въпросните категории.

— Не можеш — отговори вместо него преподавателят. — Цветовете са ни познати единствено под формата на различни взаимоотношения. Най-вероятно баща ти ти е посочвал стотици различни неща, обединявани единствено от цвета си, преди ти да разбереш, че именно за тази им сходност ние употребяваме съответното понятие за цвят. И това е един от по-простите примери. Съществуват множество други абстракции, които не притежават собствен предмет.

Да вземем понятията за правилно и грешно. Проблеми възникват, когато хората са склонни да изпълват чашите си с идеи, идващи от, метафорично казано, далтонисти. Веднъж усвоена, дадена идея става изключително трудна за отстраняване. Като стара шапка, към която се

привързваш. Аз самият също имам купища стари шапки. Някои от тях не съм носил от години, но все още ги пазя. Емоцията се превръща в пречка за практичността. Дори само въз основа на времето, което си прекарал с тях, отдавна приетите идеи се превръщат в нещо като част от теб. Трудността на разделянето с тях е правопрпорционална на времето, което си прекарал заедно с тях. Това е разбираемо. Щом ни е трудно да се разделим с някаква стара дреха, представи си колко е трудно захвърлянето на идея, с която си отраснал. Затова се старая да започвам работа с обучаемите си рано, преди умовете им да са се вкаменили от глупостите, които те усвояват от света на далтонистите. Трябва да призная, че не всеки път успявам. — Той погледна към един от юношите, настанили се недалеч от тях, и намигна. Момчето се навъси и извърна глава. — Предполагам, че си намерил приятеля си?

— Да. Дватама с Пикълс вечеряхме заедно.

— Чух за това. Нещо за някакъв месен пай. Къде си срещнал този прибързан младеж? Определено не в Калис.

— Във Вернес на път за насам. Той не е изцяло цивилизован.

— Аз също придобих подобно впечатление от нещата, които чух за него. Ами ти? Какво прави, след като напусна дома си?

— Трябва да знаеш или да си отгатнал, за да ме намериш.

— Баща ти каза, че си станал войник.

— Казах му, че отивам да се присъединя към армията на крал

Урит.

— И направи ли го?

Ейдриън кимна над чашата си, вдъхвайки канела.

— Но не си се задържал там.

— Имах известни проблеми.

— Ветераните рядко са склонни да простят на надвилия ги. Особено ако нанеслият им унижението е петнадесетгодишно момче.

Блекуотър надникна над димящия ръб на чашата си.

— Трябваше ми известно време, за да узная това. В началото си мислех, че те ще останат впечатлени и че искрено ще похвалят уменията ми. Оказа се, че съм грешал.

— И затова си се махнал?

— Да. В армията на крал Етелред се справих по-добре. Там не прибързах да демонстрирам способност и излъгах за възрастта си. Получих капитански чин. А малко след това Урит и Етелред се скараха

и аз се оказах срещу бойци, редом с които се бях сражавал почти година. Напуснах и тази войска, за да се присъединя към армията на някой далечен владетел. Така в един момент се озовах в Калис.

— Идеалното място, където да изчезнеш.

— И аз смятах така. В известен смисъл действително се оказа истина. — Ейдриън погледна към вратата, където изникваха още студенти с непристегнати тоги. — Част от мен определено изчезна.

Магьосникът разбъркваше чашата си с пръст.

— В какъв смисъл?

— Джунглите те променят. Не зная точно как да го опиша. Променят те или изострят онова, което винаги е било част от теб, но до този момент не е имало основание да се проявява. Там няма граници, няма правила, няма обществени рамки. Няма нищо, към което да се прикрепим. Там се виждаш неприкрит. А на мен не ми харесваше това, в което се бях превърнал. В мен нещо се прекърши, когато получих писмото ти.

Ейдриън погледна към мечовете си. Онази сутрин ги бе нахлузил напълно инстинктивно. По-голяма мисъл бе отделил на нахлузването на ботушите си (защото тогава бяха нови и още убиваха).

— Изтеглял ли си ги подир Калис?

— Не и за битка.

Магьосникът кимна зад чашата си. Очите му изглеждаха необичайно ярки и будни сред тъй възрастно лице: диаманти сред стар обков.

— Непрекъснато си мисля за всички онези хора, които щяха да останат живи, ако бях послушал баща си и бях останал в Хинтиндар.

— По-вероятно би било те да открият смъртта си от други ръце. Рисковете на професията.

Блекуотър кимна.

— И така да е, кръвта им не би цапала моите мечове.

Аркадиус се усмихна.

— Странно поведение за един професионален войник.

— За това трябва да благодариш на баща ми. На него и на глупавото му пиле.

— Какво пиле?

— На десетия ми рожден ден той ми даде новоизлюпено пиленце и ми каза, че от този момент то става моя отговорност. И аз се захех. Не

се отделях от пилето. Нарекох го Гретхен и го хранех като майка. Дори спях с него. Година по-късно Данбъри заяви, че възнамерява да почерпи сина си с печено пиле за рождения му ден. Само дето имахме едно-единствено пиле. Аз не спирах да го умолявам и да се кълна, че ако той убие Гретхен, няма да вкуся. Оказа се, че той няма никакво намерение да убива пилето лично. Наместо това ми подаде брадва и ми каза, че трябвало да науча стойността на живота, преди да се науча да го отнемам.

Аз отказах. Този ден не ядохме нищо. На следващия също. Бях решен да издържа, но баща ми беше същински камък. Цялата ми гордост, решителност и състрадание траяха два дни. После плаках по време на цялото ядене, но изядох цялата си порция. Нищо не остана. Подир това отказах да говоря на баща си в продължение на месец. И никога не му простих. Не спирах да го мразя, докато не напуснах. Трябваше да минат пет години сражения, за да осъзная цената на онзи обяд. Причината, поради която никога не бих могъл да извличам удоволствие от убиването или да загърбвам чуждата болка.

— И всичко това заради едно пиле?

— Не. Пилето беше само началото. Имаше и други уроци. — Ейдриън погледна към насядалите наблизомомчета, които се преструваха, че не слушат. — Трябва да се радвате, че имате наставник като професора. Дори не сте в състояние да осъзнаете късмета си.

— Той те е учил да цениш живота — каза преподавателят.

— Като в същото време ми преподаваше най-ефективните методи за отнемането му? Що за човек учи детето си да лети, а му насажда страх от височини? Исках да направя нещо с живота си. Да използвам уменията, които придобих. Каква полза да умееш да размахваш меч, ако цял живот ще изковаваш плугове? Всички онези наперени и заможни рицари, засипвани с похвали от разните благородници — аз можех да ги надвия до един. Те имаха всичко: коне, красиви жени, имена, лъскави доспехи. Аз си нямах нищо. Сметнах, че ако им покажа... — Боецът допи чашата си и погледна към чакащите закуска. Опашката се бе удължила.

— И какво възнамеряваш да правиш сега, Ейдриън? Предполагам, че няма да се влееш в армията на някой от местните владетели.

— Дните ми като войник приключиха.

— Тогава как ще живееш?

— Още не съм мислил над това. За момента имам достатъчно пари. А после... Не зная. Струва ми се, че избягвам да се изправя срещу проблема. За момента безцелното блуждаене ми изглежда най-подходящо. Може би се надявам, че нещо ще изникне на пътя ми.

— Наистина ли?

Блекуотър сви рамене.

Професорът се приведе напред, но някакво колебание го накара да се отпусне обратно. Когато заговори, тонът му загатваше за избрана впоследствие тема.

— Сигурно пътуването от далечен Калис е било изморително, но приятно.

— Всъщност не беше. И се радвам, че засегна тази тема. Случайно да си виждал из университета да се навърта някакъв външен човек, който непрекъснато държи качулката на тъмния си плащ вдигната?

— Защо питаш?

— На борда на шлепа от Вернес до Колнора бяха убити шестима души. Петима от тях погинаха в една и съща нощ с прерязани гърла. Качулатият също пътуваше с нас, но успя да избяга. Мисля, че ме е последвал тук.

Аркадиус погледна към студентите си.

— Какво ще кажеш да се оттеглим в кабинета ми? Този огън става прекалено горещ за старите ми кости.

— А казах ли...

Професорът повдигна глава.

— Ще говорим в кабинета ми. Там има един-единствен клюкар — катерицата Сисарий.

По стълбището магьосникът се изкачваше бавно, повдигнал робата си. Под нея надничаха човките на чифт сини чехли.

Ейдриън си припомни колнорския магазин за пантофи и предупрежденията на витрината му. Никаква кал.

Пред вратата на кабинета си Аркадиус поспря и се обърна към спътника си.

— Помниш ли, че снощи ти споменах за предсмъртното желание на баща ти?

Преди боецът да е успял да отвърне, професорът вече разтваряше вратата. В стаята стоеше качулатият.

* * *

Той се бе настанил в ъгъла под гнездото на оси, близо до клетката с влечуги. Неизменният черен плащ бе обгърнал раменете му; лицето все така оставаше скрито под сенчестата качулка. Седнал, той изглеждаше по-дребен, но пък одеждите му не позволяваха припознаване.

Без да поглежда към нашественика, професорът се отправи към бюрото си.

— Професоре! — Ейдриън скочи пред него и изтегли мечовете си. Самият допир до тях му вля дълго копняна увереност. Колкото и да ненавиждаше всичко, което той и остриетата бяха постигнали заедно, те все още си оставаха най-верните му приятели.

Качулатият дори не трепна.

Блекуотър решително застана пред стареца.

— Професоре, трябва да бягате.

За негова изненада Аркадиус се суетеше да затваря вратата.

— Това е той — продължи Ейдриън и посочи с един от мечовете си. — Това е убиецът от шлепа.

— Да, това е Ройс — съгласи се магьосникът. — Можеш да прибереш оръжията.

— Познаваш ли го?

— Разбира се. аз го изпратих да те придружи. Казах му да се оглежда за млад мъж с три меча. Такива люде не се срещат често, а още по-малко са тези, които пристигат от Калис. Той трябваше да те придружи. — Професорът хвърли остър поглед към качулката и додаде с укор. — Наивно бях очаквал да те посрещне и да те поздрави, както би постъпил всеки цивилизован човек. Разчитах двамата да се опознаете по време на пътуването си насам.

— Доведох го тук жив — това беше достатъчно трудно — заяви Ройс.

— Ти уби всички онези пътници! — кресна Ейдриън. В никакъв случай нямаше да прибере оръжията си, не и когато се намираше в

една стая с качулатия.

— Да. — Отговорът бе съвсем небрежен откъм тон, със звучене, полагащо се на запитване относно времето. — Всъщност, това е прекалено силно казано. Не съм убил всички тях.

— Искаш да кажеш, че аз съм останал жив — каза Блекуотър. — Затова ли си тук? За да довършиш задачата? Предстои ти да откриеш, че си допуснал грешка. — Той повдигна оръжия и се впусна в атака.

— Ейдриън, спри!

Този път качулатият се раздвижи — далеч по-бързо от всичко, което Ейдриън бе виждал през живота си. Той се вкопчи в лавиците и се озова високо сред рафтовете книги. Някакъв бухал започна да пищи, а подплашен гълъб изрони няколко пера от клетката си.

Ейдриън действително се закова на място, по-скоро от изненада, отколкото заради вика на стареца. Дори не бе сигурен какво точно е видял. Онзи се бе раздвижил невероятно бързо.

— Ройс няма намерение да те убива — увери Аркадиус.

— Той току-що потвърди!

— Нищо подобно. Той...

— Ако те исках мъртъв, в този момент ти нямаше да ме отегчаваш с глупостта си — долетя гласът на качулатия.

— Ройс, моля те! — Професорът отчаяно размаха ръце.

— Защо го направи? — не мирясваше Ейдриън. — Защо уби всички онези хора?

— За да спася живота ти.

Боецът не бе сигурен, че е чул правилно.

— Какво?

— Надявах се, че срещата ще започне по по-добър начин — заяви професорът и се раздвижи, за да застане пред Ейдриън. — Изглежда и в това отношение съм проявявал необоснован оптимизъм.

— Няколко предупредителни думи щяха да помогнат. Едно обикновено подмятане, че ще прием сутрешния си чай с убиец! Този човек уби трима търговци, една жена, коняр на име Андрю и лодкаря Фарлън. Всички те...

— Лодкаря не съм убивал. — Гласът, долетял изпод качулката, бе придобил определена хапливост. — За него се погрижи жената.

— Вивиан? Да не си се побъркал? — Самата мисъл го накара да пристъпи към стълбата от ковано желязо. — Защо ѝ е да прави това?

— Тя сама ти каза. Фарлън възнамеряваше да говори с шерифа.

— Да, за да разследва *теб*!

— Но аз не съм убивал никого. Поне не и във Вернес... или поне не в скоро време.

— А Вивиан е убивала?

— Да.

— Наистина ли очакваш да повярвам в това?

— Вярвай, в каквото си щеш. Те знаеха, че едно разследване веднага би показало, че товарът им съвпада с изчезналите от домовете на убитите вещи.

— Те? Товарът им? За какво говориш? Искаш да кажеш, че и търговците са били замесени?

— Мили Мар, ама си муден. — Долетелият звук може би представляваше смях. — Първо Фарлън се разплеци как щял да говори с шериф Малет, а когато го убиха заради това, ти се изтъпанчи и обяви намерението си да сториш същото. Изрисува огромна мишена на гърба си и ме остави да я изличавам.

— Не можа ли да измислиш някакво по-приемливо решение от това да избиеш всички? — отвратено попита Аркадиус. — Знаеш какво е мнението ми по въпроса.

— А пък ти знаеш колко ме интересува мнението ти — отговори Ройс. — Искаше да ти го доведе жив, ето ти го. Радвай се. И ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, не аз започнах. Дебелият и младокът се опитаха да ме нападнат, докато излизах от трюма. Изглежда не им бе харесало, че съм разкрил тайната ти.

— А може би Себастиан и Юджийн просто са помислили, че ти си убиецът и са те нападнали от страх — каза Ейдриън. — Няма как да знаеш. Твоите обвинения са също толкова безпочвени, колкото и техните към теб.

— Гледах как жената убива лодкаря — отговори качулката. — Тя смяташе, че всички са долу, затова седна край него и започна да му се умилква и да се оплаква колко ѝ е било студено. Онзи щеше да си откачи челюстта от усмивки. А тя издигна нож зад гърба му и му преряза гърлото. Само че не можа сама да го избута във водата, затова ѝ се наложи да повика Самюел и Себастиан. Очевидно е вършила същото и във Вернес — сближавала се е с жертвите си, а после им е

прерязвала гърлата. Останалите трима са пренасяли откраднатото. Нелоша система.

Ейдриън мълчеше, опитващ се да осмисли.

— *В такъв случай ви съветвам да оставите колана ми.*

— *Моля?*

— *И да ми кажете какво става в действителност.*

— *Не ви разбирам.*

— *Аз също. Точно това е проблемът. Съпругът ви не е мъртъв, нали?*

Самият той бе усещал, че нещо не е наред. Жена, току-що изгубила съпруга си, не би го канила тъй недвусмислено в стаята си. Освен това беше странен начинът, по който всички бяха настоявали във вината на качулатия, макар да не разполагаха с доказателства.

След още един момент размисъл Блекуотър прибра мечовете си.

— Да разбирам ли, че той ще кротува? Вече да слизам ли?

— Да, сигурен съм, че вече е безопасно — отвърна Аркадиус. — Нали, Ейдриън?

Запитаният кимна.

Ройс се смъкна без никакво усилие. Той все така се задържаше настрана и не сваляше качулката си, но по време на раздвижването последната се бе смъкнала леко назад, откривайки малко повече от лика му. Кожата му действително се оказа изключително бледа, чертите му бяха остри, а очите гледаха със студен и пресметлив поглед.

Ейдриън си припомняше колнорските събития.

— Как успя да накараш цял шлеп да изчезне?

— Не съм. Просто го пуснах по течението. Няма и пет минути работа. А после отидох да поговоря със собственика. Убедих го да каже на Малет, че този ден не се очаква да пристига шлеп. Сигурен съм, че в този момент лодката отдавна е намерена. Шерифът сигурно също е дочул и се пука от яд, че не те е послушал.

— Чакай малко, ти си убил и Андрю. И той ли е бил замесен с останалите измамници?

Ройс поклати качулка.

— Не. Само че не върви да убиеш четирима и да оставиш свидетел. Просто не е професионално.

— Мен си оставил жив.

— Теб ми беше възложено да защитавам.

— Не бива да убиваш невинни, Ройс — мръщеше се професорът.

— А пък ти не бива да очакваш да те слушам!

— Ами Били Бенет? И него ли се върна да убиеш, след като ние с шерифа си тръгнахме? За да скриеш следите си?

— Не съм оставял никакви следи.

Магьосникът въздъхна.

— Сам съм си виновен. Трябваше да се досетя, че ще се случи нещо подобно. Ройс не е особено... общителен, ако мога така да се изразя. Но приказките няма да променят нищо. Мисля, че е време да се насочим към същинската цел на тази среща.

— А тя е? — осведоми се Блекуотър.

Старецът отново свали очилата си, за да ги почисти (със същото чорапче, което явно държеше върху бюрото си). Или напрежението бе замъглило лещите, или този му жест притежаваше някакво успокояващо влияние, като огризването на ноктите или — в Ейдриъновия случай — пиенето до забрава.

— Баща ти ме помоли да се погрижа за теб подир завръщането ти. Той очакваше, че ще си изпаднал в подобно състояние.

— Моето присъствие наложително ли е? — попита Ройс.

— Всъщност да, защото става дума за нещо, което засяга и теб. — Професорът отново се обърна към Ейдриън. — Както казах, обещах му да ти помогна в намирането на цел.

— И какво загатва бездънната ти мъдрост?

— Подобна острога не е нужна. — Макар и без очила, старецът наклони глава в идентичен ъгъл на укор.

— Съжалявам. Той ме изнервя. — Ейдриън кимна към Ройс.

— Това е обичайното му излъчване. Ще свикнеш.

— Не възнамерявам да развивам подобна устойчивост.

— Точно за това става въпрос. Доведох ви тук, защото искам да станете партньори.

И двамата рязко се обърнаха към него.

— Не говориш сериозно — каза Ройс.

Ейдриън бе започнал да се смее.

— Дори не си го помисляй.

— Страхувам се, че си го мисля и говоря напълно сериозно. И двамата се намирате в задънена улица. Макар да притежавате уникални умения, и двамата не знаете какво да правите с живота си. Аз

съм наставник. Свикнал съм да работя с млади умове и мога да ви кажа, че нито един от вас не е готов да се изправи срещу света. Но заедно това може да се промени. Просто казано, смятам, че двамата ще оказвате ползотворно влияние един върху друг. Освен това се нуждаем от помощ за специфична задача, чийто успех би бил постижим единствено от вашите съчетани усилия. Надеждата ми е, че след като оцените ползите от уменията на своя партньор, двамата ще преминете към по-дълготрайно сътрудничество.

Ройс пристъпи напред, с което си спечели неволното възхищение на Ейдриън — качулатият се придвижваше с лекота сред вещите.

Дребният мъж впери обвинителен поглед в магьосника и процеди, протегнал пръст:

— Казах ти, старче, той не ми е нужен. Не ми трябва партньор, за да се справя със задачата. А ако исках партньор и търсех такъв, щях да искам човек, умеещ да се прикрива, притежаващ финес и поне известен интелект.

— Убеден съм, че Ейдриън притежава всички тези качества, а също и други, които ти не изброи. Що се отнася до онези умения, които той не притежава, ти ще трябва да го обучиш.

— Той не ми е нужен.

— Аз смятам другояче.

— Ти си глупак.

— Не забравяй обещанието си, Ройс.

Изпод дръпнатата назад качулка изникна черна коса. Той се оказа по-млад от преценката на Ейдриън, само няколко години по-възрастен от него самия.

— Ти обеща, че става дума само за една задача. Няма да се наложи да го влача след себе си цял живот.

— И ще изпълня думата си.

— Сигурен ли си?

— Да.

— И това е всичко? Щом приключа, отървавам се и от двама ви?

— Ако и тогава все още желаеш това. — Професорът върна очилата обратно на носа си и отпусна склучени ръце върху плота на бюрото си. Приличаше на човек, доволен от току-що направения залог. — Макар да се надявам, че ще наминаваш да ме видиш.

— Ами ако той се остави да го убият? Не мога да поема отговорност за глупостта му.

— Съответно аз и не очаквам това от теб. Но ще настоя да се отнасяш към него справедливо и да му предоставиш възможност да се прояви. Никакви саботажи.

Ройс погледна към Ейдриън и се усмихна.

— Съгласен.

— Нямам представа за какво говорите — каза Блекуотър. — Дойдох тук, за да взема оставеното от баща ми. Вече приключих с това, така че си тръгвам.

— Тръгваш си. И накъде ще се отправиш? — поинтересува се Аркадиус. — Имаш ли някаква представа? Идея какво ще правиш с живота си, макар и мъглява? Ти искаше да знаеш и другата половина от предсмъртното желание на баща си.

— Ако ще кажеш, че то е включвало партньорство с... — Боецът посочи с палец към Ройс.

— Всъщност, да.

— И очакваш да ти повярвам?

— Защо не? Ти повярва на всичко, което Вивиан и момчетата й ти надумаха — вметна Ройс и зае предишното си място под гнездото на оси. Но този път качи краката си върху сандък с надпис: *Опасно! Да не се отваря до пролетта.*

— В случая не ми помагаш, Ройс. — Магьосникът се приведе напред във вече познатия жест. Само че този път очилцата бяха заели обичайното си място върху носа. Защо ги носеше, след като никога не поглеждаше през тях? — Но това е истината. Нима наистина мислиш, че баща ти те е обучавал по такъв начин, за да те направи ковач в Хинтиндар?

— Това бяха думите му.

— Това е казвал на едно малко момче, копнеещо за слава. Останалата част от историята е пазел за по-късно, само че момчето избягало и така не я доизслушало.

— И каква е въпросната истина?

— Само в партньорството с Ройс ще можеш да я откриеш.

— Или пък самият ти ще ми я кажеш.

— Ако беше толкова просто, баща ти щеше да ти е казал отдавна. Като всички дълбоки истини, до тази ще трябва да достигнеш сам.

Нямам представа какво би могъл да ти каже Данбъри. Но зная, че той те смяташе за прекалено голям оптимист, за прекалено наивен. А Ройс... Трудно е да го приравниш към подобни качества. При последната си среща с баща ти му споменах за Ройс. Идеята за партньорството беше негова; това беше последното му желание: ако някога се завърнеш, да ви запозная. Изглежда той смяташе, че Ройс ще може да ти предостави последната част от пъзела, онази, която самият Данбъри не е успял да ти предаде. Приеми това за последния пилешки тест, чиито ползи може да не осъзнаеш веднага. — Възрастният човек прокара палец и показалец край устата си. — Подозирам, че изпитваш съжаление за начина, по който си напуснал дома си. И може би вина. Това е последният ти шанс да успокоиш това чувство. Това е вратата, която баща ти е оставил отворена. Освен това не искам от теб да се бракосъчетаваши с Ройс, просто да приемеш тази задача.

— Каква задача? — попита Блекуотър.

— Трябва да ми донесете една книга. Става дума за дневник на един от някогашните тукашни преподаватели.

— Иска да каже, че трябва да откраднем книга. — Ройс бе взел някакъв дълъг мечешки резец и го премяташе из ръцете си.

— По-скоро да вземем назаем без разрешение — разясни професорът.

— Тогава какво пречи просто да поискаш да ти я дадат да я прегледаш? — попита Ейдриън.

— Боя се, че това не е възможно. Първо, тази книга се смята за ерес. Второ, собственикът ѝ не е склонен да заема нещата си. Той е прекарал целия си живот в изолация.

— За кого говорим?

— За главата на нифронската църква. Негово върховно преосвещенство патриарх Нилнев.

Ейдриън избухна в смях.

— Патриархът?

Старецът не се бе присъединил към смеха му.

— Доколкото зная, патриархът винаги е само един.

Блекуотър продължаваше да се смее и да клати глава. Дори започна да се разхожда в кръг, макар да му се налагаше да отбягва книгите по пода.

— Наистина ли трябваше да си правиш толкова труд да измисляш повод?

— Какво искаш да кажеш?

— Не можа ли просто да поискаш да ти смъкнем луната? Или пък да отвлечем дъщерята на бог Марибор?

— Марибор няма дъщеря — напълно сериозно отвърна Аркадиус.

— Аха. Затова значи си се спрял на книгата.

— Започвам да го харесвам. — Ройс се усмихна.

— А пък аз все още ти нямам доверие — отбеляза боецът.

Чернокосият кимна одобрително.

— Това е най-умното нещо, което си изричал до този момент. Може би си прав, старче, аз наистина му се отразявам добре.

— Това не е шега, Ейдриън — хладно каза професорът. Това бе първият път, в който той демонстрираше тази черта от характера си. — Ройс подготвя тази задача от месеци. Той е уверен, че успехът е напълно постижим.

— Действително е така, но само ако действам сам. Замисълът не включва партньор, особено рапон като него.

— Присъствието на Ейдриън е задължително условие.

— В такъв случай ще си останеш без книгата.

— Така да бъде. Но тогава дългът ти към мен остава. Ако искаш да се отървеш от това си задължение, ще трябва да платиш исканата от мен цена: да изпълниш задачата според моите условия.

— Каква е тази прословута книга? — вметна Ейдриън.

— Дневникът на Едмънд Хол.

По някаква причина боецът бе очаквал, че ще чуе познато заглавие. А всъщност тези му очаквания бяха напълно неоснователни. Макар че баща му го бе научил да чете, Ейдриън не бе разлиствал много книги.

— И какво я прави толкова специална?

— Две неща. Не само, че тя има едно-единствено копие, но и поне доколкото аз мога да преценя, е имала един-единствен читател.

— Патриархът? — отгатна Блекуотър.

Възрастният човек кимна.

— Говори се, че Едмънд Хол е открил руините на древен Персепликуис. Веднага подир завръщането си бил арестуван. И той, и

книгата му били затворени в Ерванон и никога повече не били видени. Тъй като от този момент са изминали повече от сто години, не мисля, че бива да таим някакви надежди за господин Хол. Но книгата може още да си е там, редом със съкровищата на Гленморган.

— И за какво ти е изтрябвала?

— Това вече е моя работа.

Ейдриън все още изпитваше любопитство, но можеше да види, че последващите въпроси на тази тема не биха постигнали нищо.

— Не виждам какво общо има това с мен. Аз нищо не разбирам от кражби.

— Отлично казано — каза Ройс. — Защо настояваш толкова за идването му?

Магьосникът се обърна към него.

— Ейдриън е отличен боец. А аз смятам, че планът ти е уязвим, защото се осланя единствено на промъкване и прикриване. Ако нещо се обърка, ще ми благодариш, задето съм те убедил да го вземеш със себе си.

Ройс хвърли скептичен поглед към пробутвания му партньор.

— Той изобщо няма да се справи с изкачването.

— Изчакване? — каза Ейдриън.

— Съкровищницата се намира на върха на Короносната кула — обясни професорът.

За нея Ейдриън вече бе чувал. Дори и хинтиндарските фермери бяха чували за Короносната кула, единствен остатък от някакъв древен и легендарен замък.

— В добра форма съм. Няколко стълбища няма да ме убият.

— Кулата е изключително добре охранявана. Единствено изкачващ се по външната ѝ страна би могъл да се промъкне вътре — отвърна Ройс. Той продължаваше да си играе с мечия зъб.

— Чувал съм, че била висока.

— Най-високата постройка, издигана от човешка ръка — отвърна Аркадиус.

— Значи да си взема обяд?

— Тъй като ще тръгнем подир залез и ще се катерим цяла нощ, по-добре си вземи вечеря — посъветва го Ройс.

— Шегувах се.

— А аз говорех сериозно. Както и да е, от теб ще искам само едно.

— Какво?

— Когато полетиш надолу, падни тихо.

— Цялата задача ще ви отнеме не повече от два дни — увери го професорът. — Отивате, вземате книгата и после оставаш свободен да живееш живота си, знаейки, че си сторил всичко, което баща ти е поискал от теб. Какво ще кажеш?

— Ще си помисля.

* * *

Дъждът от последните няколко дни бе отстъпил място на чисто есенно небе. Ясно и синьо, от онези небеса, които бяха невъзможни заради лятната омара. И каквито Ейдриън не бе съзирал в продължение на почти две години. В джунглата човек рядко можеше да види небето или хоризонта. Редките открити пространства бяха обгърнати в пара.

В родното си село подобен ден Ейдриън би прекарал над наковалнята заедно с баща си, а после двамата щяха да се дуелират. Накрая младежът щеше да се отправи към любимия си дъб на хълма, за да се отдаде на размисли. Щеше да се взира в безкрайната синева и да си представя себе си като благороден рицар, завръщащ се от битка — победил, разбира се — и как лорд Балдуин го приветства на трапезата си. Там Ейдриън щеше да отстъпи пред неспирните увещания и да разкаже за храбрите си дела: как убил звяра, спасил кралството и спечелил сърцето на красивата принцеса. Той бе виждал този образ съвсем ясно, като отражението върху спокойно езеро. Също като въпросното отражение, образът бе изчезвал при всеки опит за посягане към него.

А мечтата бе погинала необратимо в деня на първата му битка. В деня, когато бе убил брадатия.

Безброй други щяха да последват тази жертва, но лицето на мъжа продължаваше да изниква из кошмарите на Ейдриън. Никакви пилета не бяха могли да го подготвят за това. Подир това убийство мечтите за геройски дела и благородство бяха изгубили блясъка си.

Небето бе престанало да изглежда по същия начин, изчезнало под бликането на друг, по-ярък цвят.

Днес Ейдриън отново се намираще под същото есенно небе. Бащата, който бе забранявал опитите му за слава, бе мъртъв. Въпреки това професорът беше прав: Ейдриън нямаше представа какво да прави с живота си. Някога бе смятал, че знае. Мечтата, за която бе копнял, бе ясна като небето и съвсем проста.

Не мечта... а обещание.

Наистина му се струваше, че това е така. Но можеше ли да спазва обещание, което бе дал на себе си преди толкова много време? Даже не на себе си, а на едно дете, чиято невинност бе погинала много отдавна.

Ейдриън се отправи към конюшните, за да потърси Пикълс. Не бе го намерил в спалното помещение, нито в столовата. Конете оставаха последен вариант за търсене.

Там той завари Танцърка прилежно почистена, изчеткана и нахранена. Дори краката ѝ бяха изчистени от калта. Но и тук нямаше следа от Пикълс.

— Знаех си, че ще те намеря тук. — Влизащият професор все още бе заслонил очите си с ръка.

— Ти изобщо някога преподаваш ли?

— Непрекъснато. — Магьосникът се усмихна. — Току-що приключих лекцията си по висша алхимия, много моля. И се надявах да открия какво правиш ти.

— В превод това означава, че искаш да узнаеш дали ще приема последната молба на баща си?

— Нещо такова.

— Кой е този Ройс...

— Мелбърн.

— Ройс Мелбърн. — Ейдриън си припомни шериф Малет. Дали той можеше да определи характера на даден човек по името?

Магьосникът се усмихна.

— Той е кученцето на прословут ловджийски пес, което е било бито жестоко от всеки свой господар. Той е къс самородно злато, но непрекъснато ще те подлага на изпитания. Ройс не се сприятелява лесно и не улеснява сприятеляването. Не се разгневявай. Той точно това очаква и иска. Ще иска да те прогони, но ти не се поддавай. Вслушвай се в него. Доверявай му се. Това той няма да очаква. Ще

трябва да бъдеш много търпелив. Но ако успееш, ще си спечелиш приятел за цял живот. Един от онези приятели, които доброволно биха се отправили в пастта на дракон, ако ги помолиш.

Тъй като виждаше, че Ейдриън не остава впечатлен от чутото, професорът продължи с по-тих глас:

— Колкото и да си страдал ти, момчето ми, твоят живот е животът на принц в сравнение с неговия. Ройс никога не е виждал родителите си. Няма представа как изглеждат, не му е останал никакъв спомен от тях. Като бебе е бил захвърлен в мръсен град. Самият той не знае как е оцелял — или отказва да каже. Сам виждаш с какво недоверие се отнася той към мен. А трябва да ти кажа, че аз съм човекът, на когото той се доверява най-силно. Единственото по въпроса, което можах да науча от него (Ройс би се изразил доста по-грубо), е, че е бил отгледан от вълци.

— Вълци?

— Попитай го някой път.

— Той не ми изглежда от най-разговорливите. Още повече с мен.
— Ейдриън откачи една четка и се зае да приглажда козината на Танцърка. Тя не се нуждаеше от почистване, но пак нямаше да откаже малко глезене.

— Може би си прав. Освен това всичките му истории са потискащи. Но пък няма с какви други истории да разполагаш, когато на седемгодишна възраст ти се налага да удушаваш спящите си приятели, за да оцелееш. Ройс е отнел първия си живот някъде на тези години. Самият той не знае точната си възраст. Много неща, които ние приемаме за даденост и за които изобщо не се замисляме, за него са непознати.

— Как така се срещна с него?

— Откупих го.

Ейдриън преустанови четкането.

— Не очаквах да кажеш нещо подобно.

— А какво си очаквал?

Боецът размаха ръце. На това не можеше да отговори.

— Всичко друго, но не и това.

— Явно изтънчената ми реч те е заблудила, че аз не признавам робството.

— Той е твой *роб*?

Танцърка се извърна, за да го побутне подканящо с муцуна. Ейдриън все още стискаше четката, но бе забравил за съществуването ѝ.

Професорът се изсмя.

— Не, разбира се. Аз наистина не обичам робството. Това е изключително противна практика. Пък и Ройс би ме убил, ако се опитам да сторя нещо подобно. Той не търпи хора, опитващи се да го контролират, което ме превръща в негов най-лют враг и най-добър приятел. Изключително крехка и нестабилна позиция. Като да се сприятелиш с тигър.

Ейдриън го погледна сепнато.

— Тигър?

— Да, защо?

— Ти не си първият човек, който използва това сравнение по негов адрес.

— Това има ли значение?

— Не зная.

Преподавателят го гледаше любопитно, но боецът нямаше намерение да обяснява. И да мисли над това. Просто му се струваше странно, че двама съвсем различни люде бяха използвали едно и също сравнение. Двама души, които надали бяха виждали жив тигър през живота си, за разлика от Ейдриън.

Кобилата пристъпи на място и замахна с опашката си към някаква муха. Едва сега Блекуотър си припомни четката, която стискаше в десницата си.

— И как така си още жив? По-точно, как така той още не те е убил?

Професорът откачи празна кофа, обърна я и бавно се отпусна върху импровизираната табуретка.

— Гърбът ме боли, когато оставам прав, а бях на крака през по-голямата част от лекцията. Надявам се, че нямаш нищо против. Старостта е нещо отвратително. Може би това е причината Ройс да ме е пощадил. А може би в сърцевината му се крие частица човечност. Намерих го в затвора Манзант. Отвратително място, за което се говори, че солните му мини изсмукват душата на каторжника. Платих богато за освобождаването му — при условие че той дойде с мен. Ройс последва съвета ми и ме остави да го наставлявам.

— Разумно ли е било да постъпваш по такъв начин? Доколкото зная, хората не се оказват зад решетките случайно.

— Неговото озоваване там определено не е било случайно, но е било заради престъпление, което той не е извършил.

— Съмнявам се, че съществува каквото и да е престъпление, което този човек да не е извършил.

— Има голяма вероятност да си прав. По-точно казано: Ройс бе затворен заради престъпление, чиято конкретна проява не бе извършил. — За миг старецът скриви лице заради опит да се намести в по-удобна, не толкова болезнена позиция. Очевидно престоят в конюшната му доставяше същото удоволствие, което Ейдриън бе изпитвал по време на язденето в дъжда.

— Защо ми казваш всичко това? Искаш да започна да изпитвам съжаление към него? С вида си той не подбужда особено жалост.

— Опитвам се да ти помогна да го разбереш. Да ти покажа, че той е продукт на живота, който е водил, и хората, с които се е срещал.

— Защо?

— Защото се надявам, че ти ще промениш това. Всички хора, които е познавал, са го наранявали, предавали или изоставяли.

— Не ми е трудно да си представя защо.

— Ще откриеш, че той притежава скрити качества, като всички нас. Освен това той ще ти повлияе положително.

— Не виждам как. Вече зная как да убивам. Или очакваш, че той ще ме научи как да се отърва от съвестта си?

— Не. Но ти си напуснал дома си преждевременно, преди баща ти да е приключил с обучението ти. Подир това си живял сред военни лагери. Това е изолирано съществуване, вид изкривен микрокосмос, който не съответства на същинската реалност. Истинският свят не се подчинява на военни правила. Онези неща, които Данбъри и казарменият живот са вложили у теб, в действителност са блед и неточен образ на онова, което ти предстои в действителност. Ти все още не познаваш света. Все още не си разбрал как стоят нещата сред него. Никога не си се изправял срещу хищничеството му. Ройс е прекалено циничен, а ти си прекалено доверчив.

— Не съм.

— Едва не си намерил смъртта си на онзи шлеп. Вече дължиш живота си на Ройс. Фактът, че той е видял неща, които на теб са

убягнали, е доказателство, че ти имаш какво да научиш от него. Ройс умее да оцелява. Ако мога така да се изразя, ти никога не си съзирал звяра, а Ройс е прекарал целия си живот в стомаха му, без да бъде погълнат.

А тъй като самият той си е избрал изключително опасна професия, уменията, които си придобил от баща си, биха могли да му бъдат от полза. Един партньор не би му бил излишен. Колкото и да е умел, Ройс няма очи и на гърба си. — Професорът отпусна ръце върху бедрата си. — По-рано ти спомена, че идеята за връщане към войнишкия живот те отвращава. Уморил си се от битки, но те са нещото, което умееш най-добре. Какво ще правиш? Открива ти се прекрасна възможност. Убеден съм, че Ройс ще ти предложи насока и множество възможности да проявиш талантите си.

Ейдриън спря и този път остави четката. До този момент той бе смятал, че старецът просто отгатва. Страшно добри отгатвания, но пък той бе умен. Човек, използващ думи като микрокосмос, не можеше да бъде глупав.

Но сега старецът загатваше, за да покаже, че знае повече, отколкото казва. Може би неговият пратеник се бе завърнал преди Ейдриън? Или бе изпращал доклади? *Няма да повярваш какви ги върши тук хлапето? Да, мога да го намеря. Фасулска работа.* Може би затова бе споменал тигъра. Това не трябваше да го безпокои. Не трябваше. Аркадиус не беше баща му, а някакъв стар познат, отбивал се преди години.

Завърналата се вина отново притисна гърдите му. Новината за бащината смърт го бе шокирала, но и бе съдържала в себе си частица облекчение: вече нямаше да му се налага да разказва за случвалото се след бягството си. Смъртта на Данбъри бе отворила вратата за завръщането на Ейдриън. Но последният се бе чувствал виновен, защото тази му свобода бе закупена с живота на баща му. Вестта се бе превърнала в наказание. А наказанията трябваше да бъдат забравяни. Ейдриън бе смятал, че оставя миналото си в Калис. Изглеждаше, че професорът разполага с частица от него.

— Като говорим за доверие, нямам намерение да повярвам как последното желание на баща ми било да се сдружа с качулатия, за да открадна книга. В действителност ти изобщо не си споменавал за Ройс, нали?

— Всъщност, споменавах. Неотдавна бях открил Ройс, затова двамата подробно обсъждахме проблемите, на които се натъквах. — Старецът предпазливо се изправи. — Иначе си прав: не сме обсъждали план, в който синът му става съучастник в открадването на книга. Данбъри прекалено приличаше на теб, за да одобри кражба. Задачата, която поставям пред теб, е изцяло моя идея. Но баща ти споделяше моето мнение, че ти би могъл да научиш много от работата с Ройс, също както Ройс би могъл да научи много от теб. Ако така ще ти бъде по-лесно, приеми това за обезщетение за услугата, която направих на баща ти, поемайки грижата да ти предам амулета.

— Очакваш да ти заплатя за услугата?

— Ако това ще те накара да си сътрудничиш с Ройс, да. Тази мисия е изключително важна за мен.

Поне в това отношение Ейдриън оставаше уверен, че професорът казва истината. Това означаваше, че самият той би могъл да спечели нещо на свой ред.

— Ами Пикълс?

— Моля?

— Щом ще се захващам с това, искам той да остане тук и да получи образование. Шанс да постигне нещо в живота. Не се съмнявам, че ти лесно би могъл да уредиш нещо подобно.

Старецът облиза устни, поглади брадата си и започна да кима.

— Ще говоря с директора. Мисля, че ще успея да го уредя.

— За постоянно. И само в замяна на тази задача?

Подир миг колебание професорът се усмихна.

— Абсолютно.

ГЛАВА 11

ТРЕНИРОВКИ

Куката се откачи за пореден път.

Стомахът на Ейдриън се сви. Полетът му трая само миг и нямаше дори два етажа, а освен това приключи върху купчина слама, но въпреки това бе болезнен. Боецът остана да лежи по гръб, без дъх.

Сянката на Ройс надникна над лицето му.

— Това беше меко казано жалко.

— Изглеждаш необичайно доволен като за човек, който е искрен в желанието си да ми помогне да се науча.

— Повярвай, искам да подобриш уменията си, за да паднеш от много по-високо.

Ройс обърна гръб на протегнатата ръка и се отдалечи.

— Опитай отново.

— Ако не си забелязал, аз съм по-едър от теб.

— Не съм изненадан, че природата е избрала да те прокълне.

Ейдриън хвърли остър поглед към натрапения му партньор и се претърколи на крака.

По време на многобройните си тренировки Блекуотър се бе научил да разчита движенията на тялото. Подобна способност представляваше ключова част от способностите на всеки опитен боец, защото позволяваше предвиждане. Разположението на тежестта, извъртането на раменете и реакциите на очите говореха много на онзи, който умееше да се вслушва в тях. Освен това подобно разчитане бе полезно и извън битките: позата на човека неизменно разкриваше способностите и увереността; тя бе много по-красноречив индикатор от дрехите. Бащата на Ейдриън бе казвал, че никой не може напълно да скрие същината си. А и повечето хора не се опитваха. Всеки човек представляваше обобщена представа на преживяното досега и способностите си.

През последните няколко дни Ейдриън изцяло промени мнението си за Ройс. На борда на шлепа последният бе оставал неподвижен, без да предостави възможност за преценка. Тогава боецът бе могъл да

основава преценката си единствено на ръста на качулатия — не прекалено дребен, но определено не и заплашителен. Евентуалното оръжие, по което един професионален войник също би могъл да разчете много неща за притежателя му, също бе липсвало. Сега Блекуотър можеше да установи, че тази потайност е умишлена. Ройс оставаше прикрита загадка, която не възнамеряваше да предоставя отговора си.

Освен това той бе удивителен.

По време на тренировките им Ройс захвърли вечното си наметало. И в самото начало Ейдриън се бе затруднявал да вярва на очите си. Ако за обикновените тела можеше да се каже, че говорят, движенията на Ройс рецитираха поезия. До този момент Блекуотър не бе виждал подобна плавност. Най-подходящи за сравнение биха били акробатичните изпълнения на катериците. Тъмнокосият мъж умееше да превръща застиналостта си в мълниеносно движение. Той имаше усет за равновесие и способност за мигновена преценка на ситуацията, които Ейдриън охотно би аплодирал. С помощта на шиповете си той можеше да се изкатери до върха на най-високата сграда по-бързо, отколкото Блекуотър би изтичал по стълбището.

Тези умения бяха накарали Ейдриън да осъзнае, че този човек е много по-опасен от издаваното в погледа му. С изострянето на това осъзнаване мечовете му липсваха все по-силно.

Въпросните мечове правеха компания на захвърленото наметало в малката стаичка, която професорът бе заделил за двамата. В нея бе настанен и Пикълс, който прекарваше повечето си време в пазене на вещите и разглеждане на книги. Ройс бе възразил против настаняването им в едно помещение, но магьосникът, за голямо неудоволствие на Ейдриън, бе настоял. И сега на Блекуотър се налагаше да търпи споделянето. Което го караше да се чувства като спящ под острието на гилотина.

Самият Пикълс нито веднъж не коментира Ройс, но личеше, че непрестанно стои нащрек.

Впоследствие се бе оказало, че тази подредба не е чак толкова лоша. Ройс се прибираше късно и си лягаше направо с дрехите, без да обръща каквото и да било внимание на присъствието на останалите двама. На сутринта той изчезваше със същото безмълвие, без дори да се изкашля или протегне. Той не изглеждаше човек.

Следващият опит на Ейдриън също завърши с плачевно рухване от северната стена. Последвалият го имаше по-голям успех: боецът успя да достигне чак до прозореца на третия етаж, където един силен полъх на вятъра наруши концентрацията му и го накара да се подхлъзне. При падането Блекуотър си насини бузата. И за малко да си счупи крака.

— Ти си безнадежден случай — отбеляза Ройс над свития от болка сред сламата. — Короносната кула е висока шестдесет етажа. Ти не можа да изкатериш и три. Никога няма да успеем.

Преди Ейдриън да е успял да се изправи, Ройс бе захвърлил куките си и бе изчезнал.

Боецът се отправи към кабинета на професора, където, очаквано, завари Ройс да крещи:

— Току-що ти казах, че той дори не можа да мине третия етаж. Три дена се занимавам с него, а той не отбелязва никакъв напредък. Зимата няма да го чака. А аз нямам намерение да се изкачвам по покрита с лед кула.

— Влез, Ейдриън — покани професорът. Той разнасяше някакво чувалче и хранеше многобройната си менажерия. — Да не си си наранил крака?

— Паднах лошо.

— Следващия път се постарай да паднеш на врата си — напълно сериозно посъветва Ройс. — Това ще бъде най-безболезнено и за двама ни.

Магьосникът поспря пред клетката на енота, за да надникне през прозореца.

— Ройс, ако Ейдриън си беше счупил крака и ти трябваше да го отведеш до върха на кулата, какво щеше да направиш?

— Нищо. Щях да го зарежа. А ако беше започнал да издава шум, щях да му прережа гърлото и да завлека трупа му някъде, където...

— Да, но ако се *налагаше* да го отведеш до върха?

Още миг Ройс остана намръщен, а в следващия момент изражението му се промени. От раздразнението не остана и следа. В очите му изникна размисъл. Той се обърна към стената на кабинета и прокара пръсти по каменните блокове.

— Щях да взема въже и някакви ремъци, за да направя сбруя. После щях да закова клинове в камъка, през които да промуша въжето,

за да може той да се изтегля.

— Защо тогава не опиташ това?

Раздразнението отново се появи и Ройс рязко се обърна към възрастния човек.

— Защото това отнема прекалено много време. Сам мога да се изкача за около час, най-много два, обаче ако трябва да подготвям пътя за Негово сиятелство, ще са нужни четири часа, може и повече.

— За твой късмет по това време на годината нощите са дълги — усмихна се професорът. — Ще разполагате с предостатъчно време.

— Самият престой на стената на кулата е изморителен. Докато достигна върха, ще съм грохнал.

— Вземи ремъци и за себе си, за да почиваш, докато той се изкачва.

— Това е нелепо. — Възмущението на Ройс нарастваше. — Щом толкова ти е изтрябвала тази глупава книга, остави ме да ти я донеса. За един ден ще приключа.

— Споразумението ни беше друго.

— И защо споразумението трябва да бъде друго? — тросна се тъмнокосият. — Защо е толкова важно да водя и него със себе си? И защо трябва да го изтеглям чак до върха? Не може ли просто да остане при конете? Така поне ще бъде от истинска полза. Затова ли ме измъкна от Манзант? За да се гавриш с мен? Поредното от животните, които държиш из клетките си? Може би ти е забавно да ми завързваш краката и да гледаш как се опитвам да тичам?

Този път в гласа на Ройс личеше истинско ожесточение. На Ейдриън определено не му харесваше начинът, по който мускулите на другия се напругаха. Този път кучето не само ръмжеше, то бе настръхнало и оголило зъби.

А професорът остави чувалчето и спокойно се обърна към Ройс.

— Ще го отведеш до върха на кулата и ще вземеш книгата. Това е сделката.

Ройс заплашително пристъпи напред.

Магьосникът не трепна. Дори не изглеждаше, че диша.

Остани неподвижен, бе казал баща му, когато веднъж двамата с Ейдриън се бяха натъкнали на мечка и малките й. *Просто ги остави да се отдалечат. Тя се страхува от теб точно както ти се боиш от нея. Страхът е лош съветник, който те кара да вършиш глупави*

неща. Пристъпиш ли напред, тя ще реши, че няма какво да губи. Отстъпиш ли, тя ще побърза да се възползва от преимуществото си. Единственият начин да спечелиш: остане неподвижен, принуди я тя да направи първата крачка.

Аркадиус прибягваше до същото. И то добре. Ройс се извърна и излезе.

— Ще продължим, когато ти изработя клуп — рече той на прага. — Нещо, което да е способно да издържа тежестта ти.

Подир това Ройс затръшна вратата, с което си движение съумя да угаси една от свещите.

За момент останалите двама гледаха вратата.

— Той е прав. — С накуцване Ейдриън се приближи до бюрото на професора и приседна на ръба. — Аз само ще му преча. Остави го да отиде сам.

Магьосникът бавно въздъхна; с уморен и оклюмал вид се настани на стола си. Там въздъхна отново и поглади брадата си.

— Как се научи да използваш меч, Ейдриън?

— Моля?

— Когато баща ти започна да те обучава, големия меч ли ти връчи?

— Започнахме с уроците, когато бях на четири години. Тогава още не можех да повдигна къс меч, още по-малко такъв.

— И как си успял? Как си събрал силата да размахваш това огромно парче метал?

Ейдриън си помисли за дървените мечове, които бе използвал, но те не бяха притежавали никаква тежест.

— Чукът — каза той след още малко размисъл. — Веднага щом станах достатъчно висок, за да достигам наковалнята, татко ме впрегна да работя над нея. С течение на времето мускулите на ръцете заякват.

— Именно. Силата не се натрупва сама или чрез прости движения. Нужна е тежест. Съпротивление. Предизвикателство. Баща ти е бил ковач. Сигурно знаеш как се обработва метал?

— Метал?

— Да. Какво правеше той?

— Първо нагриваше метала, а после му придаваше форма.

— А ако искаше да изработи меч? Хубав меч, остър и стабилен? Какво правеше тогава?

— За начало ти трябва добър метал, с точното съотношение на въглерод и желязо. После започваш да го прегъваш.

— Защо?

— Това разслоява желязото и въглерода равномерно. Така се създава устойчивостта, нужна за остър ръб.

— Колко гореща трябва да бъде пещта?

— Много. Освен това металът трябва да остане сред огъня дълго време, докато не получи съвършения златист цвят.

— Ти самият също си изработвал мечове, нали?

— Да, изработвал съм оръжия за себе си.

— Би ли казал, че изработването на хубав меч е приятен процес?

— Приятен? — Ейдриън се замисли. — Не бих казал. Изключително трудоемко е и понякога може да бъде същинско мъчение. Отнема и много време, а човек няма как да бъде сигурен, че е успял, докато не го потопи във водата, за да го закали. Едва тогава проличава колко добре са се съчетали желязото и въглеродът.

— Някога замислял ли си се как се чувства самият меч?

Ейдриън го погледна объркано.

— Мечът? Не.

Професорът отново се върна към храненето на животните.

— Затова е по-лесно да бъдеш ковач.

* * *

Минаха два дни, а Ройс все още работеше над ремъците. Но пък Ейдриън нямаше нищо против, защото не бързаше. От работата на натрапения му партньор щеше да зависи собственият му живот, така че Блекуотър в никакъв случай нямаше да настоява за претупване.

Но пък това го бе оставило да скучае. Глезенът му се нуждаеше от почивка, само че времето бе прекалено хубаво, за да бъде прахосвано по такъв начин.

Сега той бе излязъл на двора и разглеждаше огромната статуя. От досегашния си престой бе научил, че тя изобразява Гленmorgan Първи. Той почти успял да обедини всички човешки владения подир рухването на старата империя. Разположил столицата си в Ерванон,

където построил огромен дворец. И освен това се нагърбил с изграждането на университета.

Последното интригуваше Ейдриън: струваше му се интересно, че един завоевател е създал и център на знанието. В момента той оглеждаше лицето му. Смяташе, че би му допаднало да познава такъв човек.

— Можете ли да четете? — попита Пикълс.

Ейдриън отговори утвърдително, все още загледан в статуята.

— Баща ми ме научи — продължи той. — Защо...

Той се обърна към момчето, за да види, че лицето му е подпухнало. Едното му око почти бе затворено, а горната устна се бе подула.

— Ангдън?

— Оказахте се прав за приятелите му. — Пикълс предпазливо се настани на тревата. Там се облегна на основата на статуята и бавно си пое дъх.

— Останалите държаха ли те?

Пикълс поклати глава:

— Определено възнамерявах, но не се наложи. Той е много по-силен от мен.

— Вижда се.

— Това важи за всички им.

— Благородниците започват да се обучават от малки. — Ейдриън пробно раздвижи глезена си. Не усети никаква болка, само смътно неприятно усещане. — Защо питаше дали мога да чета?

— Бихте могли да научите и мен. Никога не съм виждал толкова много книги.

— Точно сега би се затруднил да четеш. Много ли те боли?

— Нищо ми няма.

— Ама разбира се. Може би ще бъде по-добре да те науча да се биеш, а не да четеш.

— Желанието ми беше свързано с това. — Пикълс опита да се усмихне, но болката му попречи. — Вече съм решил как ще надвия Ангдън.

— Наистина ли?

Момчето съзаклятнически се приведе към него.

— Ако стана успешен търговец, ще натрупам купища злато, ще пътувам в скъпа каляска, ще се обличам в най-скъпа коприна и ще живея в истински дворец. Със собствени усилия ще постигна и надмина онова, което той получава без никакво усилие. Ангдън може и да носи благородническа титла, но аз ще живея благороднически живот. Ако се науча да чета, бих могъл да стана като онези могъщи люде от Вернес.

— Виждам, че си разговарял с професора.

— Малко.

— С него не е възможно да поговориш малко.

— Ще ме научите ли? В замяна съм готов да се откажа от възнаграждението, което сте възнамерявали да ми дадете.

— Разбирам. В такъв случай имам една добра и една лоша новина. Лошата е, че за да постигнеш всичко онова, което изброи, ще трябва да положиш много повече усилия. А добрата: намираш се в едно от най-прословутите учебни заведения.

— Само че тук не биха приели такъв като мен. Този университет е предназначен за синовете на аристократи и богатите търговци, а аз... аз съм нищо.

— Професор Аркадиус има голямо влияние тук, а много скоро ще ми стане длъжник. Скоро ще ми се наложи да отпътувам, а ти ще останеш тук.

— Но...

— Без възражения. Ще останеш тук и професорът ще се погрижи да получиш отлично образование.

— Подобно нещо е много скъпо. Защо ви е да правите това за мен? Вие ме познавате съвсем отскоро.

— Защото не искам да се заемам със задачата му, но излиза, че така или иначе ще я изпълня. Поне един от двама ни трябва да спечели нещо. Пък някой ден, когато натрупаш своите камари злато, може да ме наемеш да ги пазя.

— Разбира се! — Лицето на Пикълс просия отново, въпреки болката. — А какво иска от вас професорът?

Ейдриън отново се загледа към Гленището (както студентите на шега наричаха сградата с камбанарията).

— Да ти призная, Пикълс, и аз самият не съм сигурен.

* * *

Същият ден Ейдриън се отправи да търси Ройс.

Кракът му почти се беше възстановил: при отпускането на тежестта върху него усещаше само лек дискомфорт, предизвикващ накуцване.

Той бе оцелял десетки битки, без да бъде ранен, а един следобед с Ройс го бе оставил да куца.

Търсенето му не се бе увенчало с успех и той се отправяше към кабинета на професора, когато бе спрял от някакъв студент.

— Ти трябва да си Ейдриън?

Блекуотър не помнеше да е срещал въпросния младеж преди. Но пък всички обучаеми му изглеждаха еднакво.

— Да.

— Твоят приятел... онзи, който говори странно...

— Пикълс?

— Същият — отвърна студентът подир кратко колебание.

— Какво за него?

Ейдриън бе отвел бития си приятел при професора, който от своя страна го бе изпратил при университетския целител. Блекуотър бе очаквал, че Пикълс ще остане там поне до края на деня, но може би това не бе нужно. В крайна сметка счупвания отсъстваха.

— Той ме изпрати да те потърся. Чака те в конюшната.

— В конюшната?

— Каза, че било важно. Трябвало да дойдеш веднага.

Ейдриън поемаше обратно още преди студентът да е довършил думите си. Забравил за болката, той отново се върна на двора.

Макар че вечерта тепърва настъпваше, долината вече бе обгърната в сенки. Конюшната се намираще в западната страна, мястото, където падаше най-малко светлина. Вътрешността ѝ бе тъмна.

— Пикълс? — подвижна Ейдриън от прага ѝ. — Добре ли си?

Отговор не последва, затова боецът се отправи към преградата, където бе настанена Танцърка. Той я потупа по хълбока, а кобилата леко удари крак и замахна с опашка. А после извърна глава към него. Може би му се усмихваше.

Ейдриън винаги бе смятал, че боговете са допуснали грешка, като не са предоставили на животните способността да се усмихват и смеят. Всяко живо същество трябваше да притежава това удоволствие.

Но пък като се замислеше, една присмиваща му се кобила не би представлявала особено приятна гледка.

Навлизащата откъм двора светлина трепна. Ейдриън се извърна и забеляза няколко силуета на прага.

— Пикълс?

Не беше Пикълс. При преброяването на петия силует вратите бяха затворени. Проблесна фенер, чиято светлина огря Ангдън.

Благородническият син не носеше тогата си — бе облечен във вълнени панталони и тънка риза. Нещо, което сред аристократите сигурно минаваше за работно облекло. Тези му одеяния веднага обясняваха защо Пикълс е изгубил двубоя: Ангдън бе съвсем малко по-нисък от Ейдриън, а върху раменете и ръцете му се преливаха форми, каквито Блекуотър бе виждал само върху крайниците на преживяващите с тежък физически труд. И върху ръцете на баща си.

— Пикълс няма да дойде, Ейдриън. — Ангдън потропваше с безглава дръжка на брадва по дланта си. Останалите момчета също бяха въоръжени по подобен начин. И освен това споделяха непринуденото облекло на предводителя си. — А ти изглежда си забравил мечовете си.

— Не съм ги забравил. Оставих ги в стаята си.

Ейдриън смяташе, че младежът ще се окаже достатъчно умен, за да разбере загатната заплаха. Ала надеждите му не се оправдаха.

— Ще съжаляваш за това си решение.

— И защо?

Момчетата пристъпиха напред и се разгърнаха, подготвили тояги и заплашителни погледи. Те се усмихваха; за тях сплашването бе най-забавната част, дори по-забавна от самия бой. Побойниците се опиваха именно от тази тръпка. Случващото се на бойното поле не бе много по-различно, просто тамошните методи бяха много по-драматични.

Ейдриън си припомни започването на всяка битка: двете страни се изправяха една срещу друга, безкрайни редици бойци, застанали на не повече от сто крачки разстояние. Враговете заплашително се визираха едни в други и започваха да удрят по щитовете с оръжията си. Подир това надаваха вой — без заповед; това поведение изникваше

напълно естествено сред люде, подготвящи се за убийство. И двете страни правеха всичко по силите си, за да стреснат другата. В това се състоеше същинската битка. Във всички сражения, в които Ейдриън бе очаквал, балансът на силите бе оставал неизвестен до първото съзиране на врага. И тогава започваше отмерването. По-многочислената група веднага получаваше предимство: никой не обича да стои сред малобройност. Кавалерията бе страховита гледка, която можеше да компенсира известен числен недостатък. Крясъците пък представляваха усилие за накланяне на везните в собствена полза: победител ставаше не онзи, който се сражаваше по-добре, а който успееше да обърне врага си в бягство. Повече от веднъж Ейдриън бе съзирал надделяващи сили да се обръщат и побягват заради погрешната си увереност, че губят битката.

Бързото и рано установяване на превъзходство (особено за сметка на самочувствието на противника) многократно улесняваше всеки сблъсък. Ейдриън осъзнаваше това много по-ясно от Ангдън. Въпреки това благородникът действаше точно според същите правила, защото те представляваха неосъзнавана последователност. Обикновено ролята на Блекуотър, притиснат срещу множество, би била да трепери, при възможност да се моли за снизхождение.

— Ти си приятел на Пикълс. — Тонът на Ангдън превърна констатацията в обвинение. — И на двамата ви харесва да ме правите за смях. Мислите си, че е страшно забавно да се присмивате на онези, които стоят над вас във всяко едно отношение. Само че вие сте единствените, които си мислят така.

— Видях какво си причинил на Пикълс. Струва ми се малко пресилено заради един пай с месо.

— Просто му дадох добър урок. В крайна сметка това е учебно заведение. Повечето от нещата, на които ни учат тук, са безсмислени, просто думи. Извън тази долина думите не притежават никаква полза и значение. Но аз му преподадох нещо важно: знание, което да му послужи за истинския свят. Подобни уроци остават за цял живот. Впрочем, самият ти скоро ще се убедиш в правотата на думите ми, Ейдриън, защото възнамерявам да демонстрирам същото и на теб. Възнамерявам да ти покажа защо човек трябва да почита онези, които го превъзхождат.

— Оценявам желанието ти, само че аз не съм обучаем тук.

— О, урокът е безплатен. — Ангдън стисна тоягата с две ръце.

Ейдриън леко раздвижи крака, за да уравни тежестта си под леко присвити колене. Той не откъсваше поглед от очите на Ангдън и позата му. Студентът щеше да замахне от дясно наляво, насочил удара си към ребрата на противника си: той възнамеряваше да пребива, а не да убива. Шумолене на слама указва приближаването на останалите.

Ангдън се изви и повдигна тоягата си. Мускулите на врата му се издуха в подготовката на замаха, който така и не последва. Някаква сянка изникна зад студента.

С някакво задавено измърморване младият благородник се сгърчи и рухна на колене. В следващия миг се свлече настрани. Върху лепената му риза изникна кърваво петно.

Сянката зад него представляваше черно наметало с вдигната качулка. В отговор на първата ѝ крачка напред останалите побойници хукнаха към вратата, където захвърлиха фенера си. При сблъсъка със земята лампата угасна.

— Това пък защо? — изкрещя Ейдриън и бързо се приведе над момчето.

Без да му обръща внимание, Ройс подбра няколко кожени ремъка и си излезе.

* * *

— И преди сме говорили за това, Ройс — кресна професорът. — Няма да нараняваш студентите.

— Ти ми каза да не ги убивам — отговори крадецът. — Ако искаш да избегнеш недоразумения, бъди по-конкретен. Барончето ще оживее. Довери ми се, зная къде да намушквам.

Ройс и Ейдриън отново се намираха в кабинета на магьосника. Блекуотър бе отнесъл ранения при целителя, а после се бе отправил при професора. Последният от своя страна бе призовал Ройс.

Крадецът все още стоеше с вдигната качулка и бе донесъл със себе си ремъците. През цялото време продължаваше да шие невъзмутимо, сякаш е дошъл на седянка.

— Ще има разследване — говореше професорът. — Директорът ще настоя.

— Стига да не ми губи времето, нямам нищо против — каза крадецът.

— Боя се, че той може да поиска да те арестуват.

— Много лошо за него.

— Няма да позволя да превърнеш университета във втора Колнора.

— В такъв случай не е трябвало да ме довеждаш тук.

Магьосникът безсилно размаха ръце и се отправил зад бюрото си, където се настани. В този момент изглеждаше с десет години по-стар от обичайното.

— Защо го направи? — попита Аркадиус.

— Опитваше се да ми помогне — каза Ейдриън.

Ройс повдигна очи от шиенето си и се усмихна към професора.

— Той се ласкае. Малките мухълъвци се канеха да го пребият. Вече бях видял колко е крехък и знаех, че ще ме накараш да чакам възстановяването му. И понеже не възнамерявам да чакам до другата пролет, намесих се.

— Не ми трябваше помощ — рече Блекуотър.

Крадецът се подсмихна.

— Ама разбира се. Както винаги, ти държеше всичко под контрол. Затова успя да се сдобиеш с петима врагове в рамките на четири дни. Затова се остави да бъдеш подведен по толкова прозрачна примамка. Затова им позволи да те отведат на отдалечено място и да отрежат пътя ти за бягство. Не, ти не се нуждаеше от помощта ми, точно както не се нуждаеше и от нея на борда на шлепа. Ти си хитрец, който ни кара да го подценяваме, като се прави на невъзможно глупав, да.

Впрочем, разгадах замисъла ти. — Ройс се обърна към стареца. — Досетих се защо искаш да го взема със себе си чак до върха. Сключил си някакъв облог. И подозирам, че си заложил срещу мен. Измъкнал си ме от Манзант, за да ме включиш в някакво съревнование. Само още не съм открил кой е партньорът, с когото се надпреварвате. Някой от другите преподаватели? Или някакъв заможен херцог? Или човек, когото познавам лично? — Последните думи бяха изречени с тона на нескрита заплаха и накара професора да се поотдръпне.

— Предупреждавам те, предизвиквали са ме и преди. Именно така започна всичко. Хойт се опита да ме убие именно по такъв начин. И ако не знаеш, Хойт е мъртъв. Той умря по много бавен и болезнен начин, а трупът му представляваше истинско зрелище. Ако търсиш забавление, гарантирам, че ще го получиш.

— Това не е игра — увери го професорът. — И то вече няма значение. Ангдън бе намушкан. Двамата трябва да изчезнете.

Ройс се обърна към Ейдриън.

— Събери си багажа и оседлай коня си. Ще те чакам в конюшната.

— Не одобрявам онова, което направи — каза му Блекуотър. — Но все пак ти благодаря.

Крадецът поклати глава.

— Ти явно не осъзнаваш, че те отвеждам към смъртта ти.

— Надявам се, че ще те разочаровам.

— Няма да успееш.

ГЛАВА 12

РЕЙНЪР ГРЮ

Грю се бе настанил край единствения що-годе чист прозорец на кръчмата си. Някой бе плиснал чашата си върху стъклото и последвалото обърсване бе отнело кръг от мръсотията. А може би някой ентусиаст бе почистил стъклото с език — подобна постъпка не би се сторила обидна за някои от клиентите на „*Противната глава*“. Ако притежаваха достойнството, нужно да ги възпре от подобна постъпка, те не биха посещавали това заведение.

През кръгчето сравнително чиста прозрачност Рейнър Грю се вираше към отсрещната страна на улицата.

Намиращата се там постройка някога представлявала прекрасна странноприемница, процъфтявала години наред под различните си стопани. Някои казваха, че някакво отвратително убийство станало причината за западането ѝ. Други твърдяха, че съпругата на последния съдържател избягала с друг мъж, заради което изоставеният рогоносец се отказал да поддържа заведението си. Самият Грю знаеше със сигурност, че покривът на странноприемницата се бе срутил в годината, в която самият той бе навършил дванадесет години. През всичките последвали години никой не бе обръщал внимание на западащата руина — с изключение на онези, които оглозгваха дъските ѝ, за да ги използват за подпалки. С течение на времето развалината бе придобила съвършения цвят на сиво отчаяние, което прекрасно се вписваше в атмосферата на бедняшкия квартал. А за съвсем кратко време курвите бяха започнали да я обгръщат с яркост.

Трополенето бе започнало преди седмица — неравномерни удари на чук, долитали на различни отрязъци. Една от стените бе повалена, сетне друга. Те бяха внесли вътре и легло: самият той бе видял матрака. Бяха започнали да се навъртат работници, понесли дъски. Изглежда те бяха дърводелци от занаятчийската част на града. Никой от бедняшкия квартал не би им помогнал, не и без негово разрешение.

Подир дъжда тропането бе зачестило. Това дразнеше Грю. Оживлението бе напуснало кръчмата му, за да се премести от другата

страна на улицата. По-рано той не бе осъзнавал, че е привикнал с тропота на боси крака и ритмичното проскърцване на легла. Тишината винаги бе пораждала недоверие, тя загатваше за нечие удушаване.

Скоро пресните дъски започнаха да обгръщат фасадата на руината, лишени от сивата патина на времето. Днес дърводелците бяха започнали работа върху втория етаж под погледа на мнозина зяпачи. Четирима от последните бяха се настанили край конюшните, двама бяха спрели на улицата, а трима бяха заели позиция на собствената му веранда, загърбили кръчмата. Грю не бе ги прогонил, защото все още бе сутрин и толкова рано рядко се явяваха клиенти. Самият той никога не пиеше преди мъглата да се е вдигнала от полята. Някакъв свещеник му бе казал веднъж, че противното представлявало обида към боговете. А може би това бе куплет от някаква забравена песничка? Какъвто и да бе произходът на този съвет, Грю го следваше. И не се доверяваше на люде, които не го следваха. Но съдържането му се ограничаваше единствено до доверието, не и до готовността да им продаде алкохол. Щом Марибор отреждаше еднакви слънчеви лъчи за всички, нима той, Рейнър Грю, трябваше да съди кой може да пие?

Но ако онези тримата не си купеха нищо до пладне, щяха да продължат зяпането си от улицата, като останалите.

— Остъкляват прозорците — обяви стържещият глас на Уилърд. Той нямаше вина за звученето на гласа си: дразнещото звучене бе по-скоро възприятие на самия Грю, пил прекалено предишната вечер. За трета поредна нощ той бе заспивал върху масата си. Може би самият Рейнър бе плиснал алкохол към прозореца. Даже започваше да си спомня някакъв едностранен спор, в който двамата с него бяха влезли снощи. Нещо, свързано с упоритата мръсотия на стъклото.

Той бе очаквал, че по това време курвите ще са се върнали.

Бе смятал, че те ще се помотаят навън ден или два, където ще си подбият краката и здравата ще изгладнеят. После, когато слънцето залезеше и изникнеше наистина студеният вятър, глупавите кокошки бързо щяха да се струпат пред вратата му и да зачакат със сведени глави и подути от плач лица. Грю бе възнамерявал да ги накара да пренощуват на прага. Някои уроци трябваше да бъдат усвоени по трудния начин. Веднъж обучен, конят не се нуждаеше от припомняне, но с курвите се налагаше често да опресняваш знанията им. Особено вреден бе навикът им непрекъснато да следват нея.

През получистия прозорец можеше да види Гуен, която бе застанала върху счупената кола и важно ръкомахаше. Това не му харесваше. Тази свобода щеше да ѝ завърти главата и да затрудни обратния ѝ път. И без това тя винаги си бе неразбрана. Още в първия миг, в който я бе видял, Грю бе усетил, че с нея ще си има големи главоболия. Дори окъсаната рокля, която бе носила тогава, не бе могла да отнеме от смайващия ѝ вид: тъмнокожа, тъмноока, с дълга черна демонска коса и с поглед, който влудяваше мъжете. Той ѝ бе предложил работа и тя бе приела. А после се бе престорила, че не е разбрала същината на заетостта си. Коланът му трябваше да играе три пъти, за да я вразуми.

— Хубаво стъкло — продължаваше Уилърд.

— Бъчвите пълни ли са? — Собственият глас на Грю прободеше главоболието му.

— Почти.

— Никакво почти!

Уилърд беше едро момче, чиито длани почти можеха без проблем да обхванат капака на бъчвите, само че бе мързелив като камък. Една вечер Грю го беше открил да спи в бара, бездомен. Тогава хлапакът бе работил на пътя, пропивайки надницата си и сръчкван сутрин от колегите си. Бе се оказало, че Уилърд не е в състояние да си плати вересията, затова кръчмарят го бе принудил да изплати дълга си. Сега, две години по-късно, изплащането все още продължаваше.

Рейнър отново се загледа към улицата. Уилърд беше прав; стъклата наистина бяха хубави: тънки, равни и големи. Сигурно бяха стрували цяла кесийка сребро.

Как ли е успяла?

Сигурно бе работила допълнително, скришно от него, изцяло за себе си, макар че той не виждаше как това е възможно. Грю държеше всичко под око, а и самите клиенти го познаваха достатъчно добре, за да не си помислят да го заобикалят. Всеки от работещите в „Противната глава“ знаеше как работят нещата.

Грю ръководеше цялата улица.

Това не беше кой знае какво постижение, но въпреки това той се гордееше с него. Повечето от сградите бяха обикновени складчета, пълни с боклуците на хора, които живееха и работеха на по-добри места. Улица „Капризна“ (понякога обявявана за последната улица на

Медфорд) изпълняваше ролята на вододел между тези, които нямаха нищо, и онези, които не представляваха нищо. По ирония на съдбата единственият друг печеливш бизнес принадлежеше на Кенън Чистия. Прозвището си той дължеше на избраната за придобиване на прехрана дейност: варенето на сапун. Специфичната миризма, отделяна при процеса, го бе принудила да се оттегли в тази част на града, където тя нямаше да прави впечатление никому. Останалите тукашни работеха на половин ден и пиеха по цял. Ковачът Мейсън Грамън бе образец пример; той отваряше своята работилница единствено в редките си моменти на трезвеност.

Тъй като Рейнър Грю охраняваше извора на живителен алкохол, това го превръщаше в негласен владетел. Той не само притежаваше единствената пивница във въпросната част на квартала (дватамата с Уилърд варяха пивото направо долу в мазето): кръчмата му служеше за местна игрална зала. А допреди седмица — и като публичен дом.

По някакъв начин Гуен бе закътала пари. Много пари. Разрешителното да се нанесе в тази сграда сигурно бе струвало поне една златна монета. Разбира се, тя все още не бе утвърдила тамошната си позиция. А Грю, като всеки владетел, не изпитваше склонност да се разделя дори с едно късче от кралството си. Той не беше диктатор, просто прагматичен човек. И реши да докаже това.

— Като се върна, бъчвите да са пълни — заяви той. — И да не забравиш да поставиш подложките правилно. Омръзна ми да местя бъчви, които се оказват още пълни. Вчера едва не се изгърбих с една.

— А ти къде отиваш?

Внезапният Уилърдов интерес му напомни за любопитно куче, душешцо подир стопанина си.

— Никъде. Захващай се за работа.

Вън слънцето грееше по-силно от очакваното. Неотдавнашният дъжд бе загатнал предсрочно пристигане на зимата, но изглежда боговете бяха решили да се шегуват. Не можеше да се каже, че Грю е страстен последовател на нифронската църква, но това не означаваше, че той не е религиозен. Напротив, той се считаше за много по-набожен от всички останали, защото вярваше в десет пъти повече божества. Всеки ден той се молеше на бога на светлата бира (и смяташе, че е един от малцината осъзнаващи разликата между въпросния бог, брат му, повелител на тъмното пиво, и безскрупулната им сестра, винената

богиня). А неотдавна му бе хрумнало, че богът на комара, когото той свойски наричаше Уолтър, по съвместителство отговаря и за климатичните прояви: издаваше го същата непроницаема произволност. Днес Уолтър се намираше в отлично настроение. Това идеше да покаже, че двамата с Грю често се намираха на противоположни полюси.

Грю прекоси набраздената от засъхващи коловози улица и се приближи до Гуен, която все още оставаше с гръб към него, покачена върху двуколката. Роклята ѝ изглеждаше нова и чиста.

Жената се обърна неочаквано и се сепна при вида му, с което прекъсна и неговите размисли — а те засягаха произхода на парите, отишли за закупуването на въпросната одежда.

— Грю! — изненадано възкликна тя. Сякаш присъствието му пред собственото му заведение представляваше някакво необяснимо събитие.

— Да не си ме смятала за мъртъв?

— Не, разбира се. — Тя се отдръпна назад, опирайки се в другата ритла на колата. Бе закупила място точно срещу него, а сега се опитваше да се отдалечи.

— Какво строиш, момиче?

— Публичен дом.

Тя изрече думите тихо, с леко колебание и засрамен глас. Като дете, готвещо се да влезе в пивница с откраднатата щастлива монетка на баща си.

— Откъде си намерила толкова пари?

— Спестявания.

— Разбирам. — Грю кимна и пристъпи край количката, за да огледа строежа. Сякаш не бе го наблюдавал от прозореца си в продължение на дни. — Изглежда ще стане прекрасно място.

— Благодаря ти — с видимо усилие изрече тя.

— Как така не се отби да ме попиташ за моето мнение?

— Не мислех, че е необходимо.

— Нима? Сметнала си, че един бардак срещу моето заведение не би представлявал грижа за мен?

— Мислех, че би одобрил. — Тя лъжеше; личеше по тихия и изпълнен с надежда тон. Та нали самият той някога, преди много години, се бе оправдавал със същия глас. — Подобно място би

привлякло повече посетители насам. А ние ще се погрижим те да остават жадни. Това би се отразило добре за бизнеса ти.

Дразнеше го, че трябва да извива глава назад, за да гледа към нея от ниското. Освен това наглият Уолтър бе разположил слънцето точно зад главата ѝ, за да го накара да присвива очи, непривикнали към незацапана дневна светлина.

— Виждам, че имаш големи идеи. Но ти пак си оставаш курва, *моята курва*, а това е моята улица. Нищо не се случва тук без моето одобрение. А в случая аз не съм го давал. Хубаво е, че ти и останалите си починахте, получихте възможност да разгледате града. Наистина смятам, че имахте право да постъпите така. Действително бе добре, че се отдалечихте от станалото с Ейвън. Почивката се отрази добре на всички. Но е време тази глупост да спре. Аз съм търпелив човек, само че вие ми струвате пари. И прахосвате пари за глупости. Сега искам да изпратиш дърводелците да си вървят по пътя и да събереш момичетата обратно в „*Главата*“. Днес се чувствам уморен, така че, ако действаш бързо, ще проявя голяма склонност да забравя станалото. И дори може да ти позволя да задържиш онова, което си заработила върху новичкото легло. Но ако продължаваш да ме караш да чакам, ще те запозная с новия си колан.

— Никога няма да се върнем, Грю.

Тя каза това по-високо, с нов глас, който не звучеше като нейния.

— Не ме предизвиквай, Гуен. Харесвам те. Наистина те харесвам. Но няма да позволя една от курвите ми да се надува. Или ще правиш каквото ти казвам, или ще се случи нещо, което ще накара Ета да изпитва съжаление за теб. И слез от проклетата двуколка.

Гуен не помръдна, което само го вбеси още повече. Той се опитваше да се държи мило, да си затвори очите за глупостта ѝ. А наместо да осъзнае жеста му и да изпита благодарност, тя му се опълчваше наред улицата, право пред проклетите дърводелци. Но Грю нямаше намерение да търпи повече унижения. Той ѝ бе предоставил шанс. Всъщност не си бе взел нов колан, но когато приключеше с нея, определено щеше да му се наложи да си вземе един.

Кръчмарят понечи да се покатери вътре, но нечия здрава ръка го сграбчи за тила и го запрата назад. Грю се стовари по гръб, при което здравата хласна махмурлийската си глава на пътя.

— Това е моята кола, Рейнър. Пипнеш ли я още веднъж, ще ти извия вратлето.

Макар Уолтър отново да му блестеше в очите, Грю успя да различи силуета на Диксън.

— Това се отнася и за товара й — продължи онзи.

Рейнър Грю се изправи на крака и се поизтупа. Гърбът му мокрееше: беше се натъкнал на локва.

— Току-що направи голяма грешка, коларю.

В отговор Диксън направи крачка напред. Грю отстъпи.

— Вече знаеш, че предложих да се разберем човешки. Бях склонен да забравя всичко, но ти беше тази, която отказа — каза Грю на Гуен. — Запомни това.

Дърводелците бяха спрели да работят и го наблюдаваха. Останалите курви също надничаха навън.

— Всички запомнете това — продължи пивничарят.

* * *

Девет часа по-късно Рейнър Грю все още изпитваше болка от натъртването. И откриваше нови и нови места, където калта бе съумяла да се просмуче по време на краткия му престой на улицата. Той отново се бе върнал в пивницата си — мечката се бе оттеглила в пещерата си, за да оближе рани и наточи зъби. През цялото това време той бе размишлявал.

Бе се разположил на маса близо до тезгяха и се стараеше да не поглежда към вратата. Налагаше си тази забрана по подобие на онзи принцип, според който сложената да кипне вода никога не го правеше под очаквания поглед. Освен това всяко движение пораждаше болка. Грю вече не беше първа младост, а всяко падане носеше известен риск. Бе извадил късмета да избегне евентуални сериозни травми. Но репутацията му оставаше пострадала.

Станалото бързо щеше да се разчуе из града, да се разтече с готовността на пикоч. *Грю вече не коли и беси на „Капризна“.* *Позволява на някакви си жени да го унижават. Собствените му курви го блъскат в калта и му се смеят в очите.* Самият той не си спомняше нечий смях, дори усмивки не бе забелязал. Гуен дори бе изглеждала

ужасена при падането му, но това нямаше значение. Впоследствие сигурно всички се бяха присмивали. А дори и да не бяха, слуховете неизменно щяха да им припишат подобно действие, а в този случай слуховете се равняваха на истина и дори я надвишаваха.

В отговор Грю би могъл да събере хората си. Уилърд познаваше двама докери — Гризли и Брок — едри мъжаги с още по-едри пестници. Тримата лесно можеха да смелят Диксън на кайма. А нищо не му пречеше и да се обърне към Стейн: въпросният си беше побъркан и бе готов да свърши абсолютно всичко в замяна на една бутилка и една нощ с някоя мърла.

Но Грю имаше други планове. Диксън щеше да си плати, определено, само че по-късно. Други неща бяха по-важни.

Свещта върху масата трепна, с което привлече погледа към калаената поставка — последната, запазена за специални случаи.

И понеже Рейнър все така не си позволяваше да свръща поглед към вратата, той се загледа към картината над тезгяха. По-рано през деня често бе поглеждал към нея, тя го успокояваше. Цялата кръчма бе построена от материали, задигнати от околните сгради. Това я правеше истинско чедо на бедняшкия квартал: захвърлено дете на десетина родители. Вратата, към която той отбягваше да поглежда, произхождаше от същата улица и все още си оставаше най-добрата врата тук. Прозорците — двата големите на фасадата — бяха дошли от някогашна шивачница. Легендите гласяха, че малкият прозорец бил откъртен от корпуса на кораб, разбил се долу край доковете. Пивницата представляваше своего рода музей, въплътил в себе си историята на квартала.

Точно по този начин Рейнър Грю обичаше да гледа на нея. Той имаше склонността да подбира фактите — така животът ставаше полесен. Можеше да гледа на себе си като на стар негодник, който живее сред мизерия и се изхранва от чуждите слабости, а можеше да бъде и достоен бизнесмен, обгърнат от история, който се грижи за отдиха на честно трудещите се. И двете определения бяха истинни по свой собствен начин. Но самият Грю предпочиташе второто. Отчасти той наистина вярваше, че предлага на съгражданите си нещо стойностно, отчасти защото знаеше, че животът му не би могъл да се промени в нещо по-добро.

Той бе само един от многото съдържатели на „Противната глава“; в много отношения кръчмата представляваше мистерия. Също като онази картина, която висеше над бара. Изрисувана върху правоъгълно парче дърво, тя бе потъмнявала с годините и понастоящем приличаше на нощен пейзаж. Грю бе прекарвал часове от живота си във виждане към нея, размишляващ за произхода ѝ и начина, по който се е озовала тук. А по-често си представяше себе си като част от нея, разположил се на брега на изобразеното езеро. Имаше и случаи, най-често след шестата чаша, в които той можеше да чуе мълвенето на водата и крякането на майсторски загатнатите гъски. Тази картина бе само една от стотиците тайни, които пивницата криеше. С течение на годините Рейнър също бе прибавил към тях — наследство за следващия стопанин. Калаената поставка за свещ бе една от тези тайни. Една вечер той бе закупил десет от тях от някакъв пътуващ калайджия. Девет бяха изчезнали — изпокраднати. Поставката пред него бе последната. Той я бе изровил от скривалището ѝ с надеждата, че тя ще придаде по-почтителен вид на мястото.

Тропотът на копита, примесил се с конско изпръхтяване, предизвести появата на очаквания гост. Никой от петнадесетината постоянни клиенти на заведението не яздеше кон.

— Уилърд — подвижна Рейнър. — Върви да донесеш бутилката от ковчезето и онези двете чаши от най-горната полица.

Отварянето на входната врата пропусна вътре полъх хладен есенен въздух, накарал фитила да се сгърчи. Реджиналд Лимпуик пристъпи вътре сред шумоленето на наметалото си, което загръщаше, за да не го защити на вратата. Носеше обичайната си широкопола шапка, пристегнатата под брадичката, и кожени ръкавици, които се зае да сваля още на прага. Краткият му оглед веднага го насочи към Грю.

— Сър. — Кръчмарят побърза да се надигне и да се поклони пред потракването на приближаващи се ботуши.

— Рейнър — отвърна Реджиналд, без да протяга ръка. Грю и не очакваше подобен жест.

Уилърд изникна с бутилката и чашите.

— Няма да оставам — продължи Лимпуик.

— Нощта е студена, още повече за езда. Това е най-малкото, което бих могъл да направя за вас — рече Грю и се зае да налива в чашите. Нищо не му пречеше да си изпие виното сам. А ако

Реджиналд не се вслушаше в молбата му, на Грю определено щеше да му потрябва алкохол.

— Предполагам, че нямате представа защо се свързах с вас. Но това няма значение, нали? Вие не ме харесвате и дори идването тук ви е раздразнило. Сигурно сте ми теглили поне десетина благословии.

— Подценяваш се с определянето на толкова ниска бройка.

Грю се усмихна. Поне бе прав в преценката си.

— И по време на прекосяването на града сте преценявали дали няма да ви изгубя времето.

— Определено бях спохождан от подобни размишления.

— Вие сте способен да ми създадете големи неприятности, стига да поискате, сър. Не бих искал да утежнявам положението си допълнително. Заповядайте. — Той посочи към бутилката. — Това е най-доброто, с което разполагам. Купих го от някакъв колнорски търговец преди дванадесет години. Имаше красив етикет с гола жена, но той се обели преди няколко години. Предполагам, че подобно уиски би се понаправило дори и на вашия вкус. То ще оправдае идването ви дори и да сметнете, че действително съм ви изгубил времето.

Реджиналд контешки защита чашата с два пръста и я приближи до носа си, за да вдъхне аромата на алкохола, а после отпи. Изражението му си остана непроменено, което подразни домакина. Уискито бе отлично, поне това можеше да похвали.

Макар да не каза нищо, Реджиналд смъкна шапката и наметалото си и се настани удобно.

— Е, какво е толкова важно, та да оправдае идването ми в това жалко подобие на пивница?

Грю потропа по прозореца с ръба на чашата си.

— Наскоро вашият началник е издал сертификат за мястото отсреща.

Реджиналд извърна глава и кимна.

— Преди седмица някоя си Гуен Деланси кандидатства за одобрение. Публичен дом, ако не се лъжа.

— Бардак, управляван от курва, и то чуждестранна курва. Това струва ли ви се подobaващо?

Лимпуик повдигна рамене.

— Необичайно, но не и безпрецедентно. Но мога да се досетя, че ти не си особено щастлив от този развой на събитията.

— И още как. Онези мърли работеха за мен. — Грю прогори гърлото си с цялата чаша, подир което наля отново. — Аз си докарвам печалба от три неща: пиво, комар и жени. Една трета от приходите ми, ако не и повече, избяга от другата страна на улицата. В последно време залаганията не вървят.

Това беше лъжа, но пък той нямаше намерение да признава успеха си пред Реджиналд: Грю не обичаше търговската гилдия и нямаше намерение да помага на нейните предатели в определянето на данъците. Реджиналд беше местният районен инспектор, колкото по-малко знаеше той, толкова по-добре.

— Говори по същество.

— Приключихте ли с изработването на доклада си за мястото?

— Още не съм го посещавал. Онези, които посещавам за подновяване на лиценза, получават предимство пред онези, на които тепърва предстои да получат одобрение.

Добри новини. Грю отпи отново, този път задържайки алкохола в устата си.

— Мен това ме устройва. Всъщност, бих искал да забавите огледа си допълнително.

— Защо?

— Сам видяхте. Курвите възнамеряват да издигнат там същински дворец. Два етажа, нови дъски, остъклени прозорци... Дори чух слухове, че възнамерявали да пребоядисват. Колкото по-дълго чакате, толкова повече работа ще са извършили.

Реджиналд на свой ред отпи дълга глътка, размести устни и присви очи, за да попита бавно:

— И това какво те касае?

Рейнър Грю повдигна чашата си към свещта, за да се наслади на медния цвят на течността.

— Искам да изчакате докато мястото стане почти изцяло готово, а после да отхвърлите молбата им. На следващия ден аз ще кандидатствам за същото място, а вие ще ме одобрите.

— И защо бих сторил това?

— Защото ще ви отстъпя половината от печалбите си... преди данъците.

Следващите няколко мига бяха решаващи. Грю изучаваше лицето на инспектора. Нищо. От Реджиналд би излязъл прекрасен комарджия,

но кръчмарят го надминаваше в това отношение. В случая нищото бе нещо. Лимпуик не бе отказал. Нищо не би му попречило да скочи възмутено или да блъсне масата в израз на същата възмута. А посетителят изобщо не бе помръднал. Дори веждите му не бяха трепнали. Или осмисляше предложението, или изчакваше да чуе още. Може би и двете. Това предоставяше шанс на Грю.

— Ще ми повярвате ли, ако кажа, че не съм бил искрен в декларирането на доходите си, които ми изкарват момичетата?

Рейнър можеше да си позволи това признание: ако Реджи не се съгласеше, Грю така или иначе щеше да изгуби възможността си да печели от проституция. А ако инспекторът се съгласеше, двамата щяха да станат партньори и Лимпуик щеше да се грижи добре за защитата на бизнеса му. Най-добре беше да признае сега и да се възползва от честността. — Те ми докарват много повече от пивото. Огледайте се. Знаете ли как те плащат за всичко това? С едно легло. Само с едно! И този едничък матрак плаща за цялата кръчма. Сега те възнамеряват да привлекат клиенти от търговската част на града. Очакват се големи приходи. Когато те приключат с потягането на мястото, там ще започнат да се стичат посетители от цял Медфорд. Като прибавим още няколко момичета и още няколко легла, с подобно уиски ще си правим гаргара сутрин.

Беше почти незабележимо, но устните на Реджи оформиха лека усмивка.

— Вие сте честен човек; зная, че не бихте си помислили да сключвате подобно споразумение с друг от хората в района си. — Грю не бе сигурен, че това е истина, но пък той рядко бе сигурен в каквото и да било. — И въпреки това не получавате достатъчно пари, които да отговарят на труда ви. Какво ще правите, когато остарееете и не сте в състояние да обикаляте като сега? Не би било зле да разполагате със свое собствено предприятие, което самичко налива пари в кесията ви.

Реджиналд бе престанал да поклаща чашата си; той я изпразни на един дъх и я наклони в очакване.

— Не е нужно никой да узнава — продължи Грю, за пореден път изтеглящ тапата. — И двамата предпочитаме това ни споразумение да си остане между нас. Аз трябва да пазя репутацията си: хората трябва да вярват, че аз контролирам тази улица. Най-добре би било да изглежда, че аз сам съм надвил предизвикалите ме курви. От вас се

иска единствено да не бързате, да почакате още няколко дни, а после да им съобщите лошата вест. През това време аз ще съм приготвил кандидатурата си. Когато я одобрите, с останалото отново ще се заема аз.

Инспекторът се огледа с непринудеността на мечок, озовал се в чаен салон.

— Какво ще кажете?

Реджиналд усмихнато повдигна чашата си. Грю леко тропна своята в нея.

ГЛАВА 13

ИБЕРТЪН

Ейдриън яздеше зад Ройс. Северният път бе предостатъчно широк (три волски коли), но боецът умишлено се задържаше назад. Язденето един до друг съответстваше на другари. Блекуотър не изпитваше подобни чувства. Наистина бе възможно Ройс да е спасил живота му на борда на шлепа, само че бе го сторил заради грешната причина. Неотдавнашното му съдействие в конюшната също бе предизвикано от чиста практичност. За него Ейдриън бе някакъв речен камък, удобен само по време на прекосяването.

Двамата пътуваха от часове. Слънцето отдавна бе залязло, заменено от луната, а през цялото това време крадецът не бе продумал нито веднъж. Ейдриън можеше да заспи върху седлото или да рухне в някоя крепост, а спътникът му дори нямаше да забележи.

В момента те прекосяваха пуста, безлесна местност. Тукашната растителност се изчерпваше с високи каменисти треви, които бързаха да изразят почит пред разполагащия се вятър. В далечината се издигаха някакви мрачни планини — Гхент, според Ройс и професора. Никой от тях не бе счел за необходимо да посвети Ейдриън в подробностите на мисията. Магьосникът се интересуваше единствено от присъствието на боеца, не от неговата информираност.

Самият Ейдриън не се чувстваше обиден от това. Той би предпочел изобщо да не участва. Кражбата не бе морална постъпка. Но всички онези дела, които бе извършвал през досегашния си живот, не му позволяваха да изрази възмущение.

До този момент Блекуотър не бе успял в стремежа си за промяна. Бе успявал единствено да бяга — от дома си, от една армия в друга, от Аврин в Калис. Накрая, останал без места, където да се укрива, той се бе върнал у дома. Но бягствата му пак не бяха спрели: той се бе махнал от Вернес наместо да помогне на Пикълс и бе напуснал Колнора наместо да се опита да разгадае случилото се с шлепа. А сега му предстоеше да стане крадец.

Поне се утешаваше с мисълта, че ще краде някаква си прашка книга, а не залька на някое семейство. А ако тази услуга щеше да обезпечи образованието на Пикълс, тя можеше да се окаже най-добродетелната постъпка, някога извършвана от Ейдриън.

Блекуотър се стараеше да не мисли прекалено. Той не бе задавал въпроси, което според него бе причината да знае толкова малко. Само че бе невъзможно да прекара три дни в Шеридън и да не научи нещо. За начало бе открил, че вълната представлява основен тукашен поминък и че овцете са много повече от хората. Освен това бе открил, че град Ерванон някога е бил столица на бързо разпаднала се империя. Тези факти не представляваха голям интерес за него. Но третото нещо го бе изненадало. Гхент, най-северният регион на Аврин, не беше кралство или княжество, а църковен доминион, намиращ се под властта на нифронската църква. Ерванон бе нейно седалище и дом на патриарха. Последното Ейдриън бе чувал и по-рано. Баща му не бе обсъждал църквата, а Хинтиндар нямаше свещеник, само че всички знаеха за патриарха. Точно както знаеха за Новрон и Марибор. Това означаваше, че му предстои да краде от църквата. Ако до този момент не бе разгневил боговете, с това си деяние определено щеше да го стори.

До този момент Ейдриън не оставаше впечатлен от видяното тук. Хълмовете на Гхент приличаха на покрити с белези ветерани. Полята бяха пусти и безжизнени. От камъка, някога покривал пътя, оставаха само откъслечни участъци. Цялото място изглеждаше сухо. Някогашното величие се бе превърнало в прашасал спомен.

Подир един завой пътят поемаше по-скоро на запад. Недалеч от него растеше ниска ела, която през последната миля Ейдриън непрекъснато бе вземал за мечка.

Едновременно с подминаването на присмехулното дърво Блекуотър стигна до заключението, че професорът не понася старостта си особено добре. А той определено бе възрастен — по-възрастен от всички, които боецът някога бе срещал. По-стар от баща му, който по време на бягството му можеше да се похвали с титлата на най-възрастен човек в селото (макар всички да казваха, че той изглеждаше по-млад от годините си).

А всъщност натрупаните години не бяха задължително условие за чалването. В Гур Ем Ейдриън бе познавал военачалник, говорил

сякаш бе приютил в себе си едновременно две личности. Понякога те се скарваха, отказваха да се слушат една друга и принуждаваха подчинените си да повтарят всичко по два пъти. И въпросният изобщо не беше стар. Единственото добро, което можеше да се каже за Аркадиус, бе, че той крие лудостта си изключително умело. Бе трябвало да размишлява по целия този път, за да стигне до това заключение.

Трябваше да е така. Иначе не би имало смисъл в настояването му Ейдриън да придружи Ройс.

Ако Блекуотър имаше свое противоположно отражение, в момента то яздеше на тъмносив кон точно пред него. Откриването на разлики забавлява боеца в продължение на няколко часа. Дори начинът, по който Ройс яздеше, бе различен: той държеше юздите опънати, докато Ейдриън ги бе отпуснал спокойно. Крадецът се бе привел напред, свит; другият се бе отпуснал спокойно назад. Боецът често се взираше в пътя пред краката си или се занимаваше с ремъците; Мелбърн непрекъснато се оглеждаше и извърташе. С изключение на назад, разбира се.

Защо Аркадиус бе настоявал толкова за Ейдриъновото присъединяване? Защо бе представил това като условие, изявено от умирация Данбъри? Надали беше свързано с книгата. Както Ройс многократно бе заявявал, сам би имал много по-голям шанс. И Ейдриън трябваше да се съгласи с него: той беше войник, а не крадец. Ако възнамеряваха да обсадят кулата, би могъл да помогне с опита си, но в настоящия случай Блекуотър не виждаше полза от присъствието си. Той представляваше същински мъртъв товар, влачен от човек, който го ненавиждаше.

Със сигурност нещата щяха да се развият интересно.

Ройс напусна пътя и се отправи към хълм, чийто хребет скри друма зад себе си. Ейдриън го последва и го откри близо до храсталак да привързва коня си. Няколко мига боецът остана на седлото, за да си подбере подходящо място, върху което да разположи одеялото си.

— Приемам, че ще нощуваме тук?

Ройс не каза нищо: той все още отказваше да признае присъствието му.

— Поне можеше да кажеш, че ще спрем на това място. Не, това е прекалено дълго. Спираме тук. Две думи. Това не би те утежило? В

кабинета на професора на няколко пъти изрази многословието си. Там не се затрудняваше с говоренето.

Ейдриън слезе от кобилата си и започна да смъква багажа си.

— Колко дълго пътувахме? — Той погледна към луната. — Някъде пет, може би шест часа. И през цялото време ти не продума нито веднъж. Зимата вече се усеща, нали, Ейдриън? Луната прилича на нокът, нали, Ейдриън? Я погледни онова дърво, Ейдриън, не ти ли прилича на мечка? Нищо. Дори пропусна да видиш, че бях нападнат от един ястреб и по-късно от възседнало шопар джудже, което запращаше по мен яйца с прашката си. Едно от яйцата ме повали от седлото и се наложи да се сражавам с джуджето, със сокола и с прасето близо половин час. Проклетият дребосък не спираше да запраща яйца в лицето ми, а шопарът ме държеше повален и ги облизваше. Успях да се измъкна едва когато на джуджето му свършиха снарядите.

А тогава ястребът се превърна в молец, който се заплесна по луната и отлетя.

Ройс продължаваше да се суети с вдигната качулка.

— Поне този път не ми трябваше помощта ти, слава на Марибор и Новрон.

— Ти така и не оцени помощта ми в конюшната — отбеляза Ройс.

— Я, то говори! — Ейдриън се настани край конете, разгърна постелката си и я покри с одеялото. — Освен това ти благодарих.

— А аз останах трогнат от искреното умиление в гласа ти.

— Не беше нужно да го наръгваш. И не трябваше да убиваш всички онези хора на шлепа. Можеше просто да ми кажеш кой си ти, кои са те и какво замислят.

— Ти си имаш свои методи, аз също. До този момент не съм особено впечатлен от твоите. А моите работят.

— Тогава продължавай да ги използваш. Може би ще извадиш късмет и ще се озовеш обратно в затвора. Чувал съм, че там ще намериш купища единомислещи.

— А ти предай много поздрави на червеите — отвърна Ройс.

— Какви червеи?

— Хората, които разсъждават като теб, бързичко свършват в гроба.

— Не. Така приключват живота си само късметлиите, които си имат кой да ги погребее. И като стана дума за това, ти познаваш ли човек, който би си направил труда да погребее теб?

— Ако съм мъртъв, ще ми е все едно къде лежа. А ако не, по-добре дупката да се окаже дълбока: по-добре за закопалия ме.

— Имаш ли приятели?

— Един.

— Професорът?

— Не.

— И къде е приятелят ти?

— Нямам представа.

— Кога го видя за последно?

— Когато ме натопи в убийство и уреди затварянето ми.

— Не мисля, че осъзнаваш значението на думата *приятел*.

— А аз мисля, че ти живееш в някакъв приказен свят, където думите имат постоянно значение. Можеш ли да четеш и пишеш?

— Баща ми ме научи.

— Радвам се за теб. В такъв случай може би си забелязал приликата между думите *приятел* и *неприятел*. Само две букви. Може би това е просто съвпадение, а може би не.

— Не мога да отрека, че си оптимист. — Ейдриън се загърна с второто си одеяло и се обърна с гръб към спътника си.

— Успя ли да запазиш някое?

— За какво говориш?

— От онези яйца. Ако си запазил, утре може да ги използваме за закуска.

За момент Ейдриън остана объркан. В следващия миг разбра и почти се засмя.

* * *

Втория ден двамата продължиха да пътуват мълчаливо. Това вече не притесняваше Ейдриън: шегата с яйцата бе стопила част от напрежението. Излизаше, че Ройс не е чак толкова нечовечен. Пък и самият Блекуотър не беше от особено разговорливите. В случая просто го измъчваше впечатлението, че двамата са прекратили по средата

някакъв разговор, подет в Шеридън. Тази мисъл го тормозеше и сега като коричката на рана. И точно като такава той щеше да се разправи с нея: за да я отстрани, първо щеше да я изчака да узрее. През живота си бе преживявал далеч по-тягостни неща; след няколко дни тази задача щеше да е останала зад гърба му.

През последните няколко мили Ейдриън бе съзирал пред себе си някакво огромно дърво — самотна тъмна черта пред хоризонта. С всеки следващ час тя ставаше все по-голяма. По пладне тя приличаше на кула, огромна кула, а двамата все още се намираха на мили от нея.

— Това е целта ни, нали? — попита Ейдриън.

Ройс бе коленичил и тършуваше в една от торбите си. За момент той повдигна очи и кимна към далечината.

— Кулата ли? Да. Остава ни около ден път.

Ейдриън престана да се вира. От това разстояние всичко имаше синкав отгънък, който се сливаше с небето. Кулата бе заела върха на огромен хълм.

Отлично място за маневри.

Блекуотър можеше да си представи редиците пехотинци, заели позиции из околните поля. Край тях нетърпеливо биеха крак конете от кавалерийските части. Тук цели легиони можеха да заемат позиция.

Кулата представляваше остатък от много по-голяма постройка. Въпросният замък сигурно бе изглеждал чутовен, подобаващ властител на околните земи. Сигурно тук се бяха провеждали грандиозни битки.

Ейдриън приседна върху тревата, опрял гръб на една канара, и се зае да си подбира храна от торбата. На дъното ѝ се търкаляха ябълки — евтини и в изобилие по това време на годината. Тъй като в Калис подобни плодове не растяха, подир завръщането си Ейдриън се бе постарал да навакса. Сега си избра една и я гарнира с парче сирене.

— Върху какво спа снощи? — попита Ройс.

Върху земята, понечи да отвърне Ейдриън, но в следващия миг осъзна питането.

— Насмолен брезент — отвърна боецът. — В джунглата е страшно влажно. Постелеш ли обикновено одеяло, то се просмуква. Тук не е Гур Ем, само че си спомних, че росата пак имаше навика да навлажнява постелката.

Ройс кимаше.

— Интересно. Не бях се сещал за това. Идеята е добра. В армията ли ви научиха?

— Не. — Блекуотър сви рамене. — Просто ми омръзна да се събуждам наквасен. Веднъж видях как някакъв моряк намазва шапката си с катран. Той каза, че това я импрегнирало против водата. Така ми дойде идеята.

— Умно.

С леко изненадан вид крадецът бе присвил очи насреща му.

— Мога да приготвя едно и за теб. Само трябва да намеря друго парче брезент и смола.

— Не ме мисли.

— Няма да ме затрудни. А и първият път е малко труден. Ако нанесеш слой прекалено тънко, водата пак успява да се просмуче. А ако нанесеш прекалено много, платът ще се напуква, когато го навиваш. Водата започва да си проправя път през пукнатините и това обезсмисля...

— И сам ще се оправя.

— Мога да...

— Не ми трябва помощта ти — изръмжа Ройс. Той посегна и вдигна качулката си, останала свалена през по-голямата част от деня.

Повече разговори нямаше. Двамата се нахраниха, отново възседнаха конете и продължиха пътя си.

Високо над тях се разгръщаха огромни сиви облаци. На запад се бе спуснала голяма завеса дъжд, но тя така и не се приближаваше към тях. При един поглед назад Ейдриън осъзна нещо, което кобилата му бе усетила отдавна: в продължение на мили те неусетно се бяха изкачвали. Зад тях се разкриваше внушителна гледка. До този момент не помнеше да е съзирал на толкова голяма далечина. Цели гори изглеждаха като хрусталаци, а планините, до съвсем скоро заплашителни, сега изглеждаха незначителни. Пред тях кулата продължаваше да расте. Вече не беше толкова синя; личаха отделните блокове. Обгръщащите върха й зъбери бяха изработени от по-ярък материал. Вероятно той бе обгръщал цялата й снага, но бе свален отдавна. Подобна практика Ейдриън бе виждал и в Калис — някогашни крепости биваха оглозгвани, за да предадат материала си в служба на полски огради. Явно материалът от върха бе неудобен за сваляне.

Колкото и красиви да бяха белите плочки, те не си струваха животите. Недовършеното оглозгване бе породило интересен ефект: сива кула с бяла... корона.

Ейдриън се засмя.

Ройс обърна глава.

— Короносната кула — посочи боецът. — Ето как е получила името си.

Ройс подбели очи.

* * *

Село Ибертън бе сгушено край единия бряг на тясно езеро, което се губеше сред тревисти хълмове. Десетки лодки се поклащаха край кейовете, които от своя страна се врязваха дълбоко във водата. Къщите бяха дребни, чудати постройки с измазана горна част. Всички комини димяха; всеки дом можеше да се похвали със собствени зеленчукови лехи. Край водата търчаха деца, сред които подскачаха две черни кучета. Ейдриън, слушал единствено вятъра в продължение на два дни, прецени смеха им като музика.

Същинските планини започваха отвъд езерото: заснежени зъби, наточени към небето. Отвъд тях се намираше Трент — двамата бяха дошли в един от краищата на Аврин. Тези върхове бяха единственото, което се извисяваше над огромната кула. А гледката, която се разкриваше наоколо, създаваше впечатлението за наблюдение от самия връх на стълба: изумителна, но също така и заплашваща.

Ройс насочи коня си по тясната пътечка, отвеждаща към селото, и слезе от седлото пред дребна постройка, протегнала табелка с изрисувана пенеста халба. Тъй като вече се смрачаваше, под тавана ѝ проблясваха фенери. Ейдриън поспря на прага, за да позволи на очите си да се приспособят. Спътникът му спокойно пое напред, за да се настани на малка масичка между камината и прозорците.

— Как сте? — Стопанинът се усмихна широко и протегна ръка. Блекуотър трябваше да избърза напред, та да приеме поздрава му. Пивничарят имаше здрава десница и навика да гледа в очите. — Казвам се Дугън.

— Ейдриън.

— Приятно ми е да се запознаем, Ейдриън. Какво ще пиеш?
Боецът погледна към Ройс, отново изчезнал сред диплите на качулката си.

— Бира.

Кръчмарят го погледна със съжаление.

— Момче, тук не предлагаме бира. Бира наливат в крайпътните кръчми, където им докарват бъчвите прокиснали. В Ибертън трябва да бъдеш по-конкретен.

Останалите трима клиенти на заведението (настанени край бара) поизвърнаха глави и кимнаха. И тримата бяха възрастни, точно от хората, които прекарваха целите си дни в пиене.

— Съжалявам, не те разбирам. Какво предлагаш?

— Светло пиво. Най-доброто в цял Гхент.

— Най-доброто, където и да е — поправи най-възрастният пияница. Той бе разположил бялата си брада върху тезгяха. На гърба му, разстлало се по подобен начин, но с различен цвят, бе увиснало наметало, сносно позакърпвано. — А аз съм имал повод да пътувам. — Старецът повдигна чашата си, с което подтикна останалите двама към имитиране. Трите халби бяха оставени върху плота със синхронизирано изтрополяване.

— Пиво да бъде — усмихна се Ейдриън.

Но бе очаквал да се отърве твърде лесно.

— По-точно? — Този път Дугън опря лакти върху тезгяха и с глава посочи към стената. Върху нея бяха разлепени различни рекламни листовки. Всяка от тях изобразяваше различна по форма чаша, неизменно пълна със стичаща се по нея бира. А заглавията им бяха до едно изчанчени. *Глътка лятна утрин. Енемичен пир. Тръпнеца до последно.*

Въпросните реклами покриваха по-голямата част от стените. Ейдриън дори не си направи труда да оглежда по-внимателно.

— Откъде си? — допълни кръчмарят, все така усмихнат весело.

— Ренид — отвърна боецът. Хинтиндар бе прекалено дребно и неизвестно село.

— Южно момче. Явно за пръв път идваш насам.

Блекуотър кимна. Едновременно с това си движение осъзна, че разлепените из кръчмата реклами представляват меню. Сред тях личаха рисунки, нанесени направо върху дъските с боя, дърводелски

инструменти или въглен. Първите два типа изглеждаха красиво, последният — не чак толкова.

— Тук си изкарваме прехраната с ечемик — обясни Дугън. — Всеки се занимава с това.

— И с риболов — обади се един от тримата пияници, този път онзи откъм вратата. Пълничкото му тяло бе обвито в свещеническо расо. Макар и да изрече само три думи, пак успя да съобщи за навика си да жестикулира оживено по време на разговор. В добавка той запрати въображаема въдица. — Тук рибата кълве охотно, много ще наловиш, ако по тази причина си дошъл.

— Чувал съм, че в Гхент вълната е много на почит — рече Ейдриън.

— И това — съгласи се Дугън. — Ако търсиш да си вземеш нова вълнена туника или пък ямурлук, мога да те насоча към точното място. Но за пиво си дошъл където трябва. Както казах, почти всеки отглежда ечемик. И повечето от местните си варят собствено пиво. Тукашният район е идеален. Зърното ни е отлично, водата на езерото и тя. Подобри съставки в цял Елан няма да намериш. Гребни една кофа от езерото и ще видиш, че водата е същински кристал. Тук нямаме кладенци — не са ни нужни. Нищо чудно, че всеки тук вари пиво. По-големите ферми си имат свои собствени марки. *Тръпнеца до последно* и *Глътка лятна утрин* са от северния бряг. *Ечемичен пир* и *Марбъри* са южни. — Дугън посочи към лавицата близо до тавана, отрупана с огромни метални чаши. Върху всяка от тях беше изписано нещо, само че от мястото си Ейдриън не можеше да го разчете.

— Това са наградите, раздавани всяка година. Първото място е изключително оспорвано. Както виждате, в Ибертън пивото е сериозна работа.

Всички в кръчмата — с изключение на Ройс — бяха вперили очи в Ейдриън. Усетил напрежението, той реши да заложи на сигурното.

— А ти какво ще ми препоръчаш?

При тези му думи свещеникът се размърда неспокойно на столчето си, а самият пивничар въздъхна.

— Това би ме поставило в деликатно положение. От мен се очаква да запазвам неутралност, аз съм кръчмарят.

— С нещо различно от *Марбъри* само ще се задавиш — отбеляза най-крайният пияница. Той единствен от местните носеше меч.

— Преди да си взел решение — вметна свещеникът, — трябва да знаеш, че това е лорд Марбъри.

Ейдриън побърза да се поклони.

— Ваша Светлост.

Всички се усмигнаха засрамено — с изключение на самия лорд Марбъри, който се намръщи.

— Направиш ли го отново, ще те промуша в крака.

Блекуотър за пореден път потърси спасение от сияйната усмивка на Дугън.

— Понастоящем това е по-скоро почетно звание — рече пивничарят.

— Църквата не признава благороднически звания на територията на Гхент — обясни свещеникът.

— Църквата не би... — с ръмжене поде Марбъри.

— Още една чаша, Ваша Светлост? — високо каза Дугън и грабна халбата му.

— Още не бях изпил тази.

— Аз пък бях видял друго. Освен това трябва да ти напомня, че още не знаем нищо за младия си гостенин. Или за спътника му. — Кръчмарят погледна Ейдриън с очакване. — Избра ли си?

Боецът не смогваше да следи разговора. Дугън му помогна, като съпроводи значението на думите си с посочване към рекламите.

Ейдриън погледна към лорд Марбъри, който бе вперил остър поглед в стопанина.

— Ще опитам *Марбъри* — каза той след кратко колебание.

И благородникът, и пивничарят се усмигнаха при тези му думи. А Блекуотър остана с впечатлението, че за пръв път от началото на разговора е постъпил правилно. И че е изразил нещо повече от избор на пиене.

— Аз самият съм привърженик на *Тръпнеца* — призна брадатият. Ейдриън забеляза, че въпросният подрънква при движенията си, но не заради оръжия: от колана му висяха множество метални дрънкулки.

— Ти калайджия ли си? — попита го боецът.

— Бреми, на вашите услуги — представи се онзи. Ръкостискането му бе слабо и недовършено. — Ако се интересуваш от риболов, имам отлични куки.

— И като стана дума за интереси, от какво се интересува приятелят ти? — попита Дугън и кимна към Ройс.

— Добър въпрос. Двамата с него се познаваме от сравнително скоро.

— Срегнахте се по пътя?

— Не, ние...

— Не съм жаден — каза Ройс.

Марбъри извърна глава към него.

— Тогава защо си дошъл тук?

— Той беше жаден. — Качулатият посочи към Ейдриън. — Аз исках да вляза на завет. Или има проблем?

Марбъри отново се обърна към Ейдриън.

— Спътникът ти много се съобразява с теб.

Боецът се усмихна и кимна.

— Това е най-ярката му отличителна черта.

Ройс се подсмихна и скръсти ръце.

— В момента ми се намира за продан палатка — осведоми ги калайджията. — Въжетата ѝ са морско качество. Разпънеш ли я, вътре все едно си в къща.

Дугън постави две халби върху тезгяха — за Ейдриън и новата чаша на лорд Марбъри. Те изглеждаха не по-малко примамливо от нарисуваните. Кръчмата притихна в очакване, когато Блекуотър повдигна своята чаша.

В Калис той бе привикнал на по-слаба, трапезна бира, богата на хмел. Това пиво бе много по-силно и с далеч по-богат аромат. Боецът бе започнал да се усмихва още преди да е отдръпнал чашата от лицето си.

— Казах ли ви?! — Лорд Марбъри плесна с длан по тезгяха. — Тази година ще спечеля. Погледнете го само. Човек, току-що отпил течно щастие.

Ейдриън кимна.

— Пивото е отлично.

— Казва го просто от учтивост — вметна свещеникът. — Личи му, че така е възпитан. Сигурно майка му е била отдадена следовница на вярата.

— Бях съвсем малък, когато майка ми почина — поправи го Блекуотър. — А що се отнася до баща ми... Той споменаваше боговете

единствено когато сбъркаше някоя сплав или се изгореше.

— Ковашки син — кимна калайджията. — Трябваше да се досетя по стоманата, която си понесъл. Мога да ти предложа прекрасен комплект инструменти. Имам и такива от джуджешки ковач. Това се казва качество.

— Как така джуджето е склонило да си продаде инструментите? — попита свещеникът.

— Мисля, че му трябваха пари да нахрани семейството си. Тъжна история.

Ейдриън се възползва от случая, за да се отдалечи от тезгяха и да се настани край Ройс, който бе седнал с гръб към камината и с лице към прозорците.

— Бих отбелязал, че си ужасно мълчалив, но пък в твоя случай би било като да отбележа, че дишаш.

В отговор качулатият се приведе към него и прошепна:

— Защо пропусна да им кажеш, че сме крадци?

— За какво говориш? — Ейдриън също зашепна, макар да се чувстваше неловко да заговорничи зад гърбовете на останалите. — Просто се държах учтиво.

— Ти им каза истинското си име, родното си място, занаята на баща си, загатна в коя посока пътуваме и призна, че за пръв път идваш тук. Щеше да им кажеш и всичко за мен, ако не бях те спрял.

— И какво лошо има в това?

— Когато си тръгнал на задача, не искаш хората да те забелязват. Целта ти е да останеш безформен силует. Не оставяй нищо, което би могло да улесни проследяването ти. След проникването ни в кулата ще започнат да ни търсят. Един бърлив непознат с три меча, пътувал на юг, лесно се запомня.

— Щом си искал да останем незабелязани, защо дойдохме тук?

— В случая е свързано с гостите, които очаквам.

— Гости? — Боецът отново надигна халбата си.

— Петимата, които язدهа след нас.

Ейдриън остави чашата.

— Аз не видях никого.

— Не се изненадвам.

— Мислиш, че преследват нас?

— Не зная. Точно затова сме тук.

— И може да се окаже, че те са обикновени пътници, поели в нашата посока?

— Винаги приемам, че ме преследват, докато не бъде доказано обратното.

— Това е нелепо.

— Те носеха мечове и ризници и препускаха усилено.

— Е, и?

— Петима ездачи са прекалено много за пренасянето на някакво послание и прекалено малко за подкрепление. И никой не пришпорва конете си без причина, причина като например преследване. Петчленен отряд е с точната численост за преследването на двама души, обвинени в наръгването на баронски син, които за последно са били видени да се отправят на север.

Ейдриън се обърна към прозореца. Видя единствено каменната стена, пътя и езерото. Залязващото слънце изливаше злато върху водната повърхност.

— Там има още една врата. — Ройс наклони качулка към страничната част на тезгяха. — През нея изхвърлят боклуците. Когато гостите ни пристигнат, ние ще излезем през тази врата и ще изчакаме. Ако ни последват, ще знаем със сигурност, че те не са ожаднели по същото време като нас. Професорът каза, че ти си умееал да се биеш. Надявам се да е така, защото ако ни последват, ще се наложи да ги убием. И петимата. А после ще се върнем в кръчмата, за да убием и тези четиримата.

— Тях пък защо?

— Защото ти не спря да кудкудякаш. Няма как да оставим пет трупа и четирима свидетели. Най-напред ще убиеш лорд Марбъри, той е най-голямата заплаха от тях. Аз ще се заема със свещеника и калайджията. Който от нас първи приключи, ще убие и Дугън. И се постарай да не разплискваш много кръв. Ще извлечем телата и ще ги зарием в канавката. Стига да не останат кървави следи, ще минат часове, преди някой да е забелязал отсъствието им. По това време ние ще сме се изгубили сред ерванонските улици.

— Няма да ги убия — заяви Ейдриън. — Те са добри хора.

— И откъде знаеш това?

— Разговарях с тях.

— Ти разговаряш и с мен.

— Ти не си добър човек.

— Да, зная, по думите на Себ аз съм звяр с вълчи очи. Не си забравил Себастиан, нали? Онзи добър човек, който, заедно с красивата си съучастничка, възнамеряваше да ти пререже гърлото.

— Той поне се оказа прав.

— Именно. Когато и да посочиш, има голяма вероятност, че няма да се окаже добър. Всеки *изглежда* добър. Всеки се старае да се облече прилично и да си наложи огромна усмивка, като гостоприемния ни кръчмар. Но аз ти гарантирам, че ако почегърташ тази позлата, зад нея ще изникне калай. Хората винаги се преструват на мили и любезни, особено убийците и крадците.

— Ти не го правиш.

— Защото съм изненадващо честен.

— Няма да ги убия.

— Тогава какво правиш тук? Старчокът каза, че двамата трябва да станем екип. Аз трябва да ти покажа как стоят нещата в действителност. А в замяна на това съм щял да имам до себе си опитен войник, ветеран от множество битки. Не съм във възторг от тази подредба, само че мога да видя ползата от подобен боец в ситуации като тази. Какъв ти е проблемът?

— Не обичам да убивам.

— Не съм идиот, виждам това. Питам защо? Да не би да излиза, че Аркадиус ме е излъгал? Да не би в действителност да си търговец на оръжие и затова да разнасяш тези мечове? Да не би да те е изпратил с мен, за да вкусиш първата си кръв?

— Нагълтал съм се с повече от достатъчно кръв, повярвай ми.

— Тогава какъв е проблемът?

— Осъзнах, че това не е правилно.

— Моля? *Не е правилно?*

— Да. Не е правилно. Грешно.

— Ти на колко си години всъщност? Да не би да вярваш във феи, в истинската любов и че падащите звезди сбъдват желания?

— Значи ти не признаваш понятия като правилно и грешно? Добро и зло?

— Нищо подобно. Правилно е онова, което е добро за мен. Лошото е онова, което не харесвам: тези неща са грешни.

— Ти наистина си бил отгледан от вълци.

— Да.

— Значи и двамата сте от Ренид? — Лорд Марбъри се приближи към масата им, придърпа си стол и се настани.

Ейдриън се надяваше, че старецът не е чул разговора им. Не се страхуваше от него — дори и въоръжен, възрастният човек не представляваше заплаха. Повечето висши благородници разнасяха оръжията си единствено за украса, като символ на позицията си. Но боецът изпитваше симпатия към него и го бе определил като честен човек. Не би искал лордът да е дочул обсъждането на собствената си смърт.

— Нещо интересно от южните земи? — продължаваше той. — Тук е пълна скука. Дори и мухите отбягват да се вясват насам. — Лордът се оригна звучно. — Единствено с пивото се разтушавам. Но няма да се изненадам, ако църквата ми отнеме и това. Та, какво ново из дворцовия живот?

Ройс гневно се взираше в Ейдриън.

— Не съм посещавал дворци. С тези ми дрехи не биха ме пуснали — каза боецът.

Марбъри тропна с пестник по масата и се засмя.

— Подозирам, че и мен също. За тях съм като *мир*: наполовина човек, наполовина елф. Само че в случая кръстоската е между благородник и селянин. Лорд в земя, където благородството е забранено. А знаете ли, че родът ми е служил още на Гленморган?

— И откъде пък знаеш това? — попита свещеникът от мястото си на бара.

При извърщането на главата си Марбъри едва не си разля пивото.

— Да съм те канил да се присъединяваш към разговора?

— Не, но пък и те не са те канили да се присъединяваш към масата им.

— Защо не вървиш да се *благословиш*, Хардинг?

— В такъв случай ти също бъди *благословен*.

Лорд Марбъри се обърна обратно към двамата си събеседници.

— Както казвах, родът ми е служил на Гленморган.

Ейдриън кимна.

— Неотдавна научих за него. Той почти е възобновил империята, само че не е успял да завладее Калис. Прекалено много отделни кралства с военачалници. И гоблините.

— Същият. Но не е император. Църквата го обявила за наместник на Новрон, защото не искала да се откаже от търсенето на изгубения наследник. — Той се облегна на стола си и размаха ръце.

— Гленморган е владеел всичко наоколо. Включително Ренид. Той е издигнал и Короносната кула, където сега живеят патриархът и архиепископът. Сигурно сте я видели по пътя. И това е само част от замъка, който някога се е издигал. Прав си, че не е успял да покори Калис, но неговият внук, Гленморган Трети, спасил Аврин. Един от предците ми се е сражавал редом до него в битката при Вайлън Хилс, където било нанесено решаващото поражение на гоблините. А се оказало, че тази победа докарала падението му. На благородниците и църквата, които богатеели под слабата власт на неговия баща, не се понравило, че Глен III се е метнал в такава степен на дядо си. Затова го обявили за еретик и го затворили в замъка Блитин. А когато поданиците му се разбунтували, расата обвинили благородниците и изцяло заели мястото им.

— Има предвид моите братя по вяра — разясни свещеникът, забелязал въпросителния поглед на Ейдриън. — Църквата.

— Именно.

— Осъзнаваш, че това е ерес и измяна.

— Ей толкова не ме интересува. Серети ли ще изпратиш да ме завлекат на съд? Или ще заръчаш на някой страж да опожари Ибертън?

Ейдриън нямаше представа какво представляват въпросните серети или стражи, но не му звучаха особено добре.

Свещеникът не отговори.

— Така си и знаех. — Марбъри продължи с по-тих глас, защото отново се обръщаше към събеседниците си. — Понякога ми се иска той действително да го стори, но пък няма нужда. Аз съм като вол. Бива ме единствено да кръстосвам полята и да правя пиво.

— Никога не съм виждал вол да вари толкова вкусно пиво — отбеляза Ейдриън.

Лордът се засмя.

— Ти, хлапе, ми харесваш. — Подир това старецът погледна към Ройс. — Той също ми се нрави. Малко е мълчалив, но пък по това се познават умните. Мълчаливите винаги са умни. Те са достатъчно мъдри, за да не дрънкат като варящи пиво волове.

Ройс бе свел глава, скривайки очите си.

— Той определено се смята за мъдър, но пък не знае всичко — отбеляза Ейдриън.

— Никога не съм заявявал, че зная всичко — поправи Ройс. — Само онова, което има значение.

— За кого? — уточни Ейдриън.

— За мен самия.

— Прав си. Това е много далеч от всичко.

— Достатъчно е, за да ми позволи да вземам интелигентни решения. Ти позволяваш на чувствата си да влияят на преценката ти.

— А пък аз имам точно обратния проблем — каза лорд Марбъри. — Позволявам на преценката си да застане пред чувствата ми. Още преди три години трябваше да съм изкормил Хардинг. И ако се бях доверявал на импулса си, щях да съм го сторил.

— И сега те чувам — осведоми го свещеникът.

— Много добре зная това, фустанчо.

— Той ми изглежда добър човек — каза боецът.

— Такъв е. Читав човек. Преди две години се разболях от треска. Цялото село ме беше изоставило от страх, че чумата е избухнала отново. Единствен той остана при мен. И дори ми миеше гърба. Това не е нещо, което се забравя. Хардинг е незаменима част от общността.

— Чух и това — рече свещеникът.

— Млъквай. — Марбъри отпи нова глътка. — Въпросът е, че той пак си остава един от тях. Една от змиите, които умело пълзят наоколо и тровят всичко. Онези, които премазаха империята на Гленморган и изпратиха благородни семейства като моето да се щурат из полята. Онези, които ме превърнаха от рицар във фермер. Ако дори и наполовина се бях метнал на някой от предците си, трябваше да съм му отрязал главата още преди години.

— Никога не е късно — вметна Ройс.

Лордът се изсмя гръмко и за пореден път плесна по масата.

— Чули, Хардинг? Качулатият ме подкрепя.

Навън слънцето бързо потъваше зад хълмовете, оставило небето да тлее. Децата бяха изчезнали, кучетата се бяха свили в подготовка за сън, а из селото започваха да изникват светлинки.

Ройс рязко повдигна глава. Той се приведе напред и измърмори:

— Докажи ми, че греша.

След тези думи дребният мъж се надигна и се отправи към страничната врата. Миг по-късно Ейдриън чу приближаващи се стъпки.

* * *

Петимата бяха обвити в тъмни плащове, под които Ейдриън долови познатото подрънкване на ризници. Този звук извика спомена за мириxa на кръв, всеобгръщаща кал и крака, които никога не оставаха сухи.

Непознатите спряха на прага и започнаха напрегнато да оглеждат помещението. По лицата и косите им личеше, че те са препускали дълго.

— Добре дошли, момчета, аз съм Дугън. — Кръчмарят протегна ръка, но никой не пристъпи напред, за да я поеме. — Какво ще желаете?

Един от новодошлите отметна плаща си назад. Под него той носеше червен табард с герб счупена корона. Това отмятане разкри и оръжието му: тилинерска рапира със заострена пета. Подобни оръжия бяха чест избор сред професионалистите на занаята, инструмент за смърт, на който можеше да се разчита.

— Търсим двама мъже, избягали от Шеридън, които са наръгали момче — каза непознатият.

Дугън повдигна вежди, а петимата започнаха да се разпръскват. За начало те впериха погледи в калайджията и свещеника — сетне трима от тях обградиха масата, на която седяха Ейдриън и лорд Марбъри.

— Вие кои сте? — запита говорителят на петимата.

— Това е лорд Марбъри — меко предупреди Дугън. — Той притежава повечето земи на юг от езерото.

Хардинг се извърна.

— И тази вечер изпи малко повече от обичайното, та не е в най-доброто си настроение.

— За настроението си прав — изръмжа Марбъри. — И ти с нищо не допринасяш за подобряването му.

— Знаем, че единият от двамата носи три меча — каза друг от петимата. Той се отличаваше с гъсти вежди и подрязана брада, накъсана от извит белег в челюстта. И освен това стоеше точно над Ейдриън. — Войник или наемник.

— Това е мой приятел от Ренид — обяви Марбъри. — Той е ковач. Сам е изработил мечовете си.

Ейдриън кимна.

— Искаш да ни кажеш, че разнасяш тези оръжия като мостри? — Накъсаната брада закачи с пръст дръжката на големия меч.

— Да — потвърди Блекуотър.

— Дай да ги разгледам. — Мъжът протегна ръка.

Ейдриън не искаше да се извръща, за да не изглежда подозрителен. Но и без да го прави можеше да предположи, че поне двама са готови да изтеглят оръжия. А Ройс със сигурност бе останал край вратата и подслушваше.

Ейдриън погледна към страничния изход. Ако се втурнеше към него, поне двама от непознатите щяха да го сграбчат, а останалите щяха да изтеглят оръжия. Тогава той щеше да извика и партньорът му щеше да се притече на помощ. Щеше да последва кървав сблъсък, а после...

Докажи ми, че греша.

Ройс го подлагаше на изпитание. *Професорът каза, че ти си умее да се биеш.* Може би искаше да се убеди, че натрапеният му партньор действително умее да се сражава. И че той не би се поколебал да убие невинни свидетели при нужда.

Докажи ми, не греша.

Ейдриън погледна към лорд Марбъри и реши да направи точно това.

Той изтегли късия меч и го подаде с дръжката напред към непознатия, като наблюдаваше начина, по който онзи обвива пръсти около оръжието. Личеше, че конникът умее да държи меч, но в момента просто го вземаше, за да го опознае. Нямахше намерение да го размахва.

— Какво общо имат серетите с някакво си младежко сбиване? — поинтересува се Марбъри.

Значи това са серетите.

— Наръганото момче е син на барон Леруик. — Той повдигна меч, размаха го настрани и ловко го подметна във въздуха.

— Леруик, а? И кога се е случило? — продължаваше да разпитва лордът.

— Преди няколко дни.

— Хлапето мъртво ли е?

— Не. — Сега серетът разглеждаше острието.

— Животът му в опасност ли е?

— Не.

— В такъв случай ми се струва, че си отваряте работа напразно.

— Баронът не смята така. Архиепископът също.

Марбъри се подсмихна.

— О, нима? В такъв случай ви поздравявам, имате прекрасни коне. — Той продължи по-високо. — Тези мъже трябва да притежават най-бързите жребци в Аврин. Успели са да научат за наръгването, да препуснат до Монрийл, където са разговаряли с барона, после до Ерванон, за да говорят с епископа, а накрая са се озовали тук. И то само в рамките на един ден.

Серетът не му обръщаше внимание.

— Този меч е страшно захабен.

— Много работа е видял — каза Ейдриън.

— Нали каза, че това е мостра.

— Точно затова е захабен — намеси се Бреми. — Аз съм калайджия, та зная. Когато продаваш инструменти, избираш един и го заделяш за показ. Хората правят какво ли не, за да изпробват стоката: удрят камъни с нея, секат дърва, забиват я в земята... Ако позволяваш да правят това с всички артикули, няма да успееш да продадеш нищо. Затова жертваш само една мостра и ги оставяш да млатят нея.

Непознатият отново погледна оръжието и облиза устни.

— Изработката не е особено впечатляваща.

— Аз не съм особено добър ковач.

— От колко време е тук този човек? — обърна се серетът към Дугън.

Пивничарят сви рамене.

— Трудно е да се каже.

— Три дни — рече Марбъри. — Отседнал е при мен. Изковава ми нов меден казан за пивото.

— Истина ли е това? — непознатият погледна към пивничаря.
Дугън сви рамене.

— Как бих могъл да зная случващото се в дома на Негова светлост?

— Ами вие, преподабни? Можете ли да потвърдите думите му?
Хардинг погледна към Марбъри.

— Никога не бих оспорил думата на Негова светлост. Той е достоен член на обществото ни.

— Така ли?

— Абсолютно.

— Някой друг да се е отбивал?

— Племенникът ми също е тук — обясни Марбъри. — В момента още клечи в клозета, защото обядва с някакво развалено месо. Да го довлека ли за ухото, та да потормозите и него?

Серетът се навъси и пусна меча върху масата, където оръжието изтрополи звънко. Пред вратата той спря и каза:

— На връщане ще минем отново тук. Двамата, които търсим, са един едър и един дребосък, облечен в черно. Ако забележите нещо, бихме оценили да ни кажете.

— Несъмнено. Надявам се, че следващия път ще останете да пийнете нещо. — Дугън усмихнато им помахаша.

Ейдриън прибра мечата си и погледна към лорд Марбъри.

— Изработвам ви нов казан?

— Изглежда си невероятно мързелив, защото още не си започнал работа. — Старецът повдигна чашата си. — Приятелят ти изостави ли те?

— Не, той изчаква отзад. Засада, в случай че нещата станат сериозни.

— Той е наръгал онова хлапе, нали?

— Да, но той искаше...

Марбъри повдигна глава.

— Не е нужно да ми обясняваш. Само съжалявам, че не е наръгал самия барон.

— Не харесвате Леруик?

— Никак. Той е лъжец, измамник и противен мошеник.

— И освен това е добър приятел с Негово преосвещенство архиепископа — отбеляза Хардинг.

— Което обяснява защо разполага със серетски рицари.

— Какво точно представляват тези серети?

— Те са войниците на църквата — обясни свещеникът.

— Бандитите на църквата — поправи Марбъри. — Обикновени побойници. Носят името на лорд Серет, основал рицарския им орден преди векове. Доколкото зная, Леруик му се пада някакъв далечен потомък. Това обяснява много неща.

Ейдриън гледаше страничната врата.

— Може би не е зле да погледнеш? — додаде лордът.

Боецът изтласка стола си назад и се отправи в коридорчето. То имаше две врати, между които се намираще голямо гърне. Отварянето на втората врата разкри тясна алея, която се губеше сред постройките.

— Ройс?

Отговори му единствено хладен мрак.

Ейдриън се отправи към предната част на кръчмата. Кобилата му все още бе привързана отпред, само че конят на Ройс бе изчезнал. Липсваха също и въжетата, прикачени към седлото на Танцърка.

Обратно в кръчмата го посрещнаха погледите на Бреми, Хардинг, Дугън и лорд Марбъри, който отново бе седнал на бара.

— Вероятно се е отдалечил на поне две мили — рече благородникът. — Както казах, той е умният.

ГЛАВА 14

ОБРАТНО В УЧИЛИЩЕ

На следващата сутрин Ройс също не се появи. Лорд Марбъри се бе опитал да превърне лъжата си в истина, поканвайки Ейдриън да му гостува в къщата си край езерото, но боецът бе отказал — преценяваше, че е най-добре да остане в кръчмата, ако Ройс решише да се върне. По време на престоя си той можа да научи, че тукашното езеро се нарича Морган и е известно не само с чистите си води, а и с изобилието от костур. Освен това можа да запълни времето си с дегустации на различните видове пиво.

Научи и много други неща: Агнес, втората съпруга на овчаря Уили, била бременна с третото си дете (и негово четвърто). В седмицата преди Зимния фестивал цялото село щяло да проведе традиционната надпревара по ловене на риба върху леда. Наградата, също традиционно, била бъчвица от най-доброто тазгодишно пиво. В продължение на седмиците преди и след събитието замръзналото езеро щяло да замени селския площад в качеството си на местен нервен център.

През цялото това време Ейдриън се бе ослушвал и бе поглеждал към прозореца, но Ройс така и не бе изникнал. Късно вечерта затварящият кръчмата Дугън му позволи да преспи в склада.

На сутринта боецът махмурлия приготви Танцърка за път, сбогува се с гостоприемния Дугън и му предаде специални поздравии за лорд Марбъри. А подир това се отправи обратно към Шеридън, тъй като сам не можеше да изпълни мисията. Скоро той излезе обратно на главния път (за който бе научил, че също е посветен на Гленморган). Напредъкът му се отличаваше с раздражен стомах, бодяща глава и също тъй раздражено настроение. В един момент той се настани да лагерува, като не спираше да си говори сам.

— Разбирам защо ми нямаш доверие. Ти не ме познаваш. Аз също не те познавам — каза той на въображаемия Ройс. Разговорът бе започнал с мислени реплики, но с напредване на деня бе преминал в

гласен. — И освен това видях, че си плашлив като комар. Но защо не ми каза, щом си планирал да избягаш?

Той си представи насрещно подсмивване.

— Опитях — продължи боецът, вече с по-писклив глас. В действителност Ройс никога не говореше с подобен ритъм на напевен сарказъм, нито гласът му звучеше като момичешки. Но Ейдриън би чул думите му именно така. — Предупредих те за приближаването им. Казах ти, че трябва да убием всички, а ти започна да спориш. И тогава лорд Марбъри се натресе. Какво трябваше да направя?

— Можеше да го прекъснеш. Да се извиниш и на ставане да заявиш: Ето какво, ако петима мечоносци изникнат, трябва да избягаме през страничния вход. — Хареса му колко разумно и уверено звучи това.

Въображаемият Ройс подбели очи. Той бе правил това още от сутринта, още от напускането на пивницата в Ибертън.

— Каква полза? Изобщо не те исках да ми се дотрисаш.

— Ами ако ме бяха сграбчили? Ако ме бяха завлекли в затвора заради престъпление, извършено от теб? Или ако бяха решили да си спестят труда и да задоволят правосъдието още на място с помощта наедно бързо обезглавяване?

Тези думи Ейдриън почти изкрещя, съпровождащ всяка сричка с удари по одеялото си. Той се бе загледал в звездите. На няколко крачки от него Танцърка извърна глава и го погледна.

— Това не е мой проблем — отвърна въображаемият Ройс и се усмихна самодоволно. В този момент Ейдриън повече от всякога съжаляваше за отсъствието му: страшно му се искаше да заличи това изражение на самодоволство.

Мизерник.

Следващата вечер Ейдриън пристигна в Шеридън. Той умишлено пътуваше бавно, за да пристигне след залез, когато студентите вече не се навъртат навън.

Боецът се насочи направо към конюшната. Там откри празно отделение, в което вкара кобилата си, но не я разседла. Не планираше да остава дълго. Щеше да се отбие при професора, за да му разкаже станалото, щеше да нагледа Пикълс, а след това... За след това не знаеше. Щеше да продължи на юг, може би щеше да се отпрати към онзи град, за който мъжът от селото в гората бе споменал. Онзи в

северния бряг на река Галевир, където приятелят му продавал съдове. Там щеше да си купи истинска храна и да прекара нощта в легло. Щом тамошните условия бяха допаднали на един грънчар, щяха да допаднат и нему. След като се запасеше, може би щеше да поеме обратно към Колнора.

А после?

Ейдриън бе обиколил половината свят, бе натрупал и похарчил богатства, бе служил на кралици и полудиви военачалници. Може би това в някакъв смисъл го бе преситило?

Нищо не му пречеше да се върне в Калис. Но тази му мисъл представляваше слабост, слабост от онзи тип, който караше алкохолиците отново да посягат към бутилката. Тигърът и писмото го бяха откъснали от кошмар, който до онзи момент той не бе осъзнавал. И освен това не искаше отново да става войник. Ейдриън оприличаваше тази част от живота си на съзряването. В един момент бе открил, че момичетата започват да го привличат и повече не можеше да гледа на тях по предишния начин. По време на детството му се бе налагало да се подчинява, но бе дошъл момент, в който трябваше да изостави тази си позиция — в противен случай щеше да прекара остатъка от живота си като роб. Той познаваше добре хората, които избираха да останат в армията: те го правеха, за да се сдобият с влияние и власт. Чинът обуславяше привилегия, авторитет, почит. Ейдриън не се стремеше към нищо от тези неща. Той ги бе постигнал, но не се бе почувствал щастлив. Повече не можеше да изтегля оръжия по чужда заповед. Това бе едно от малкото неща, за които бе сигурен. Също както бе сигурен, че никога повече не иска да вижда Ройс Мелбърн.

Но какво ми остава в такъв случай?

Поне Пикълс щеше да има по-добро бъдеще. Ейдриън се усмихна, представил си вернеския хлапак в университетска тога. Поне сега животът на момчето бе поел в добра посока. Блекуотър можеше да се теши с това.

Той успя да достигне кабинета на професора незабелязан. Вратата бе затворена, принуждавайки го да почука.

— Влез — заяви вече познатият глас.

Бъркотията в кабинета също не се бе променила. Магьосникът седеше зад бюрото си, разгърнал някаква книга, стиснал чаша с

димяща напитка.

Ейдриън забеляза Ройс едва след третата си крачка. Крадецът седеше в другия край на помещението, пак приседнал върху боклуците, само че този път върху някакъв сандък, и хрупаше ябълка. Наметалото си бе окачил върху скелета.

— Ти!

Друго Блекуотър не се сещаше да каже.

Ройс го гледаше със същата изненада. Подир миг крадецът поклати глава, пхна ръка в кесията си и извади монета. Надигна се, постави я върху бюрото на професора, а после се върна да седне.

— Искрено не очаквах да те видя отново.

— А аз се надявах, че никога повече няма да те видя — рече Ейдриън. — Ти ме изостави.

— И то в рискована ситуация. Как така си оцелял?

— Не ми се наложи да се бия с тях.

— Побягнал си? Очаквано е да си бърз с тези дълги крака.

— Не съм бягал. Останах да нощувам в кръчмата, очаквайки, че ще се върнеш.

Ройс прихна.

— Напразно си чакал.

— Очевидно.

— А как така си останал жив?

— Лорд Марбъри и останалите посетители — същите, които ти възнамеряваше да убиеш — ме защитиха и излъгаха заради мен. Лордът дори излъга и за теб, само че не се оказа нужно. Ти, страхливецът, се беше изпарил.

— Не бих нарекъл това страхливост.

— А какво би го нарекъл?

— Нужда. Трябваше да се отърва от теб. Обичайно това не е проблем, но — той наклони глава към професора, който все още четеше — най-очевидният вариант отпаднаше.

— Това ли е въпросната книга? — Ейдриън посочи към бюрото на професора.

— Да — отвърна преподавателят. — Това е дневникът на Едмънд Хол.

— Свободата ми зависеше от успеха на тази задача — продължи Ройс. — Не можех да поема риска ти да объркаш нещо.

— И все пак успя да объркаш нещата сам — отбеляза Аркадиус.
Крадецът рязко извъртя глава.

— Какво? Ти каза, че това е нужната книга.

— Уговорката не беше просто да донесеш книгата. Условието включваше и двамата да я вземете.

— Каква разлика има? Ти искаше книгата. Имаш я. Приключено е. Той трябваше да ме придружи като охрана, само че неприятности нямаше.

— Изразявах се изключително недвусмислено. А ти за пореден път не успяваш да изпълниш заръките ми. Трябваше да отведеш Ейдриън до върха на кулата.

— Невъзможно. — Ройс отхапа нов шумен залък и продължи с пълна уста. — Не бяхме упражнявали новия начин. А и самата идея беше... — Той размаха ябълката към тавана в напразно търсене на достатъчно изразителни думи. — Чисто и просто глупава. Както виждаш, сам се справих повече от добре.

Професорът затвори книгата и смъкна очилцата от носа си.

— Доволен съм, че я донесе. Тя определено оправда очакванията ми. Но условията бяха изложени съвсем ясно. Неизпълнението им е факт. Дългът остава.

С озлобен вид Ройс се надигна и пристъпи към магьосника.

Ейдриън сграбчи мечовете си и на свой ред направи крачка напред.

— Но това лесно може да бъде поправено — побърза да допълни Аркадиус. — От теб ще искам единствено да върнеш книгата обратно.

— Какво?

— Трябва да я върнеш на мястото ѝ. Но този път трябва да го сториш според заръката ми и да отведеш Ейдриън със себе си.

— Не говориш сериозно. — Ройс го пронизваше с отровен поглед. — Просто се опитваш да... Почакай. Много добре си спомням как ти каза, че си искал само да *вземеш назаем* книгата. От самото начало си възнамерявал да ме изпратиш да я върна.

— Имаше вероятност, макар и малка, ти да изпълниш възложението и да отведеш Ейдриън със себе си още на отиване. Тогава изразът ми щеше да се превърне в евфемизъм.

Сега върху лицето на крадеца бе изникнала изненада, подчертана от слаба усмивка.

— Да, момчето ми — продължи магьосникът. — Аз не съм толкова глупав, колкото изглеждам, а пък ти не си толкова труден за разгадаване. За да изпълниш споразумението ни, ще трябва да върнеш книгата. След като приключи работата си с нея, разбира се. Този път трябва да отведеш Ейдриън със себе си. Ще искам той да носи книгата и лично да я върне на мястото ѝ.

— Защо? — Крадецът го наблюдаваше с неразбиращ поглед.

— Точно ти, Ройс, би трябвало да осъзнаваш проблемите, които изникват при неспазването на ясно изложени насоки. — Аркадиус се обърна към Ейдриън. — Само преди няколко минути той ми се оплакваше колко неговорчив си бил и как си отказвал да убиеш посетителите в някаква кръчма. — Той отново погледна към Ройс. — *И най-простите напътствия не може да изпълни*, това бяха точните ти думи. В действителност Ейдриън не е твой слуга.

— Прав си. Той е излишен товар.

— Не. Той е твой *партньор*. Неговото мнение тежи наравно с твоето. Двамата трябва да работите заедно.

— Но аз не се нуждая от него. Доказателството за това лежи върху бюрото ти. Успях да донеса дневника и да се върна по-бързо от него.

— Както желаш, Ройс. Но ако искаш да се отървеш от мен, това е цената, която ще трябва да платиш. Помогни на Ейдриън да върне книгата на мястото ѝ. И този път без шикалкавения.

Крадецът захвърли ябълката си. Тя отскочи от стената и потъна сред купчина пергаменти. С неестествената си бързина той се насочи към Ейдриън. Последният инстинктивно изтегли мечовете си.

Ройс не обърна внимание на оръжията.

— Моли се да не объркаш нещата. След пет минути те чакам в подножието на стената, на която се упражнявахме преди. Ако искаме да успееш, ще трябва да те обучаваме през нощта. — Той погледна към кръстосаните остриета и изсумтя презрително. — Ако възнамерявах да те убия, дори нямаше да забележиш.

* * *

Ейдриън се набра на ръце и се покатери върху покрива. Леден вятър не спираше да подръпва наметалото му и да разрошва косата. От тази височина превиващите се дървета изглеждаха съвсем дребни, а статуята напомняше играчка.

— Как се справих? — попита той. Застаналият пред него Ройс все още не бе свалил въжетата си.

— По-добре от очакваното.

Разочарованието в гласа му накара Ейдриън да се ухили.

— Не бързай да се радваш. Нямах представа какво съм очаквал.

Това нямаше значение. Ейдриън знаеше, че се е справил добре. А и за тази му дейност не се изискваха чак такива усилия. Ройс бе свършил по-голямата част от работата, подготвяйки пътя му. От боеца се искаше единствено да се изтегля на въжето, промушено през две халки на кръста му. Той бързо откри, че номерът е да не позволява на въжетата да се оплетат. По-трудното бе самото изваждане на клиновете, за да може да продължи да изтегля въжето си. И тъй като те трябваше да се използват повторно, налагаше се Ейдриън не просто да ги изважда, а и да ги прибира. За някой трирък човек подобна манипулация би се оказала елементарна. Но обикновените хора като него трябваше да задържат двете въжета с една ръка и с другата опипом да прибират клина в окачена на кръста му торбица. Подобно усещане определено не беше приятно.

В един момент от изкачването той бе престанал да мисли за положението си и изцяло се бе съсредоточил върху задачата си. Достигането на покрива се оказа вълнуващо. Успехът му бе възнаграден с великолепна гледка, която малцина — с изключение на строителите и соколът, чието гнездо се намираще недалеч от тях — бяха съзирали.

— Книгата все още ли е у теб? — продължи Ройс.

Крадецът бе го накарал да вземе книга от библиотеката, сходна по размери с дневника на Едмънд Хол. Под ризата на Ейдриън кротуваше *„Възходът на памучната индустрия“*, пристегнатата от колана.

— Да.

Ройс започна да обикаля около него с кисела физиономия.

— Не е нужно да мъкнеш и мечовете. Те само добавят тежест и може да заплетат въжетата. А и ще вдигат шум.

— Ножниците са изработени от кожа. Няма метал, който да издрънчи. В Гур Ем съм се сражавал срещу морските гоблини. Зная как да пазя тишина.

— Съмнявам се. Може да не съм бил в джунглата, но пак подозирам, че е по-шумно от стая посред нощ.

— Щом се притесняваш за шума, тези халки подрънкват като звънчета.

— По време на изкачването звукът няма да представлява проблем, а и на върха ще смъкнем ремъците. Проектирал съм ги да се слагат и махат лесно. Просто не разбирам защо не ти е достатъчен един меч. Поне остави големия на седлото.

— Може да ми потрябва.

— Също така в определен момент от деня неизменно ще ти потрябва цукало, но да си видял хората да ги разнасят със себе си? И защо изобщо носиш три меча? Да не би да имаш трета ръка, която криеш през повечето време? Това вече би ме впечатлило.

Докато говореше, Ройс се зае да пристяга и намества ремъците на спътника си.

— Използвам го за различен стил.

— Каква е разликата?

— Не би искал да си насреща ми, когато изтегля големия меч.

— Нима? — Крадецът все така не изглеждаше убеден. — В такъв случай защо не използваш само него? Или предпочиташ да даваш на враговете си честен шанс да те убият?

— Въпрос на преценка. Избор на подходящия за съответната задача инструмент. В повечето случаи е нужна прецизност. Никой не използва огромен чук, за да закове гвоздей. Ти носиш кинжал, нали? Това те поставя в неизгодно положение, ако онзи насреща ти изтегли меч.

— Така си мислиш ти.

— Точно както ти си мислиш, че три меча са излишни. — Ейдриън раздвижи кутрето си. — От тези пръстчета също нямам голяма полза, но въпреки това ги нося със себе си.

— Както желаш. Така или иначе ти ще мъкнеш тази тежест. — Ройс се приближи до ръба и се загледа надолу.

Той бе застанал съвсем близо до края на покрива. Ейдриън почувства неочаквано желание да го дръпне назад. Нямаше представа

защо. Само преди час би приветствал смъртта му със задоволство и облекчение.

— Така светът винаги изглежда по-добър — тихо каза Ройс. Почти недоловимо. Вятърът духаше в гърба му и бе прилепил средата на наметалото му. Двата края оставаха разперени и шумолящи като криле: сокол, дебнещ мишки.

— В какъв смисъл?

— Тих, спокоен, неясен, далечен. Много по-разбираем и по-малко труден. Хората остават дребни и лесни за подминаване. — Крадецът повдигна глава към невидимия хоризонт. — От подобна височина целият свят изглежда малък. В тези моменти почти изглежда смислен, като мравуняк. От подобен поглед суетността и споровете остават несъзрени, но навсякъде е едно и също. Кралицата си има свои фаворити. По-големи мравки се разполагат с по-малките, по-енергичните властват над слабите, а извадилите късмет се разполагат с нещастните. Ние просто не сме в състояние да разпознаем всичко това, когато поглеждаме към някой мравуняк. Наместо това виждаме единствено мравчици, които ни изглеждат толкова щастливи и целеотдадени. Може би точно така изглеждаме ние в очите на Марибор и останалите от пантеона. — Той повдигна глава още по-високо. — Може би затова те никога не си правят труда да ни помогнат.

Ройс се обърна към стоящия зад него, намести ремъците си и се усмихна.

— Сега идва веселата част. Внимавай да не си изгориш дланите с въжето.

С лукава усмивка крадецът се спусна отвъд ръба. С бързо шумолене въжето прелиташе през халките му. На равни интервали Ройс се отгласкваше с крака. Само след няколко секунди той стоеше на земята.

— Твой ред е — изкрещя той. Викът му се понесе сред сградите.

Ейдриън се приближи до ръба, провлачващ крака върху покрива. Мускулите му се тресяха от напрежение. Той внимателно се отпусна по корем, преди да продължи. Страхуваше се да подемe спускането си, макар да усещаше, че ремъците удържат тежестта му.

— Ще го направиш ли до сутринта? — извика Ройс.

Боецът отново провери въжетата, за да се убеди, че няма усуквания. Не бе сигурен за произхода на продължаващите си тръпки:

страх, студ или напрежение.

— Позволи ми да ти помогна — продължи крадецът. — Представи си, че двадесет войници с остри мечове тичат към теб. А други двадесетима те обстрелват с арбалети. Твоята задача е да се спуснеш: не просто преди да са те наръгали, а преди да са осъзнали, че от тях се изисква единствено да замахнат към въжето.

Блекуотър започна да се отпуска надолу. В този момент си мислеше, че е изключително глупаво да поверява живота си на няколко вплетени нишки.

При следващото отпускане на въже той почувства падането си. Проряза го ужас. Боецът побърза да насочи въжето под ъгъл, което започна да забавя спускането му. При това Ейдриън си позволи малка почивка, но освен това си позволи и да се усмихне. Вече разбираше принципа. Ройс му бе обяснил, разбира се, само че дори и най-красноречивото описание не можеше да замени същинското преживяване.

Той се отгласна от стената и отново пусна въжето. С прилив на вълнение допря върха на стъпалата си, за да се отгласне за пореден път. Бързо можа да влезе в ритъм и скоро се чувстваше като спускащ се паяк. Точно когато възнамеряваше да изпробва по-дълго падане, краката му докоснаха земята.

— На всяка цена трябва да опитаме отново — обърна се Блекуотър към спътника си.

* * *

Ройс и Ейдриън бяха принудени да останат в стаята си през по-голямата част от деня, зад заключена врата. Подир случилото се с Ангдън Леруик професорът предпочиташе присъствието им да остане в тайна. Блекуотър бе разочарован от тези обстоятелства, защото те не му позволяваха да посети Пикълс (настанен в сградата на първокурсниците), но пък и беше за добро. Освен това четирите дни път и цялата нощ изкачване го бяха изморили. Двата спаха през по-голямата част от деня и се събудиха единствено при донасянето на храната (за изненада на Ейдриън, който бе изгубил представа за времето, оказала се вечеря). Чиниите зеленчукова яхния и самунът

ръжен хляб бяха придружени от бележка, която им заръчваше да се отправят към кабинета на професора, колкото е възможно незабележимо. Имаше и послепис, отправен към Ройс, който съобщаваше, че нямало проблем, ако някои студенти ги видели. Въпросната дума бе подчертана двукратно.

Двамата се заеха с храната. В началото на вечерята крадецът разчупи самуна на две и даде на Ейдриън по-голямото парче. Този му жест предостави на боеца храна за размисъл по време на цялото ядене. *Това проява на любезност ли беше? Предложение за помиряване? Или смята, че аз трябва да получа повече, тъй като съм по-едър?* Парчето на Блекуотър не беше кой знае колко по-голямо, така че в крайна сметка той отдаде връчването му на случайност.

Двамата успяха да достигнат кабинета незабелязано. Още по време на вечерята им слънцето бе залязло; професорът бе разпръснал десетина свещи из стаята си. Разположението им напълно съответстваше на останалия хаос.

— Нахранени и отпочинали? — приветства ги той.

Двамата кимнаха.

По някаква причина това развесели магьосника, който започна да се усмихва, а после рязко продължи:

— Аз приключих работата си с книгата, живителна история, макар и написана зле. Особено към края става много несвързано. Както и да е, готов съм да ви я връча. Съветвам ви да поемете на път веднага, тъй като присъствието ви тук представлява значителен риск. — Професорът заобиколи бюрото си, за да пхне пръст между решетките на една спяща катерица и да я погали по главата. — Избрахте лош момент да създавате проблеми. В деня на заминаването ви пристигна съветник Секстант от ерванонската делегация. Той има навика да се явява неочаквано с надеждата да ни завари да правим нещо непристойно. Подозирам, че цялата делегация ни смята за еретици, поставили си за задача да покваряват съзнанията на младите с шаманството си. Те смятат, че преподавам именно това.

— А какво всъщност преподаваш? — попита Ейдриън.

Професорът изненадано погледна към Ройс.

— Той не ми казва нищо — додаде боецът.

— Очевидно, но в случая аз също съм не по-малко виновен. Аз преподавам история, митология, фолклор... Все неща, които

предшестват църквата.

— Значи дневникът на Хол също е сред тези неща?

— Абсолютно. Та, както казвах, Секстант пристигна в утрото след заминаването ви. Придружаваха го обичайните рицари, слуги и за нещастие, барон Леруик, бащата на Ангдън. Благородникът остана изключително разстроен да узнае, че синът му е станал жертва на опит за убийство — както можеш да се досетиш, че Ангдън описа нещата.

Ройс се подсмихна.

— Ангдън посочи двама ви, а приятелите му потвърдиха историята. Аз също бях разпитан. Обясних, че не зная нищо за инцидента. Освен това казах, че двамата сте напуснали същата нощ, което беше вярно. Леруик остана с впечатлението, че синът му е пострадал от някакви обикновени негодници. Въпреки това той настоя Секстант да изпрати рицарите си след вас.

— А откъде са знаели в коя посока сме поели?

Професорът сви рамене.

— Мисля, че те изпратиха конници и в двете посоки.

— Явно това са били рицарите, които дойдоха в Ибертън — заключи Блекуотър.

— Да. Много скоро те ще се върнат.

— И ако ни видят тук... — каза Ройс.

— Именно. Затова ви съветвам да тръгнете на път още преди зазоряване. И да не бързате със завръщането си, защото ще е нужно известно време, преди нещата да се успокоят.

— Колко време?

— Докато Ангдън вече не се обучава тук, за да ви разпознае. Около година.

— Аз не виждам причина да се връщаме — каза Ройс. — Щом той върне книгата, приключваме, нали? Дългът ми е изчистен?

— Да.

— В такъв случай няма причина да се връщам обратно тук, така ли е?

Професорът кимна.

— Така е, но това не пречи да го сториш. Колко са местата, където би се почувствал приветстван? Бих се радвал да ме посещаваш понякога. Освен това бих искал да науча как е протекла задачата ви.

Може би ще ме шокирате, завръщайки се заедно. Както съм казвал преди, мисля, че от вас ще излезе отличен екип.

— От нас двамата? — Ройс отново се подсмихна.

— Да, екип. Партньори, които работят заедно и обединяват талантите си в името на обща цел. В елфическия език има специална дума за това...

— Ририя — вметна Ройс.

— Ти знаеш елфически? — каза Ейдриън.

Погледът на крадеца изглеждаше отегчен от присъствието му.

— Ако по време на задачата откриете взаимна полза от способностите си, възможно е да продължите да работите заедно — продължи професорът.

— Заради това ли толкова настояваш да ми го натрапиш? — попита Ройс. — Това просто няма как да стане.

Боецът изрази съгласие и додаде:

— Не виждам как някой от двамата ни би седнал да търпи другия. Дори не съм сигурен, че бихме могли да живеем в едно и също кралство. Ние сме пълни противоположности.

— Именно. Каква е ползата от дубликати? Противоположностите разгръщат обхвата, знанието и възможностите ти. Ако вие успеете да се спогодите, ще се превърнете в нещо впечатляващо именно заради тези си различия. И двамата се намирате в момент, в който не знаете накъде да продължите. Ако се научите да се доверявате един на друг, възможно е да откриете пътя си.

— Не се съмнявам. — Ройс се надигна. — Вече може ли да се подготвям за път, учителю благи?

Професорът се намръщи.

Ройс прие този жест за утвърдителен отговор и излезе.

— Надявам се, че поне ти, Ейдриън, ще подходиш сериозно към думите ми.

— В момента нямам никакви планове за бъдещето, но...

Той въздъхна. Невъзможно беше. Не можеше да измисли никакъв начин, по който да заглади ситуацията. Бе осъзнал, че изпитва симпатия към стареца; искаше да му остави известна надежда. Но исканото от професора бе невъзможно.

— Все едно искаш от мен да се доверя на отровна змия. Той е непредвидим като див звяр. В първия момент всичко изглежда наред, а

в следващия миг осъзнавам, че ме занася. Не мога да му се доверя. Струва ми се, че би било рисковано да поддържаш контакт с него, когато той изчисти дълга си. Когато няма какво да го удържа... на твое място аз не бих могъл да спя спокойно.

— Подобно нещо сигурно би било изтощително, нали? Да живееш във вечен страх, неспособен да се довериш на човека до себе си. И във всеки един момент да очакваш той да ти пререже гърлото.

— Абсолютно.

Професорът остави очилата си върху бюрото и го заобиколи, за да се приближи до Ейдриън и отпусне ръце върху раменете му.

— Именно така Ройс прекарва всеки ден от живота си. Аз вярвам, че под черното наметало се крие човек, Ейдриън. Просто трябва да откриеш начин да се добереш до него.

— Не и без причина — каза боецът. — Откровено казано, ако не беше Пикълс, надали щях да се съгласявам с цялата тази работа.

Лицето на професора помръкна.

— Опасявах се, че ще кажеш нещо подобно.

— Защо? Ще му позволят да се запише тук, нали? Уредил си следването му?

— Сторих го. Но се боя, че имам лоши новини.

— Да не е направил нещо лошо?

Професорът прокара шепа по челюстта си и зарови пръсти в брадата.

— Пикълс е мъртъв.

В първия миг Ейдриън не разбра думите му.

— Мъртъв? Моят Пикълс?

Професорът кимна.

— Да.

Блекуотър продължаваше да се взира в него.

— Ангдън обвини Пикълс в опит за убийство — разясни старецът.

— Но нали...

— Ангдъновите приятели потвърдиха. Опитах се да се намеся, само че доказателствата бяха на негова страна. Петима благородни студенти срещу думите на никому неизвестен сирак, който има навика да говори чудато.

— Какво стана?

— Пикълс бе екзекутиран заради посегателство срещу живота на благородник.

— И ти не го спаси? Как си могъл да допуснеш подобно нещо? Пикълс нямаше нищо общо! Ройс наръга онзи хлапак!

— Съжалявам. Направих каквото можах.

— Какво искаш да кажеш? Ти си професор тук. Хората те наричат магьосник. Искаш да ми кажеш, че един магьосник не може да предотврати смъртта на едно невинно дете?!

Ейдриъновите ръце стискаха мечовете, готови да ги изтеглят. Обикновено когато се почувстваше по такъв начин, той замахваше към нещо. Единственото нещо пред него бе възрастен човек, който изглеждаше на път да се разплаче.

— Не съм магьосник — каза професорът. — Някога е имало истински магьосници, способни да заклинват, ала всички те са изчезнали заедно с някогашната империя. Аз съм обикновен учител. Имам влияние единствено над обучаемите си, не и над местната теокрация. Църквата притежава пълна власт над тези земи и не търпи ничия друга намеса. И без това аз съм трън в очите на духовенството, почти еретик. На два пъти бях изправян на съд и се отървах на косъм. В този случай можех да им кажа единствено истината, което и сторих. Но те не обърнаха голямо внимание на думите ми.

Той сведе глава и бавно се отправи обратно зад бюрото си.

Ейдриън се чувстваше като ударен в стомаха — отвратително усещане, което затрудняваше дишането му. Професорът не беше виновен. Дори Ройс нямаше вина. Понякога отвратителни неща се случваха без причина. Но това не спираше гнева му. Просто трябваше да остави гнева си да изгори.

— Какво му направиха?

— Не зная. Отведоха го. Изненадващо наказанието не бе публично. Останалите студенти дори не разбраха. Екзекутираха го на един от близките хълмове, но не ми позволиха да получа тялото. Най-вероятно са го отнесли да го покажат на бащата на Ангдън.

Професорът седна и бавно обхвана главата си с ръце.

— Много съжалявам, Ейдриън.

— Защо не ми каза веднага?

— Възнамерявах, само че ти беше раздразнен от напускането на Ройс. Сметнах, че би било най-добре първо да те оставя да се наспиш.

— Благодаря ти. Искам да знаеш, че не те виня.

Събеседникът му кимна.

— Предполагам това означава, че няма да изпълниш задачата. Вече няма с какво да ти бъда от полза.

— Ще го направя. — Блекуотър отдели ръце от оръжията. — Ти изпълни своята част от сделката, уреди постъпването на Пикълс. Не би било справедливо аз да отстъпвам, защото...

Буцата в гърлото му изникна неочаквано. Няколкото преглъщания не съумяха да я прогонят. В очите му започнаха да се сбират сълзи. Той стисна зъби до болка.

— Благодаря ти, Ейдриън. И самият аз смятам, че зад всичко, което се случва, има някаква причина.

— Каква причина би имала смъртта на Пикълс?

— Може би ще разберем впоследствие.

ГЛАВА 15

ДОКОСВАНЕ НА БЪДЕЩЕТО

Старата купчина отломки бе изчезнала от улицата: на нейно място се издигаше красива остъклена сграда, покрита с бяла боя и кътчета бледосиньо. Синьото беше скъп цвят, но Гуен бе запомнила онази постройка на площада и бе искала да вложи поне частица от духа ѝ. Подобен детайл представляваше разликата между поредната къща и нещо специално.

Верандата все още бе само загатната; желаещите да влязат все още трябваше да се катерят по сандъци и дъсчени мостчета, а и вътрешността все още се нуждаеше от много работа. Гуен бе насочила началните усилия към фасадата, преценила, че добрият външен вид ще привлече клиенти, а момичетата ще се погрижат за оставането им. Тя се оказа права. Пристигаха хора чак от търговската част на града, за да разгледат необичайната постройка. Табела все още не се издигаше, защото седемте жени нямаха нужните пари.

Гуен бе изключително горда от постигнатото и тази гордост личеше в усмивката, с която развеждаше инспектор Реджиналд Лимпуик, изпратен от търговската гилдия да огледа постройката. Тя се стараяше да го насочва към завършените помещения, но инспекторът настояваше да огледа всичко и непрекъснато излизаше извън *маршрута* — в части, които бяха пълни с дъски, стърготини и захвърлени инструменти. Обичайно къщата бе изпълнена с кънтене, само че калианката бе прогонила дърводелците за инспекцията. Само че не бе могла да стори същото с работника Кларънс и Мей, които *търгуваха в луксозната стая*. Мей бе достатъчно съобразителна да пази тишина, само че същото не се отнасяше за клиента ѝ, който бе от сумтящите.

— Две седмици — повтори инспекторът, обхождащ салона.

Лимпуик често казваше това — едно от малкото неща, които бе изрекъл от началото на обиколката си. Определено бе труден за разчитане. Лицето му така и не бе изразило нищо, а с безстрастността си тонът му можеше да накара самата празнота да изпита завист.

— Как сте платили за всичко това?

Сякаш по поръчка, Кларънс избра точно този момент, за да изквичи като прасе. Гуен усмихнато погледна нагоре.

— Да, запознат съм с предмета ви на дейност — продължи Реджиналд. — Само че виждам много разходи, отишли за сдобиването с майсторска работа. — Той огледа гредите. — И са минали само две седмици.

— Ние привличаме клиенти от богатите части на града, така че можем да си позволим да вземаме по-скъпо.

— Това не е единственият бардак в Медфорд.

— Но услугите, които ние предлагаме, притежават много по-високо качество.

— Видях наличната ви работна ръка. За вас самата съм склонен да потвърдя думите ви, но останалите момичета с нищо не надминават онези от другите подобни заведения, а в някои случаи дори обратното.

Работна ръка. Този израз не трябваше да й прави впечатление, но въпреки това го стори. За него това беше поредното начинание, което по нищо не се отличаваше от някоя свинеферма. (А с озвучаванията си Кларънс също не помагаше особено. Горещата табла на леглото се бе разместила и бе започнала да се блъска в стената. Гуен си отбеляза да закове креватите към пода и да ги смаже.)

— Видът е важен само в определена степен — каза тя. — Красивите момичета привличат посетители. Заведенията, за които споменахте, привличат много еднократни клиенти, докато ние разчитаме на доверена клиентела и препоръки.

— И каква е тайната ви?

— Ние не сме робини и задържаме всичко, което изработваме. За много от нас това е първият път, в който получаваме възможност да поемем контрол над живота си. Трудно е да опиша колко мотивиращо може да се окаже това. Може да се каже, че нашите момичета се стараят повече. На посетителите очевидно това се харесва, защото се връщат отново.

Тя отново го въведе в салона.

— Веднага щом можем да си позволим печка, ще предлагаме храна и евентуално напитки. Надявам се, че настоящото ни начинание е само първа и временна стъпка. Може би някой ден тази сграда вече

няма да бъде публичен дом, а отново ще стане странноприемница. — Тя въздъхна, сама осъзнала наивността на думите си.

Гуен последва инспекторът навън, където той се обърна и отново се загледа в къщата.

— Свършили сте удивителна работа — кимна Лимпуик, пъхнал палци в колана си.

— В такъв случай ще одобрите кандидатурата ни?

— Категорично не.

— Какво!?! — В първия миг тя не бе сигурна, че е чула правилно. — Защо?

— Защото вие сте умна и вярвам, че ще постигнете успех. Какво послание ще отправи това? Ами ако жените започнат да настояват за членство в гилдиите? Вие сте чужденка и очевидно не осъзнавате, че нещата тук са различни. Мое задължение е да защитавам града от опасни идеи като вашата.

Той се обърна и се накани да се отдалечи.

— Почакайте!

Гуен не можеше да го пусне, не и след всичко, което бяха постигнали. Тя го сграбчи за ръката.

— Моля ви. Трябва да си промените решението. Не можете просто да ни откажете.

— Решението няма да взема аз. Аз само оставям доклад. Разбира се, за двадесет години градският асесор нито веднъж не е отхвърлил някоя от препоръките ми. Може би тази ще стане първата.

Все още хванала ръката му, тя я повдигна нагоре и изви дланта нагоре. Лимпуик рязко отдръпна десница, но не и преди Гуен да е видяла търсеното.

Инспекторът я изглежда остро, демонстративно обърса ръка в дрехата си и възседна коня си.

— Предстоят ми още три огледа, така че очаквам нареждането на асесора да пристигне утре.

— Грю е замесен в това.

Този път върху лицето му изникна реакция.

— Както казах и по-рано, вие сте прекалено умна.

* * *

Реджиналд Лимпуик обърна коня си и го пришпори. Гуен остана да стои сама на улицата.

Край офиса на градския асесор премина карета — бяла, украсена с позлата, без нито едно петънце, сякаш почиствана ежедневно. По улиците вървяха мъже в скъпи жакети и плащове, придружаващи дами в пищни рокли. Отвсякъде блестяха ярки цветове: червено, златно, жълто, зелено. Този спектър не се ограничаваше единствено до дрехите, а се бе разстлал към банери, флагове и дори към навесите на уличните търговци. Сградите бяха излишни за споменаване. Красивата сграда от другата страна на улицата отново съпътстваше чакането на Роза и Гуен. Последната, оценила същинската стойност на всяка балюстрада и рамка, гледаше на тукашната постройка със съвсем нови очи. Техният Дом бе само сянка, но пък си беше техен. Тяхна сбъдната мечта. Тя нямаше да позволи на Грю да ѝ я отнеме.

— Какво ще правим? — попита Роза. Тя не бе спряла да пита това още преди поемането им насам.

До този момент Гуен не бе отговорила нито веднъж, защото не разполагаше с отговор — поне не и с категоричен. А признаването на истината с нищо не би помогнало.

Въпреки това тя отказваше да лъже. Останалите момичета бяха лъгани достатъчно.

Ако се проваляха, щяха да бъдат принудени да се върнат при Грю, който щеше да ги накаже сурово, особено нея. Гуен разполагаше с една-единствена надежда: надяваше се, че чиновникът ще се окаже не по-малко алчен от инспектора.

— Ще видиш — каза тя с уверен тон, макар ръцете ѝ да трепереха.

— Следващият! — разпореди се лакеят пред вратата.

За втори път Гуен сграбчи Роза за ръката и я въведе вътре. Зад бюрото стоеше същият възрастен човек, макар и този път облечен в други дрехи. Той присви очи насреща им.

— Изглеждате ми познати.

— Казвам се Гуен Деланси. Неотдавна отворих публичен дом в бедняшкия квартал.

— Да, сетих се. — Чиновникът се облегна назад и подвижна: — Парцел четири-шестдесет-осем. — Подир това отново погледна към посетителките си. — Как върви работата?

— Добре и зле. Виждате ли...

Един от помощниците донесе поисканите книжа. Старецът хвърли бегъл поглед.

— Инспекторът още не е внесъл доклада си.

— Зная това. Освен това зная, че докладът му ще ви съветва да ни откажете одобрение.

Той я погледна тъжно.

— Съжалявам. Аз разчитам на докладите на гилдийните инспектори. Щом не сте получили одобрение, не мога да направя нищо за вас.

— Може би аз бих могла да направя нещо за вас.

Това ѝ спечели любопитен поглед.

— Една от причините да заемам тази длъжност е фактът, че не се подвеждам от нечие красиво лице или обещанието за нощни приключения.

— Не възнамерявам да ви предлагам това.

— Нима?

— Само за две седмици успях да превърна развалина в най-красивата сграда на цялата улица. След още две къщата ще се превърне в най-доброто място в целия квартал. Дори и сега привличам клиенти от занаятчийския квартал и заможните части на града, клиенти с тежки кесии. Всеки от тези мъже търси усещане, което не може да открие никъде другаде в Медфорд: чисто, прилично място, където за няколко часа да може да се отпусне.

Успях да сторя всичко това само с помощта на няколко златни монети и шест момичета. На път сме да създадем може би най-успешния бизнес в бедняшкия квартал. Това е шансът ни да избягаме от хора като Рейнър Грю. Но можем да го направим само ако ни помогнете. Инспектор Реджиналд Лимпуик отказва одобрението си не защото начинанието ми няма да носи приходи, а защото се е споразумял с Рейнър Грю, който не иска да види как някогашните му проститутки постигат успех. Веднага щом вие утвърдите отказа, Рейнър ще подаде свой иск. Него инспекторът ще одобри, така че Грю ще получи целия ми труд наготово.

— И защо му е на Лимпуик да прави подобно нещо?

— Грю се е съгласил да го направи свой партньор и да му предлага една четвърт от печалбите си.

Върху дланта на Реджиналд Лимпуик тя бе видяла и много други неща: че е обядвал агнешко с тиквички; че носи ключа от ковчезето си около врата си на верижка, дадена му от майка му, която се обесила в спалнята си; че един ден ще умре, стъпкан от коне в търговския квартал. Тя не бе могла да види точния процент, за който двамата са се договорили, затова бе предположила. Но бе разчела, че подобна уговорка вече е станала. Или много скоро предстои да стане.

Чиновникът се навъси.

— Има инспектори, които приемат подаръци от собствениците на бизнес. Тази практика не е незаконна. Господин Лимпуик не би отказал подобно предложение и от вас.

— Точно това е причината за повторното ми посещение. С тази разлика, че аз предлагам на вас споразумението, което Лимпуик е сключил с Грю. Инспекторът ми каза, че окончателното решение зависи от вас. Готова съм да ви предоставя една четвърт от печалбите ни в замяна на одобрението ви. — Тя повдигна кесията, която бе донесла, и я постави върху бюрото. — Започнахме работа съвсем неотдавна. Дори още не сме отворили официално; по-голямата част от печалбите ни бяха погълнати от ремонта. Друга, далеч по-незначителна част, бе похарчена за храна. Това е всичко, което съм в състояние да ви предоставя веднага, но мога и да ви гарантирам, че занапред ще има повече... много повече.

Чиновникът погледна към кесията и повдигна вежда.

— Не очаквам от вас да вярвате безрезервно на думите ми. Самият Реджиналд Лимпуик се убеди в потенциала на начинанието ми. Но той не разбира, че Грю никога не би имал успеха, който аз бих могла да постигна. Ако можеше, досега щеше да го е постигнал. Аз сама постигнах целия досегашен напредък. Аз ще продължа с развиването му. Защо Лимпуик да извлича облаги от вашите решения? Дайте ми одобрение и аз ще бъда в състояние да предоставям добри приходи за вас и за семейството ви в продължение на години.

Той мълчаливо се вираше в нея.

Това беше. Тя бе оставила картите на масата. Но не ѝ харесваше погледът му. При предишното ѝ посещение асесорът се бе отнасял с нея човешки — един от малцината в града, които не се бяха отнасяли към нея с пренебрежение. Заради тази си симпатия тя бе готова да задели част от печалбите си и не изпитваше раздражение от нуждата

да го стори. Но сега осъзнаваше, че е допуснала грешка и го е подценила. Дрехите му по нищо не приличаха на носените от Диксън или от Грю. Гуен имаше насреща си човек, който печелеше повече, отколкото би могъл да изхарчи. Какво значение имаха за него няколко монети в повече?

Непосилната тежест на поражението започна да притиска врата ѝ. Тя се бе провалила; сега...

— Колко често бих получавал въпросния дар? Повтарям — той повдигна внимателен пръст, — че става дума за доброволен подарък, а не за партньорство?

— Разбира се. Месечно би било най-удобно, но ако се налага, бихме могли да уредим и седмичното му изплащане.

— Месечно — потвърди той.

Тя кимна.

Старецът взе перо и започна да пише.

— Погрижете се подаръците да пристигат всяко новолуние.

Гуен не можа да скрие усмивката си.

— Ще се постарая всеки от даровете да бъде изключително тежък.

Чиновникът също се усмихна.

— Имам усещането, че господин Лимпуик ще остане изключително разочарован от решението ми. — Той се обърна към един от помощниците си, за да поиска печата.

* * *

Някъде по залез Гуен излезе на бъдещата веранда. Зад нея момичетата разговаряха и се смееха шумно. Роза разказваше историята за пореден път — в случая заради Диксън и Мей, пропуснали първите три разказвания. И във всяко повторение дребната девойка увеличаваше честотата на думи като *брилянтно* и *удивително*.

Гуен се премести в самия край на настоящата дъсчена платформа и се облегна на една от гредите, които някой ден щяха да крепят покрива. Кръчмата от другата страна на улицата бе притихнала. Вътре светеше, но вратата бе затворена; отвъд прозорците не се забелязваше движение. Интересно дали Грю вече бе узнал? Надали в бедняшкия

квартал бе останал човек, който да не е научил. Разказите на Роза оставяха впечатлението, че Гуен е надвила огнедишащ дракон, заплювайки го в окоето. Тя бе сторила невъзможното. Тя бе героиня.

Калианката продължаваше да се обляга, споходена от странна меланхолия.

Спечелих битката, но дали не изгубих войната?

Две кучета щъкаха по протежение на улицата в дирене на храна. Те и някакво разхлабено платнище представляваха единствен източник на движение.

Тя бе похарчила златните си монети. Бе се спасила, а заедно със себе си и неколцина други. Но имаше вероятност това да не е трябвало да се случва. Голяма вероятност. Слабостта ѝ бе провалила всичко. Тези монети ѝ бяха поверени по някаква причина. От смъртта на майка си насам всяка сутрин Гуен се бе събуждала с мисълта за себеотвержена задача. А съвсем неотдавна тя бе захвърлила единственото доказателство за съществуването на мъжа със златните монети. Тя се бе разделила с вярата си в замяна на сигурност. Струваше ѝ се, че е изгубила част от себе си; по-добрата част.

Може би избързах? Или моментът е бил изпуснат отдавна, без да го осъзнавам?

Това вече нямаше значение, защото монетите също ги нямаше. Тя можеше да ги замени, разбира се: не бе излъгала чиновника за печалбите на начинанието си. Но не смяташе, че простото притежаване на равняваща се сума би било същото. Всъщност нямаше представа. Разполагаше единствено с откъслеци, които трябваше да подрежда в една обща картина. Също както роклята ѝ бе съшита от произволни късове плат. *Точно така се чувстват хората, когато им гледат на ръка*, осъзна тя. Майка ѝ бе оставила всичко зад себе си и бе умряла по пътя към Медфорд, без нито веднъж да обясни причината. Може би самата тя не бе знаела. Единствено мъжът с монетите бе знаел.

За пръв път в живота си тя бе постигнала значим успех. А в същото време се чувстваше провалена.

Гуен се загледа към края на улицата. Човекът, на когото тя трябваше да помогне, щеше да се появи от тази посока. *Обгърнат в собствената си кръв*. Жената усещаше приближаването му; усещаше го със същата интуиция, загатваща приближаването на буря. С какво ли той бе толкова важен, за да привлече вниманието на човека със

златните монети? Със сигурност ставаше дума за някой важен човек. Крал или свещеник. Или дори...

— Защо стоиш навън? — попита Диксън. Очевидно Роза бе приключила с историята си, иначе той не би стоял на прага. — Не ти ли е студено?

— Приятно хладно е.

— Роза определено умее да разказва.

— Само почакай да чуеш следващия вариант.

Диксън също излезе и протегна ръце нагоре, за да се опре на гредите.

— Вятърът се усилва. Задава се буря.

Гуен кимна:

— Хубаво е, че поправихме покрива.

— Още по-хубаво е само да наблюдаваш дъжда. — Едра ръка внимателно докосна рамото ѝ. — Тук ти стори добро дело.

Тя отново кимна, усмихната. Изненадваше я съчувственият тон на гласа му. *Чак толкова тъжна ли изглеждам?*

— Така и не ти благодарих, че ме прие.

— Не съм те приемала. Просто ми трябваше помощта ти. И все още е така. — Тя постави ръка върху неговата.

Диксън се приближи до нея и премести ръка върху кръста ѝ. Присъствието му беше приятно усещане.

През целия си престой работникът нито веднъж не се бе възползвал от очевидните привилегии, предоставяни от длъжността му. Това беше първият път, в който изобщо докосваше Гуен. Допирът му бе съвсем лек, плах и колеблив.

Тя също го прегърна (доколкото можеше, той бе много по-едър от нея) и го притисна към себе си.

— Ти си добър човек.

— Ти също. Още от този момент личи, че заведението ще бъде голям успех. И най-вероятно няма да ти се налага да работиш като останалите момичета. И без това си много по-добра да организираш нещата.

— Аз и сега съм прекалено заета.

— Точно това казвам. Освен това някой може да поиска да те вземе за жена.

— Някой като теб?

— Освен ако каналджията Рой не ме е изпреварил. А ако е, ще има бой. — Той се усмихна широко, а подир това продължи сериозно:

— Какво ще кажеш?

— Не зная — отвърна тя. Диксън видимо посърна, което я накара да се чувства ужасно. Той се отдръпна от нея и се загледа към улицата. — Много те уважавам. Просто не съм сигурна...

— Как го направи? — прекъсна я той.

Гуен го погледна неразбиращо.

— Как узна какво планира инспекторът? — Диксън продължаваше да гледа към улицата.

— А, това ли.

— Да. Как узна за Грю и Лимпуик.

Жената се поколеба.

— Това е тайна.

Той я погледна изненадано.

— И не може да ми кажеш?

Болката върху лицето му се задълбочи.

— Просто се боя, че... Повечето хора не биха одобрили. Не искам да ме намразиш.

Болката се превърна в тревога.

— Това просто не е възможно. — Диксън се усмихна леко. — Как го направи?

— Прочетох го върху ръката му.

— Какво?

— В Калис това е нещо напълно обичайно. Има много хора, които гледат на ръка. Те не са вещици. Имат си собствени дюкяни и са почитани от всички.

Диксън побърза да вдигне ръце.

— Нямаше да те нарека вещица.

— Наистина ли?

— Наистина.

— А какво беше почнал да казваш?

— Щях да те попитам как си се научила.

Гуен почувства лек срам заради прибързаната си реакция.

— Майка ми ме научи още преди години. Както казах, в Калис има много хора, умеещи да предричат бъдещето. Понякога се срещат и

измамници, които се преструват. Но майка ми притежаваше истинска дарба. Много силна дарба.

— И как успяваш да видиш бъдещето?

— Подредбата на линиите върху дланта го показва. Притежаващият дарба ги разчита по същия начин, както грамотните разчитат книги. Мога да виждам не само бъдещето, но и миналото. Някои образи са откъслечни и неясни. Много от тях изглеждат неразбираеми и придобиват смисъл едва по-късно. Но в други случаи видяното е изключително точно. С инспектора беше така, извадих късмет. За самия принцип не мога да ти обясня. Ти можеш ли да обясниш устройството на очите си? Не, просто гледаш. С моята дарба е същото. Просто нещо, което умея да правя. Понякога ме спохождат пророчески сънища. А вглеждането в нечии очи също извиква видения, но това е рядко.

И ужасяващо, но тя не каза това. Подобна тема щеше да отвори прекалено много въпроси.

— Значи наистина съзираш бъдещето?

— Наистина.

Диксън протегна ръце към нея.

Тя му се усмихна тъжно.

— Нещата, които виждам, не всякога са приятни. По-често виждам лоши неща. Това е причината да не го правя често.

— Бих искал да зная. И ще искам да ми кажеш истината.

Тя знаеше какво го интересува и кимна усмихнато. А подир това го отведе под светлината на фенера, за да разгледа дланите му. Обикновено силната ръка бе най-подходяща за разчитане, затова Гуен се загледа и в двете, за да я открие. И тогава забеляза нещо странно, което я накара да повдигне очи.

— Какво видя? — попита Диксън.

— Това никога не ми се беше случвало преди.

— Кое?

— Историята върху дясната ти ръка е по-кратка от тази на лявата. Това е много странно.

— Занасяш ли ме?

— Не, разбира се.

— Каква е разликата?

— Още не зная. Не съм се вгледала.

Дланта му беше огромна, с ясни линии. Дори под слабата светлина на фенера проследяването им бе лесно.

Малко момче в малка ферма край два явора. Баща му е силен мъж, който с лекота наляга плуга. Майка нямаше: Гуен прецени, че въпросната явно е починала при раждането.

Способността за откриване на празнините между показваните детайли бе не по-малко важна от самата дарба.

Фермата изгаря; на мястото на някогашните ниви има напукана земя; наводнения и бури. Гуен нямаше представа за последователността, понякога образите изникваха в произволен ред. Диксън като млад, застанал в дъжда пред красива къща. Тя не е негова, в нея живее момиче с червена коса. Той е влюбен, но бащата на любимата му я е обещал на друг, по-богат и по-възрастен мъж. Диксън стои под дъжда и от другата страна на каменна стена наблюдава сватбата. Заради капките сълзите му не личат. Силният дъжд винаги му напомня за този ден. Гуен седи до него и количката в пороя, за да го наеме. Той си мисли за червенокосото момиче.

Кобилата му окуцава и той трябва да я убие. В този ден той също плаче. Започва сам да тегли количката си. Крачи из извънградските пътища. На едни хълм количката се изплъзва от контрола му, удря се в един камък и чупи оста си. Той няма пари да я поправи. Отново буря; той стои на моста над Галевир и се взира в течението. На път е да скочи. Гуен не можеше да прецени дали това е заради червенокосото момиче, колата или нещо друго. Дори не бе сигурна за произхода на този образ — миналото или бъдещето.

Разгорещена битка, война. Диксън се сражава близо до портите на града. Той се нахвърля срещу боец и...

На това място историите на двете ръце се разделяха.

— Дясната ти ръка спира да разказва при някаква битка в Медфорд. Лявата ти ръка казва, че ще умреш в друга битка, години по-късно, край някаква крепост.

— Но пак ще умра в сражение?

— Така изглежда. Но няма да е скоро.

— Предполагам, че това е добра новина. А за теб има ли нещо?
— с надежда попита той.

Тя кимна.

— През целия си живот ще останем добри приятели.

— Приятели?

— Приятели.

Той въздъхна.

— На друго ли се надяваше?

— И това бъдеще го бива. Много по-добро е от...

Гуен спря да чува думите му, защото върху дланта му видя нещо ново.

Отново Диксън и колата му, този път теглена от кон, нов кон. Не се намират в града, а на някакво друго място, може би ферма. Наоколо бляят овце. Бушува буря, ужасна буря. Сред локвите по лице лежат трупове.

— Ще дойдат и други. Върви си, иначе ще разберат, че си ни помагал.

Гласът долиташе от бъдещето на Диксън.

— *Насам! — Някакъв беловлас старец размахва ръце. — Помогни им, моля те. Трябва да ги изведеш. Скрый ги под платнището, в колата. Отведи ги.*

Проблясва мълния. Вече не вали, но все още е тъмно. Количката стои на улица „Капризна“. Един от скритите вътре излиза. Дребен, слаб, той залита и блъска по вратата на конюшната, молейки за помощ. Той е покрит с кръв.

Обгърнат в собствената си кръв.

— Какво става? Какво виждаш, Гуен?

Тя бе започнала да трепери.

— Купил ли си си нов кон?

— Не, но... Но неотдавна си мислех точно за това. С парите, които ми плати в началото, оправих оста. Сега събирам за нов кон. В занаятчийския квартал тъкмо предлагат един, който ми е хванал окото. Малко е старичък, но...

— Черен с бяло върху ухото? — попита тя. Диксън я изглежда смаяно. — Какво ще правиш, ако си го купиш?

— Възнамерявах да говоря за това с теб едва по-късно. Мястото е почти готово, затова смятах да се заема със старата си работа. Иначе пак ще се навъртам наоколо, за да помагам при нужда. Вече дори получих първото си предложение. Един от дърводелците иска да му закарам дъски за една ферма на север. А самият фермер иска да

изпрати вълна за тукашния тъкач. Само с един тур ще изкарам повече, отколкото изкарах през цялото време без кобила.

— Кога тръгваш? — Гуен напрегнато го сграбчи за раменете.

— Още не зная дали изобщо ще тръгвам — объркано каза той. — Още не съм събрал парите за коня. Обмислях да взема заем и да го изплатя с парите от дъските, само че така винаги има риск и не съм сигурен...

— Направи го.

Тя едва не изкрещя тези думи. Трябваше бавно да си поеме дъх, за да се успокои.

— Наистина ли смяташ, че идеята е добра? Ами ако нещо се обърка? Тогава...

— Аз ще се погрижа за дълга ти. Дори ще купя коня веднага, ако се налага.

— Наистина ли?

— Много е важно да доставиш тези дъски.

— Така ли?

— Да.

— И защо?

— Няма значение. Купи коня, натовари колата и тръгни колкото се може по-скоро. Обещай ми.

— Обещавам.

— Благодаря ти. — Тя хвана лицето му с длани и се повдигна на пръсти, за да го целуне. — А ако вали, когато пристигнеш, и намериш двама ранени, доведи ги тук. Ще го направиш ли?

— Разбира се.

— Много ти благодаря.

Гуен отново се загледа към улицата. Усилващият се вятър дърпаше навеса.

Той идва!

ГЛАВА 16

КОРОНОСНАТА КУЛА

Короносната кула се извисяваше като стрелката на огромен слънчев часовник. Цялата околност бе неин циферблат, а село Ибертън бе разположено в позицията на свечеряване. Пред очите на Ейдриън чудовищната сянка бе растяла сред равнини и хълмове. Ибертън отдавна се намиреше зад тях, сведен до няколко пъстри петънца. Всяка крачка ги отвеждаше по-близо до чудовището, което им предстоеше да предизвикат. Но боецът мислеше единствено за Пикълс.

Пред очите му все още стоеше усмихнатото лице на момчето. Все още можеше да чуе щастливия му глас. *Вие сте славен рицар, нали?* Пикълс бе видял единствено мечовете. Бе преценил, че всеки, носещ три меча, несъмнено трябва да бъде заможен рицар. Но Ейдриън го бе разочаровал.

Но той щеше да ме отведе на север! Щяхме да ходим в университета.

Блекуотър щеше да му е направил услуга, ако го беше оставил във Вернес. В такъв случай Пикълс още щеше да живее, да разглежда току-що слезлите от корабите, да разнася чанти, да избягва вербовчиците. И някой ден щеше да намери истински рицар — такъв, който нямаше да го остави да умре.

За Ейдриън бягството се бе превърнало в навик.

Той бе искал поне да види тялото му, да се сбогува за последно. Дори това не бе могъл да стори. Най-вероятно останките на Пикълс лежаха заринати в необозначен гроб. Никакви церемонии не се полагаха на сираците като него.

Боецът стисна юздите си и впери озлобен поглед в кулата, който я винеше за всички тези несгоди. Ако той не бе напускал Шеридън, а бе останал там, Пикълс щеше да е още жив. Тази мисъл ставаше още по-горчива заради факта че предишното пътуване Ейдриън не бе сторил нищо.

Този път двамата пътуваха предимно през нощта, за да понесат по-лесно предстоящото будувание. А и за да не се натъкнат на

завръщащите се серети (за които предполагаша, че ще яздят през деня).

В момента Ройс напускаше пътя и поемаше сред храсталаците. Привидно непроходимият гъсталак съдържаше скрита пътека, отвеждаща до по-широко разчистено място. Пепелта от неотдавнашен огън загатваше, че крадецът се е установявал тук наскоро. Кулата се намираше съвсем близо, разположена на върха на стръмен склон. От толкова близо тя не приличаше на кула, а леко извита стена.

Ройс първи наруши мълчанието.

— Можеш ли да готвиш? — попита той, без да повдига поглед: бе зает да събира остатъците от припасите. — Това е последният ни шанс да се нахраним. Ще влезем в града веднага щом слънцето се спусне под хоризонта. А изкачването ще започнем при появата на първите звезди. След задачата се оттегляме бързо. Никакво спиране. Никакво хранене. — Сега крадецът повдигна очи. — Поне що се отнася до мен. Ти си свободен да правиш каквото си щеш. Много бих предпочел да поемеш в различна от моята посока. Аз ще се отправя на изток, към Дънмор, така че ти си свободен да си избереш някоя от оставащите три. — Крадецът се зае да рови за прахан в раницата си. — Изкачването ще бъде дълго и изтощително, затова е важно да се подкрепим. В противен случай не бих рискувал да палим огън. Аз не умея да готвя, но ако думите на професора за противоположностите са верни, то ти сигурно си майстор готвач.

— Пикълс е мъртъв — каза Ейдриън.

В продължение на миг Ройс го наблюдаваше мълчаливо.

— Какво?

— Чу ме. Ти чуваш всичко, което се говори около теб. Това е най-дразнецото ти качество. Или пък не; малко ми е трудно да ги подреда. Списъкът е нелепо дълъг.

— За онова хлапе от университета ли говориш?

— Разбира се. Ти за кого мислеше; че става въпрос?

Другият сви рамене.

— Човек непрекъснато се натъква на пикльовци.

— Говоря за Пикълс! Той бе екзекутиран заради престъплението, което ти извърши.

— Е, и? Не виждам по какъв начин това отговаря на въпроса ми за готвенето.

— *E, u?* — изумено повтори Ейдриън. — Това ли е всичко, което ще кажеш? Дете е било убито заради теб, а теб не те е грижа?

Ройс придърпа пън, за да приседне на него, докато наклажда огъня.

— Аз не съм го убил.

— Значи си знаел, че е мъртъв?

— Както сам каза, чувам всичко, което се говори около мен.

— И не изпитваш никакви угризения?

— Не. Той е бил убит от хора като тези, които живеят в кулата, по молба на Ангдън и неговото татенце. Аз дори не съм присъствал, когато е станало.

— Ти извърши престъплението, за което Пикълс е бил екзекутиран.

Ройс го погледна объркано:

— Аз им попречих да те пребият до несвяст. Това ли наричаш престъпление?

— Не ми трябваше помощта ти.

— Наистина?

Думата бе пропита със сарказъм.

— Да, наистина.

Издаденият от крадеца звук приличаше на смесица между кикот и изпръхтяване.

— Петима с тояги срещу един невъоръжен? Прости недоверието ми.

— Защо просто не застана до мен? Двама срещу петима не е толкова неравностойно, особено ако беше поразмахал кинжала си.

Ройс за пореден път го гледаше объркано, като човек, слушащ непознат език.

— Ти в кой свят живееш?

— В света, в който не е прието да наръгваш момчета и да оставяш други да плащат с живота си за това.

— Момчета? Възрастта пък какво общо има? Ако някой се приближава към теб с тояга в ръка, има ли значение на колко години е?

— Да. Те са още деца. Още не са достатъчно зрели да осъзнаят какво правят.

— Ти също.

— Аз ли? Ти не си много по-възрастен.

Мелбърн тъкмо бе изтръгнал първите искрици и внимателно подсилваше зародилия се огън. При тези думи той замълча за момент, преди да продължи.

— Това не е от значение. На годините на професора ти пак би си останал наивник, стига глупостта ти да ти позволи да доживееш до подобна старост. Ето ти нещо, което би трябвало да си разбрал отдавна: ако някой възнамерява да ти причини вреда и ти имаш възможност да го убиеш, стори го. Всичко останало само води до ненужни отегчения и усложнения.

— Но ти не го уби.

— Виждаш ли? Ако бях, сега нямаше да водим този разговор.

— Тогава защо не го уби?

— Заради обещание. Професорът си има условия, едно от които е забраната да убивам негови обучаеми.

— Ти не ми приличаш на човек, който се старае да спазва обещанията си. Как така още не си убил професора? Нали по този начин разрешаваш всеки от изникналите ти проблеми?

— Въпросното обещание не бе дадено на него. И то гласеше да не убивам професора, поне не и докато не изплатя дълга си.

— А на кого бе дадено?

Ейдриъновото любопитство бе напълно разбираемо. Само много удивителен човек би събудил подобна решителност у човек без морал.

— Не е твоя работа. За трети път те питам, можеш ли да готвиш, или не?

— И смъртта на Пикълс не те интересува?

Мелбърн се навъси и натъпка голямата лъжица и тенджерата обратно в раницата си.

— Ни най-малко. Освен това не виждам по какъв начин този разговор носи полза.

— Носи полза на мен, защото искам да зная как може да си толкова жесток.

— Дарба.

— Ти си истинско копеле, знаеш ли?

— Може и да си прав. Аз съм сирак и няма как да зная. Ще ядем ли?

— Нямам никакво намерение да се храня с теб. Още по-малко възнамерявам да ти готвя.

— Хубаво. — Крадецът стъпка огъня. — Ти губиш. Аз просто се опитах да проявя любезност. Прецених, че би искал да похапнеш за последно. Сигурно осъзнаваш, че ще умреш след няколко часа, нали? Погледни. — Той посочи към кулата. — Това да ти прилича на стената на университетска постройка? Мислиш ли, че разполагаме с толкова дълго въже?

Ейдриън не се бе замислял за това. Въжетата им определено бяха дълги, но не и чак толкова.

— Тъй като ти не можеш да се катериш, ще трябва да носим със себе си допълнителни въжета и да се изкачваме на части. Това означава, че ще ти се налага да се откачаш от едно въже и да се задържаш единствено на клиновете, докато се привържеш към следващото. — Ройс повдигна ръка над главата си. — Усещаш ли този вятрец? Тук, в подножието, е приятна милувка. Но горе на стената ще ти се струва, че самият Марибор издува бузи в опит да те събори обратно на земята. Ръцете ти ще се уморят. Мускулите ти ще започнат да се схващат. Ще умираш от жажда, но ще бъдеш прекалено изплашен, за да посегнеш към манерката. И ще ти бъде студено. Адски студено. Вятърът и есенната нощ ще ти вкочанят пръстите. В един момент дори няма да знаеш със сигурност, че държиш въжето. С дишането също ще изпитваш проблеми, то ще нарушава стабилността ти. В един момент, някъде около третата четвърт, ще се подхлъзнеш. Грешката ще бъде глупава, почти смешна, дело на отромавели от студ пръсти или прекалено изтощени мускули. Във всеки случай ще полетиш към земята, където ще се пръснеш като мях с вода.

Тъй като книгата е у теб, те ще я намерят сред останките ти, а професорът заяви, че ако паднеш сам, аз нямам вина, в този случай аз също оставам свободен. Ще се спусна миг или два по-късно, за да не ме опръска кръвта ти. Около основата на кулата не обикалят патрули, така че дори в случай на тревога ще имам време да се оттегля спокойно и незабелязано. Ще се метна на коня си, оставен оседлан, и ще поема натам. — Той посочи в мрака. — Само след минути ще съм се отдалечил достатъчно, за да стана неоткриваем. А и надали някой ще ме търси, онези ще сметнат, че ти си бил единственият крадец. Или, понеже си едър, ще сметнат останките ти за двойни.

Крадецът пхна ръка в раницата си и измъкна къс осолено свинско.

— Накрая ще си намеря някое удобно местенце и ще се погледея с истинско пиршество. Затова сметнах, че ти би искал да похапнеш *сега*.
Ейдриън го изгледа мрачно.

— Ще се изкатеря по кулата. Ще върна книгата на мястото ѝ, а после ще ти покажа за какво се използва големия меч на гърба ми. И тогава ще видим кой къде ще рухва.

* * *

Град Ерванон представляваше същинско въплъщение на противоположността. Самата му площ не надвишаваше с много размерите на средно по големина селище, но гъстотата му на застрояване надвишаваше тази на Колнора. Улиците бяха покрити с калдъръм, тесни и многобройни. И всяка постройка бе построена от камък. Не какъв и да е камък, а варовикови каменни блокове: нямаше сграда, която да не прилича на катедрала. Никоя от въпросните сгради не надвишаваше три етажа. Но пък за град, разположен в подножието на подобна кула, височината губеше значение.

Друг интересен детайл бе липсата на градски стени.

Обвити в намотки въже, Ройс и Ейдриън напуснаха укритието си и навлязоха в града. Крадецът ги поведе сред някакви тесни улички, които принуждаваха партньора му да се промъква странично. Слънцето вече бе залязло. Небето тъмнееше все повече и повече. Първите факли и фенери вече припламваха.

Изчакващият по-назад Ейдриън се вслушваше в тропота на копита върху настилката. Някакъв далечен глас се провикваше, последван от изсвирване. Недалеч се разнесе смях, последван от затварянето на дървена врата. И сред всичко това се примесваше някакъв тих напев, повтарящ неразбираеми за него думи. Източникът му бе неопределим. По отношение на звуците Ерванон си оставаше мистерия.

Ройс, който бе останал да се ослушва край един от ъглите, се затича напред. Ейдриън побърза да го последва: не очакваше, че ще бъде изоставен повторно, но и нямаше намерение да рискува. Вече бе придобил лично отношение към задачата и възнамеряваше да я доведе до успешен край.

По-големите улици също не бяха особено широки. Една-единствена количка бе достатъчна, за да предизвика задръстване, а бъчвите с вода бяха изтеглени в специални ниши по стените на къщите, за да не пречат на преминаващите коли. Именно в една такава ниша се оттеглиха двамата, за да направят път на приближаваща се карета. Личеше, че последната е построена специално с оглед на ерванонските улици — видимо удължена, като притисната от стените на постройките. Ейдриън реши, че и тукашните обитатели сигурно са необичайно високи и слаби, като филии хляб.

Двамата отново започнаха да се провират между постройките. На места стените не бяха равни и пролуките ставаха по-малки. Ройс се справяше сносно, но спътникът му трябваше да глътне стомаха си, за да се промуши.

Дали това не беше поредният опит да се отърве от мен?

Може би ставаше прекалено придирчив. Но пък подобни опасения не бяха изцяло безпочвени.

Отвъд постройките започваше някаква мозаечна настилка, обгърната от плътен мрак. Основата на Короносната кула прикриваше всичко. Никакви светлини не я обкръжаваха, светлината в небето си бе отишла, а луната — тънкият сърп, който бяха видели снощи — все още не се бе издигнала. Ейдриън поспря, за да погледне към върха, при което едва не рухна. Постройката бе чудовищна. От толкова близо можеше да види, че всеки неин блок е с големината на малка къща.

Това е лудост.

Ройс пое успоредно на стената, видимо търсец нещо. Интересно как щеше да го намери сред тази тъмница? Във всеки случай Ейдриън нямаше намерение да пита. Бе приключил с въпросите. Щом приключе с изкатерването...

Мелбърн най-сетне спря, нахлузи металните острини, с които се захващаше по-добре, и мълчаливо започна да са катери.

Ейдриън изчакваше. Не му оставаше какво друго да прави. Изкачването в Шеридън бе преминало по същия начин. И въпреки това в този случай той се чувстваше различно. Струваше му се, че Ройс умишлено го кара да чака; отнася се с него като към слуга.

Блекуотър се облегна на кулата и се огледа, наострил слух за евентуални стъпки. Но чуваше единствено воя на усилващия се вятър. Поглед нагоре показва, че Ройс вече се е слял с мрака. Това подхрани

гнева му. Крадецът караше изкачването да изглежда толкова лесно. Бе открил какъвто там белег бе оставил и беше запълзъл по кулата с лекота, сякаш не се катери по отвесна стена, а по лекия наклон на хълм.

Боецът опря гръб на хладния камък и се загледа в очертанятия на издигащите се около него постройките. Ако поемеше обратно сам, щеше ли да успее да намери обратния път? Какъв шанс имаше да открие мястото, през което се бяха промъкнали в долината, обратния път през града и онзи храсталак, в който бяха оставили конете?

Той не бе обръщал внимание на въпросния път. Това осъзнаване на вече допуснатата грешка разпали раздразнението му. Миг по-късно краят на въжето се спусна край него и глухо се удари в един от блоковете.

Подтикван от гнева си, Ейдриън започна да се катери, застопорил поглед върху тъмното петно на спътника си. Над сянката на града бе малко по-светло: звездите осветяваха съвсем слабо, но пак достатъчно, за да покажат очертанятия на Ройс. Крадецът едва ли не търчеше нагоре. Гледка, достатъчна да вбеси Блекуотър. Всичко у дребния му спътник започваше да го дразни. А бе сигурно, че симпатията е взаимна — от навлизането в града двамата не си бяха разменили нито дума.

Първите три въжета преминаха неусетно. Изкачването не представляваше трудност за Ейдриън, той го приветстваше. Боецът здравата се бе разгневил и мускулите му нямаха търпение да преобразуват гнева. Дори прекачванията не го впечатляваха: той просто се вкопчваше, освобождаваше се от едното въже и се прикачваше към второто, без да се замисля за височината. Доставяше му удоволствие да вижда изненадата върху лицето на Ройс всеки път, когато крадецът погледнеше надолу и откриеше, че натрапеният партньор не изостава.

Мелбърн не бе излъгал за изникващите трудности, за студа и вятъра. Непрекъснато ги облъхваха ледени течения. Едно от тях бе особено коварно, принуждавайки боеца за момент да се отдели от стената и да увисне във въздуха. Някъде около този миг Ейдриън осъзна, че омразата му не представлява неизчерпаем източник на енергия. С уталожването на яростта му оставаха единствено мускули — мускули, които започваха да се изтощават.

Макар да му бе трудно да прецени позицията си, той прецени, че е преодолял около три четвърти от разстоянието. Това беше и моментът, в който трябваше да признае, че се нуждае от почивка. Боецът пристегна въжето, закрепил го, за да се задържа с една ръка, и се отпусна. Сега можеше да си позволи да погледне надолу — за пръв път от началото на изкачването. Гледката не изглеждаше реална. Всичко бе невъзможно дребно. Улиците и постройките бяха изчезнали сред мрак; само звездите, проблясващи ниско долу, загатваха за наличието на населено място. Друга шепа светулки, по-дребна и още по-далечна, указваше местоположението на Ибертън. Ейдриън можа да различи тънка сребърна ивица, сливаща се с езерото Морган. Това и звездите бяха единствените обграждащи го ориентири.

Пореден вихър го отблъсна от стената. За момент той си помисли, че пада. Стомахът му се сви. Няколко мига вятърът го въртеше. Подир това стихията се отказа. Ейдриън отново полетя към стената, при което блъсна рамото си. Едва сега леденият дъх го бе накарал да осъзнае степента, в която се е изпотил. Над него Ройс бе спрял.

Мен ли чака, или също се е изморил?

Крадецът също бе увиснал, но не изглеждаше никак притеснен. Не изглеждаше да се страхува от смъртта.

Това накара Ейдриън да се зачуди за собствения си страх.

Какво се страхувам да изгубя? Живота си?

На фона на звездната вселена той не се чувстваше малък, а несъществуващ. Една медна монетка притежаваше повече стойност от него.

Има ли значение? Достатъчно ли е да желая да продължа да живея?

Повечето хора си имаха причини. Близки. Цели — нещо за създаване, посещаване, съзиране. Ейдриън бе напуснал дома си, за да опознае света и да стане прословут. Да стане герой, да сразява неправдите, да спасява принцеси и убива дракони. Наместо това се бе превърнал в касапин. В убиец. Това бе името, което си бе заработил. Което си бе заслужил. В началото се бе смятал за късметлия. Лошият ден за враговете му означаваше щастлив ден за него. Впоследствие противниците му бяха започнали да нападат на групи — пак неспособни да го засегнат. А стоящите по трибуните бяха гледали

вцепенени. Лесно им бе да го мислят за специален, за избраник на боговете. Дори се намираха такива, които го смятаха за божество.

Това бяха дните му на лудост, месеци на кръв и вино. Те бяха свършили в деня, в който се бе изправил срещу тигъра и го бе гледал как умира. В този момент Ейдриън бе осъзнал, че не е никакъв герой. Героите не убиваха невинни. И не оставяха момчета да умират.

Освен това героите не се катерят по безумно високи кули, за да крадат книги от свещеници.

Той не можеше да открие пътя, който търсеше.

Може би защото въпросният път не съществува.

Въжето се раздвижи — Ройс бе възобновил изкачването си. Това беше мигът, в който Блекуотър осъзна причината си да живее. Нямаше да достави на негодника удоволствието да се окаже прав.

Ейдриън сграбчи въжето с две ръце и на свой ред започна да се изкачва. Стъпка, набиране, омотаване, задържане. И отново.

За последния участък двамата щяха да използват най-дългото въже (двойно по-дълго от останалите). Ройс бе избрал тази подредба, за да могат двамата бързо да се отдалечат при нужда. Честта по носенето му се бе паднала на Ейдриън.

— От този момент нататък никакви приказки — каза крадецът, докато другият му подаваше тежката намотка.

Това шега ли трябва да представлява?

Двамата почти бяха достигнали алабастровата корона. Тук Ройс запълзя още по-бързо и спусна въжето. То увисна на около два лакътя от Ейдриън. Двамата не бяха упражнявали това. Боецът повдигна глава, но другият вече се прехвърляше над ръба.

От този момент нататък никакви приказки.

Той го бе направил нарочно. За да го последва, Ейдриън трябваше да се откачи от въжето и да скочи, за да се вкопчи в другото. Само два лакътя, но пък всяко разстояние, под което чакаше смърт, бе прекалено дълго.

А има ли значение?

Той не бе се изкачил толкова високо, за да се провали сега. А и кой би се трогнал от смъртта му?

Ейдриън се съсредоточи върху увисналото въже. Можеше да си представи как Ройс над него изчаква, готов да измести въжето в мига, в който боецът скочи.

Видя ли, професоре? Казах ти, че той няма да се справи.

Тази реплика от имагинерния диалог се оказа достатъчна, за да го накара да скочи. Самото улавяне на въжето се оказа лесно. Люлеенето и рязкото политане надолу бяха неочаквани; трудно му беше да спре падането си. Триенето започна да обгаря дланите му. Боецът се постара да се вкопчи във въжето и с ботушите си. Обединеният хват на ръце и крака съумя да го запази жив, макар и да го блъсна болезнено в стената.

Над него Ройс изчезваше отвъд зъберите.

ГЛАВА 17

РОЙС

Различно е.

Втория път всичко се оказваше различно. Не че Ройс имаше навик да повтаря. Но в онези редки случаи, в които обстоятелствата наложеха това, той никога не успява да пресъздаде пълната последователност от действия. Короносната кула не правеше изключение. Сега всичко бе различно. Нямаше как да бъде другояче, разбира се, предвид онзи пън, когото трябваше да влачи със себе си. Само че в случая усещането не се дължеше на него. Пънът все още се намираше зад него. А усещането се намираше пред него.

Различно е.

Пътуването до Ерванон също демонстрираше впечатлението му за неизменна уникалност. При предишното пътуване той бе останал незабелязан, без произшествия. Некадърните серети дори не се брояха, защото бе оставил Ейдриън да се оправя с тях. А сега пътят бе гъмжал от ездачи. Естествено, боецът не бе забелязал. Той никога не забелязваше нищо, дори и собствената си глупост, която покорно го следваше навсякъде. Кражбата на книгата бе вдигнала цял Гхент на крака; търсенето продължаваше и в този момент. Поне войниците, дори и тези на църквата, се подчиняваха на навика: спяха нощем и издирваха денем. Избягването им бе представлявало лесна задача, но и симптом на проблем, отсъствал при предишната кражба. До този момент Ройс Мелбърн не се бе завръщал на местопрестъпление само дни след дадено дело. Подобна постъпка определено получаваше преимущество на неочакваното, ала непредсказуемостта не всякога бе похвална.

Той бе подготвил задачата внимателно. Бе разучил навиците на слугите и патрулите, търговските кервани и дори обичайните маршрути на пияндето Мосли, което всяка нощ се размотаваше около кулата. По тази причина бе уверен, макар да не знаеше какво го чака на върха. За това не бе имало как да събере информация. Говореше се, че в алабастровата част на кулата живее самият патриарх, глава на

нифронската църква. Единствено архиепископът и най-висшите стражи получаваша привилегията да се срещат с него.

Макар че от земята върхът на кулата бе изглеждал малък, Ройс бе преценил, че короната не заема само един етаж. В тази част от плана бе помогнал професорът. С помощта на донесените му измервания старецът бе изчислил, че алабастровият участък е приютил четири етажа — или два с високи тавани. Огромната ширина на кулата надминаваше централните сгради на повечето замъци. Това загатваше за купища слуги и собствено светилище, библиотека, впечатляваща приемна зала, разкошна спалня и кабинет. Според слуховете върхът на Короносната кула съхранявал съкровището на Гленморган и църквата, така че някакъв склад също трябваше да се очаква: Ройс бе склонен да вярва на тези слухове. Бе смятал, че е нужно да открие стаята с най-голямата ключалка.

За ключалката бе грешал. Бе открил книгата в неохранявана, отключена стая, изпълнена с всякакви чудати оръжия, брони, книги, потири и бижута, натрупани напълно небрежно. Поне книгите се бяха оказали малко, а дневникът бе разпознаваем още на пръв поглед. Само за минути крадецът бе изпълнил задачата си и вече се бе спускал обратно, без да разгледа горните етажи (въпреки любопитството си). Този път, тъй като знаеше къде точно трябва да отиде, възнамеряваше да приключи още по-бързо. Ейдриън оставаше единствената неизвестна.

Ройс погледна надолу и видя, че глупакът все още се поклаща на края на въжето. Професорът му бе натрапил пълен малоумник.

За разлика от Ейдриън, професорът не беше идиот. И крадецът не можеше да проумее мотивите му в това настояване. Но пък всичко, което Аркадиус правеше, бе объркващо. Той бе платил за освобождаването на Ройс — за което така и не бе изтъкнал причина — и му бе предоставил стая в университета, където бе започнал да го обучава. В началото това не се бе сторило странно на крадеца. Очевидно професорът имаше някакви стари сметки за уреждане и бе сметнал за най-уместно да си купи асасин. Подобен замисъл действително показваше наличието на забележителен ум. Спасеният от сигурна смърт убиец се поддаваше на определено опитомяване. Кой не би отказал да си има собствен асасин?

Но начетеният професор явно не познаваше етиката на убийците. Или бе сгрешил в преценката си с Ройс. Последният нямаше никакво намерение да се оставя на опитомяване.

Ройс бе знаел да чете и пише, което бе изненадало професора и му бе позволило да премине директно към историята и философията. Изборът на тези дисциплини бе поредната от много мистерии, за които Аркадиус бе отказал да предостави обяснение.

Всъщност, професорът никога не отказваше открито. Той винаги отговаряше, просто не и по очаквания начин. С тази си хлъзгавост преподавателят отрано бе издал интелекта си. *Смятам, не всеки трябва да притежава образование. Невежеството е най-голямата чума на нашия свят. Знанието донася разбиране. Ако хората разбират разликата между правилно и грешно, те ще постъпват правилно.* Подобни нелепици изръсваше той и оставяше Ройс да умува над същинските му мотиви. За двете години, прекарани заедно, крадецът така и не бе ги открил.

Месеците минаваха. Ройс бе очаквал да получи списък с имена, които да елиминира, но въпросният списък така и не идваше. Професорът дори бе приел малкия му отпуск, по време на който крадецът се бе погрижил за определена недовършена работа, и не бе отправил никакви въпроси — нито преди заминаването, нито подир завръщането. А впоследствие нито веднъж не бе повдигнал темата, дори и на шега. Това бе убедило крадеца, че Аркадиус отлично знае по какъв начин са били прекарани онези месеци. Възрастният преподавател бе опасно интелигентен и абсолютно неразгадаем. Глупостта с кулата бе първото нещо, което той искаше. И подхвърляше на Ройс ключ към свободата. Но защо? Ако ставаше дума за всеки друг, крадецът щеше да предположи, че мисията е обречена предварително. Но защо? Защо му бе на професора да го откупва от затвора, за да уреди смъртта му впоследствие?

Различно е.

Задачата бе напълно нелогична — обосновката, целта, глупавите условия. Манипулацията беше очевидна; само че Ройс не можеше да определи начина и причината.

Искам двамата да станете екип, бе казал професорът. Ти ще му повлияеш добре. Ейдриън е отличен мечоносец. По-точно, той умее да борави с всяко оръжие. Никой не може да го надвие в честен бой, но

ме тревожи фактът, че не всичките му противници ще постъпват честно. Той все още живее в измислен свят, вярвайки, че всички хора са добри и доблестни. Подобно отношение го превръща в лесна плячка за онези, които биха поискали да се възползват от значимите му таланти. Ти можеш да му помогнеш да се осъзнае, да съзре истинския свят. Свят, който ти познаваш до болка. Ейдриън ще ти бъде от голяма полза. Един умел меч никога не е излишен.

Това несъмнено беше лъжа. Макар че на два пъти се бе доближавал до смъртта, Ейдриън нито веднъж не бе изтеглил някой от трите си меча. Да не говорим, че той бе сглупил да влезе невъоръжен в прозрачна засада. Освен това пънят не притежаваше инстинкта на убиец. Той беше непростимо мекушав. Оръжията му представляваха обикновен костюм, излъчване на заплахата, което да му осигурява безопасност. Защо професорът бе заделил толкова много усилия? Какво всъщност целеше?

Различно е.

Ройс намести въжето за бягство, приближи се до ръба и надникна. Очакваше идиотът отдавна да е пукнал. Настойчивостта, с която той се бе вкопчил в живота, бе доста дразнеща. Но в този случай упоритостта му щеше да бъде от полза.

Крадецът пхна ръка под наметалото си и изтегли кинжала.

Много пъти ти казвах, той няма да успее да се изкачи. Така щеше да рече на професора. И в тези думи нямаше да има лъжа.

Въжето бе завързано за един от зъберите и потрепваше с люлеенето на Ейдриън. Ройс протегна ръка. Острието на Алвърстоун улови блясъка на луната и засия ярко. Кинжалът беше добър — дори отличен — но в този момент крадецът би го заменил, за каквото и да е.

Той раздражено поклати глава. *Обещах единствено да не убивам стареца.* Но тази мисъл не променяше яркия блясък на острието. Ройс бе сключил сделка с единствения човек, който бе имал значение за него. Това бе глупаво. Той бе мъртъв. Нямаше смисъл да пази обещанието към един призрак.

Крадецът бе успял да погребее повечето си спомени от затвора Манзант, но така и не се бе разделил с кинжала — прощален дар от мъжа, който бе спасил живота му и в замяна бе поискал съвсем дребна услуга. С това белезникаво острие Ройс бе прерязал десетки гърла, без

да се замисля нито веднъж. А сега не можеше да разсече нишките на едно глупаво въже.

— *Не забравяй обещанието си, Ройс. Така бе казал професорът.*

— *И това е всичко? Щом приключи, отървавам се и от двама ви?*

— *Ще изпълня думата си. Но ще настоя да се отнасяш към него справедливо и да му предоставиш възможност да се прояви. Никакви саботажки.*

Ройс въздъхна, прибра кинжала и се надигна.

Когато книгата отново се върне на мястото си, отново ще стана свободен.

Смръщването му бе заменено от усмивка. На връщане щеше да изпрати Ейдриън да слезе пръв и щеше да развърже въжето. С малко късмет някой щеше да чуе предсмъртния вик на пъна и да привлече внимание към тялото. Самият Ройс щеше да се спусне от другата страна на кулата и да се стопи в нощта. Разбира се, най-добре щеше да се окаже, ако дневникът бъдеше намерен в тялото. Крадецът се укори за допуснатата грешка.

Когато себеукоряването му омръзна, а Ейдриън все още не се бе изкатерил, Ройс бе принуден да поседне и да оцени гледката. Той обожаваше покривите. Колкото по-високо, толкова по-добре. А по-висока сграда трудно щеше да намери. Тук въздухът бе удивително свеж, луната изглеждаше по-близо, а човечеството бе значително по-далече. Той се облегна на зъбера и се заслуша в изкачващото се сумтене. В небето звездите продължаваха да проблясват, макар и бързо скривани от задаващи се облаци. Наближаваше буря. Още по-добре. Бурята означаваше по-тъмна нощ. Ройс не бе свикнал да има късмет, но тази нощ Новрон изглеждаше благосклонен към него.

Обичта му към високото иронично се съчетаваше с досегашния му живот, по-голямата част от който Мелбърн бе прекарал в калта. Но всичко това щеше да се промени. Градовете му бяха омръзнали. Вече нищо не го задържаше там. Той не просто бе изгорил мостовете зад себе си: беше ги изпепелил с чутовен размах. Оставаше една-единствена нишка, която щеше да прекъсне още тази нощ. По някаква екстравагантна причина той изпитваше не само удоволствие, а и съжаление. Отново щеше да стане самостоятелен, но щеше и да остане сам.

Най-добре работя сам.

Искаше му се да вярва в това. Но дори и след всичко случило се, Мерик продължаваше да му липсва.

Бе срещнал Мерик в ранните си колнорски дни. Тогава и двамата бяха новопостъпили членове на Черния диамант — страховита гилдия на крадци. Мерик бе поел в живота далеч по-добре от Ройс (макар че това само по себе си не беше голямо постижение). Той имаше заможни родители. В онзи момент те бяха престанали да му говорят и дори не искаха да чуят за него, но в годините преди това те бяха предоставили отлично обучение на сина си с надеждата, че последният ще последва бащиния пример и ще стане магистрат. Но Мерик Мариус бе избрал друго поприще.

Гилдията бе сложила Ройс да работи заедно с Мерик, за да може първият да опознае града. А тъй като вторият бе изключително амбициозен младеж, той си бе поставил за цел да усъвършенства новия си партньор във всяко едно отношение. От него младият сирак се бе научил да чете и пише, а също и бе придобил знание за бързо придвижване из града и най-тайните скривалища. Пак от него бе придобил любимото си вино — бутилката Монтмърси, поделена върху един покрив, се бе оказала решаваща не само за алкохолните предпочитания на Ройс, а и за слабостта му към високите места.

Тогава Мелбърн не бе знаел нищо за света и с готовност бе попивал уроците на своя наставник. Оказа се, че двамата си приличат както в мотиви, така и в отношение. Мерик се бе превърнал в негов брат.

Двамата и днес щяха да тормозят улиците и покривите на Колнора, ако Мерик не бе предал Ройс и не бе го изпратил в тъмницата. Това предателство бе показало, че никому не може да се има доверие. Всеки се грижеше единствено за себе си. Дори и най-малката постъпка криеше известна полза за онзи, който я извършваше. Дори добрината произтичаше от желанието за издигане в очите на останалите. Това бе един от поредните уроци, които Мерик бе преподавал на Ройс. А Мерик знаеше всичко. Когато ножът опреше до кокала, всеки се грижеше първо за себе си.

Тези му мисли бяха прекъснати от някакво разтърсване на дъските под краката му. То не бе произтекло от Ейдриън: той все още се катереше.

Може би вятърът?

Възможно, но малко вероятно. Ройс бе циник и знаеше, че боговете обичат да подхвърлят малко късмет, за да подсилят ефекта от подготвяния удар. Воят на вятъра, който бе сметнал за евентуален виновник, не му позволяваше да чуе нищо, а Ейдриън избра точно този момент, за да изникне и да се строполи задъхан. Крадецът свали ремъците си и му направи знак да стори същото, а после посочи надясно — посоката, в която щяха да поемат. Прозорецът, през който бе влязъл предишния път, се намираше на половин обиколка път. От Ейдриън се искаше единствено да го следва.

Тъй като се тревожеше заради доловеното потрепване, Мелбърн пое веднага. Не се затича, макар да му се искаше. Ако вибрацията бе породена от нечии стъпки, той нямаше намерение да известява собственика им за присъствието си. Той се придвижваше бързо, но предпазливо, вперил напрегнат поглед пред себе си.

Различно е.

При предишното му посещение на върха не бе имало патрули. Трябваше да се очаква, че кражбата е породила вземането на мерки. Дали конете бяха открити? Дали някой в града бе забелязал Ейдриън да се тътрузи по улиците? Дали бяха забелязали носеното от него въже и бяха направили връзката? В този момент несъмнено щяха да са отгатнали начина, по който крадецът се е промъкнал. Несъмнено бяха предприели мерки.

И въпреки това Ройс се нуждаеше от минути.

Прозорецът отново се оказа отворен. *Това добър или лош знак е?* Той бутна крилата и влезе. Тъмно, но не изцяло тихо: можеше да чуе нечие дихание. Стаята се оказа празна, също като преди; дишането идваше от коридора.

Ройс продължи напред и се натъкна на свещеник, който дишаше тежко, приседнал на пейка. Стълбите бяха недалеч, а издутото расо показваше, че въпросният не е свикнал да се изкачва.

Той представляваше само дребна пречка. Бе се настанил с гръб към вратата и дишаше толкова шумно, че просто си просеше прерязване на гърлото. Ройс изтегли кинжала си и започна да се промъква напред.

В следващия миг Ейдриън влезе шумно. Свещеникът се обърна и изпищя.

Ройс сложи край на писъка му още в следващия момент, ала и краткият рев бе достатъчно пронизителен.

— Остави книгата и бягай към въжето — каза крадецът. — Приключихме. От този момент продължаваш сам.

С тези думи той вече излизаше обратно навън, още преди Ейдриън да е отговорил. Не че боецът щеше да отговори с нещо различаващо се от едносрично съгласие.

Блекуотър извади дневника, постави го на пейката (свещеникът любезно се бе съгласил да я освободи и в момента лежеше на пода сред растяща локва кръв) и се изкатери обратно през прозореца. От спътника му нямаше и следа. Ейдриън нямаше представа за посоката, в която бе изчезнал Ройс. А и в момента това не беше важно. Боецът се затича надясно — обратно в посоката, от която бе дошъл.

Крадецът със сигурност нямаше да го чака: нямаше основания да жертва бързината и ловкостта си, за да изчаква нежелан партньор. Сигурно в този момент той пълзеше надолу по стената.

Вятърът ревеше в лицето му. Тъй като все още бе изморен от изкачането, Ейдриън забави ход, за да си поеме дъх.

Вихърът не бе единственият източник на рев; фученето му биваше насичано от гневни крясъци. Самото им разположение боецът не можеше да определи. Знаеше единствено, че е останал сам на върха на кула, където му предстои да понесе последиците от действията на крадеца. Защо ли това му се струваше познато? Той скръцна със зъби.

Тишината и вятърът непрекъснато се редуваха: каменните зъбери накъсваха стихията. Звезди проблясваха от лявата му страна, от дясната личеше камък. Пред себе си той можеше да види въжето и ремъците.

Представи си, че двадесет войници с остри мечове тичат към теб. А други двадесетима те обстрелват с арбалети. Твоята задача е да се спуснеш: не просто преди да са те наръгали, а преди да са осъзнали, че от тях се изисква единствено да замахнат към въжето.

Ейдриън спря край ръба и взе своята сбруя.

Колко ли време ми остава? Секунди?

— Защо изобщо свалих проклетията? — продължи да размишлява той, този път гласно. И в следващия момент престана да нахлузва ремъците. — Защо сбруите са две?

Боецът надникна над ръба. Въжето се поклащаше лениво, изоставено. От Ройс нямаше и следа. Колкото и бърз да беше той, нямаше как да е достигнал до земята за толкова малко време без ремъци, освен ако не бе паднал.

В далечината виковете продължаваха да се носят. По дъските се усещаха вибрации. На върха на кулата имаше пазачи.

Тъй като върхът бе кръгъл, затичването във всяка посока щеше да отведе до въжето. При излизането си от прозореца Ейдриън бе поел надясно, обратно по същия път. А Ройс бе продължил наляво.

* * *

Когато имаше насреща си само двама противници, Ройс смяташе оцеляването за възможно. Трима означаваха сигурна смърт. А сега той имаше насреща си петима. Всички те бяха обикновени войници, а не серети. Но мечовете им пак си оставаха дълги, което им даваше значително предимство. Притиснат в тясното пространство между двете стени, крадецът разполагаше с малко място за маневри и никаква способност за скриване.

Той погледна през рамо. От Ейдриън нямаше и следа, но пък това се очакваше: боецът бе тръгнал в другата посока. И двамата имаха еднакъв шанс, само че Ейдриън се бе оказал късметлията. Тъй като не се бе натъкнал на стражи, нищо не бе му попречило да достигне въжето и спокойно да се спусне надолу. След няма и пет минути той щеше да е достигнал земята и да се отправя към конете. След още десет вече щеше да е възседнал кобилата си и да я пришпорва. Ейдриън бе сторил точно това, което той бе възнамерявал да причини на него. Само че в случая на боеца се бе оказало случайно.

Войниците пристъпиха напред, а Ройс отстъпи.

Наоколо имаше и други врати и прозорци, само че той не смееше да си послужи с тях, очаквайки, че вътрешността на кулата ще гъмжи от хора, готови да го убият.

Все пак крадецът имаше един шанс. Можеше да побегне към въжето. Ако беше достатъчно бърз, щеше да се прекачи отвъд и да се спусне на известно разстояние, преди войниците да прережат нишките. Ако успееше да си нахлузи катераческите ръкавици, слизането бе

възможно. Но и това не гарантираше бягство. В подножието на кулата щяха да го чакат други войници. И все пак нищо друго не му оставаше.

Интересно беше, че войниците не се хвърлят в атака. Те настъпваха бавно, с размахани мечове. Никой от тях не правеше опит да го нарани сериозно. Приличаха на група старици, прогонващи катерица с метли. Обичайно подобни телохранители не бяха толкова плахи — освен ако вече не го познаваха, което не беше вероятно. Не, той пропускаше нещо.

Времето не беше на негова страна. Едновременно с обръщането си той забеляза зад него да излизат още двама пазачи. Войниците го бяха заобиколили от двете страни. А несъмнено щяха да изникнат и още.

Ето какво са чакали.

Войниците нанасяха удари мълчаливо. Отсъстваха нареждания да хвърли кинжала, да вдигне ръце, да се предаде. Изглежда църквата бе отредила строги наказания за онези, които дръзнаха да осквернят дома на пресветия ѝ владетел. Възможностите пред Ройс се бяха свели до две: смърт от меч или смърт от падане. Той долепи гръб до стената, за да види коя от двете групи ще се хвърли най-напред. Един от войниците отдясно, с къса брада, се усмихна.

Ройс леко присви крака, готов да скочи. Най-голям шанс щеше да има да се гмурне под първия нанесен му удар, да замахне към гърдите на въпросния нападател и да продължи с атаките си. Войниците стояха близо един до друг. Той можеше да събори двама, да наръга трети, преди...

Някой изпищя.

Писъкът се разнесе зад него, но Ройс нямаше време да се обръща, защото брадатият избра точно този миг, за да замахне. Крадецът избегна удара и се засили насреща му, замахвайки с кинжала си към подмишницата му. Острието на Алвърстоун веднага срязва съпротивата на месото; онзи простена и залитна назад. Войникът зад него също бе повален от удара.

Другарят им се оказа по-бърз от очакваното и замахна надолу. Крадецът се претърколи към стената, с което принуди ударът да се вреже в бедрото на един от повалените войници, който изквича. Мелбърн се възползва от обръщането на третия и заби кинжал в крака му. Болката накара въпросния да се отърси от сепването си и да

атакува отново. Атаката му отново бе избегната. Подир това пазачът се оттегли с накуцване, заменен от оставащите двама.

Във всеки един момент Ройс очакваше дълго острие да пронизе гърба му: той не можеше да се сражава и в двете посоки. Учудваше го мудността им.

Тогава крадецът дочу звъна на метал, последван от нов вик. Този път той се обърна назад, за да види поне четири трупа, задръстили пътеката. Сред тях, стиснал по един кървав меч във всяка ръка, стоеше Ейдриън.

Подобно на останалите оцелели войници, Ройс се взираше удивен. Прекалено много невъзможни неща прелитаха из мислите му. В първия момент той отказа да повярва, че това е Ейдриън. Несъмнено ставаше дума за някой друг. Може би това бе самият Новрон, чул мисълта му за непоследователността на боговете и решил лично да го накаже. Войниците просто бяха се оказали на пътя му. Тази версия му изглеждаше по-вероятна от онова, което съзираха очите му.

Дали пък идиотът не е успял да намери въжето?

Ейдриън прескочи труповете и се приближи до спътника си.

— Застани зад мен.

Ройс не се ограничи само с това. По някаква причина боговете бяха решили да му предоставят втори шанс; той нямаше намерение да го пропилява. Той мина зад Ейдриън и се втурна към въжето.

То не беше далече, само че крадецът не успя да го достигне — други двама войници бяха запречили пътя му. Само че тези двамата не приличаха на предишните противници. Не приличаха и на серетите. Не приличаха на нищо, което Ройс бе виждал преди.

Двамата носеха златни нагръдници, под които личаха одежди на червени, пурпурни и жълти райета с огромни ръкави. Панталоните им също бяха необичайно широки и под коленете продължаваха в чорапи, също подобно раирани. Върху главите си носеха златни шлемове, украсени с крила. Лицата им не се виждаха, скрити зад непрозрачна метална мрежа. Оръжията им също бяха необичайни: дълги алебарди с извити и украсени остриета в двата края. Бойците ги бяха притиснали успоредно на телата си, прегънали десници пред гърдите.

Ройс се колебаеше дали да бяга, или да се смее: тези противници изглеждаха нелепо. Но освен това бяха и значително едри, а скритите

лица определено представляваха тревожен знак (точно той разбираше от тези неща).

Двамата, от своя страна, не се поколебаха. В техните движения нямаше никаква нерешителност. Те се впуснаха напред с ожесточена решителност, бързо спомогнала за предприемането на действие и от страна на Мелбърн.

— В името на Марибор! — възкликна Ейдриън, когато дребният му партньор отново притича край него. — Сега пък какво те гони?

— Не зная, но не ми харесва.

Блекуотър се обърна, отново поставил Ройс зад гърба си. Двамата позлатени войници се приближаваха един след друг — без да бързат, но и без да се поколебават.

— Къде са останалите войници? — попита крадецът.

— Убедих ги да отстъпят.

— Браво на теб.

Ейдриън се възползва от кратката почивка, за да обърше челото си с ръкав. Дъските потрепераха под стъпките на пъстроцветните войници.

— Щом се сблъскам с тях, бягай към въжето и слизай.

И сам Мелбърн възнамеряваше да стори точно това. Той направи стъпка назад и се намери да се обърне, но бе спрял от сторила му се безсмислена гледка.

— Сложил си си ремъците.

— Почти бях слязъл. Имаш късмет, че осъзнах положението ти.

Златните бойци се приближаваха.

Ейдриън леко присви крака, стиснал мечове.

— Тичай.

Самият той се хвърли напред, за да пресрещне противниците. Под удивения поглед на Ройс спътникът му с плавно движение посрещна алебардовата дръжка и замахна с другото оръжие. Изглеждаше, че замахът е насочен под нагръдника, само че върхът отскочи. Златният блъсна Ейдриън назад, който едва не събори спътника си.

— Казах ти да бягаш!

— Това правя.

Ейдриън атакува отново. Този път войникът замахна с острието си. Блекуотър блокира с лявата си ръка, при което мечът му се оказа

разсечен.

Ейдриън трябваше да приклекне под следващия удар, извлякъл искри от близкия каменен блок. Без да спира, телохранителят замахна нагоре с острието в другия край на оръжието си. Блекуотър отрази със строшения меч, но това само предостави на златния възможност за нов удар надолу. Явно това бе краят. Ройс бе присъствал на достатъчно битки, за да знае, че те протичат бързо. Рядко биваха разменени повече от няколко удара, и то само ако и двете страни спазваха правилата на фехтовката. Позлатените бойци дори не използваха мечове.

Насоченият надолу удар бе едновременно бърз и силен.

Разнесе се метален трясък.

По някакъв неразбираем за Ройс начин спътникът му успя да вдигне втория си меч, за да предотврати разсичането си. Същото не можеше да се каже за оръжието: то се строши и отхвърча отвъд стената. Самият Ейдриън избегна съдбата му, падайки на колене.

— Бягай! — кресна той.

Крадецът бе видял достатъчно, затова се обърна и побягна към въжетата. На няколко пъти му се наложи да прескача тела, а веднъж едва не се подхлъзна.

Телата бяха осем, седем от тях мъртви.

Близо до въжетата той се натъкна на друг златен телохранител. Само един, но пък видяното досега показваше, че и това е прекалено много. *А колко ли такива търчат нагоре по стълбите?*

В следващия миг той осъзна, че това е вторият от противниците на Ейдриън. Самият Ейдриън най-вероятно вече бе убит. Сигурно и другият бързаше насам.

Нямаше смисъл от битка: Ройс трябваше да се промъкне. Ако успееше да избегне една атака и да се хвърли напред, имаше шанс да успее да достигне въжетото.

Крадецът се затича напред и направи подвеждащо движение наляво, хвърляйки се в противоположната посока. Златният шлем реагира с удивителна бързина — ударът му пропусна на косъм левия крак на Ройс. Последният се възползва от инерцията си и се хвърли в пролуката между стената и златната броня. Твърде късно си спомни острието в другия край на алебардата.

Металът се вряза в тялото му. Ройс бе възнамерявал да се приземи върху десния си крак, за да продължи да тича, само че

въпросният крак бе променил намеренията си и отказа да издържи тежестта му. Крадецът падна и се плъзна по дъските, смазвани от собствената му кръв. Останал да лежи по гръб, той гледаше как телохранителят се подготвя да разсече гърдите му.

Не успя — оръжието му бе блъснато към стената, където то отсече къс камък. Ейдриън отново бе изникнал в последния момент. Този път той бе изтеглил големия си меч.

Със завъртане Блекуотър стовари оръжието си над рамото на противника. Явно не бе успял да уцели врата, защото телохранителят не се оказа обезглавен, а само блъснат в стената, където шлемът му отвори нова хлътнатина в стената.

Ейдриън продължаваше да обсипва противника си с удари, за да го принуди да отстъпи. Ройс се надигна с мъка. Раната му бе дълбока; туниката му бе започнала да подгизва от кръв. Със същото затруднение той започна да пълзи към въжето. Болката едва не го накара да припадне.

Междувременно телохранителят рязко прекрати отстъплението си и контраатакува.

Опряният на лакти Ройс осъзна опасността, но нямаше време да предупреди спътника си. Ейдриън навлезе сред кръвта и се подхлъзна.

Блекуотър успя да отрази задаващия се удар, стискайки меча си с две ръце. Въпреки това инерцията го изблъска към стената, а за разлика от противника си, Ейдриън не носеше шлем.

Дори и това не попречи на боеца да спре удара на второто острие, макар и не напълно ефикасно — с вик на болка той рухна край Ройс.

Телохранителят издигна оръжието си над двамата. Въпрос на шанс беше кой ще умре пръв.

Само че Ейдриън не беше приключил.

Противникът им също бе навлязъл върху оплискания с кръв участък. Надавайки рев, породен колкото от болка, толкова и от гняв, Ейдриън стовари върха на меча си точно в средата на златния нагръдник. В първия миг Ройс сметна това за жест на отчаяние, но после осъзна, че спътникът му не се опитва да пробие бронята. Боецът тласкаше телохранителя към празнината между два зъбеца. Каменният праг блъсна коленете на врага им, който залитна назад, подпомогнат от алената хлъзгавина. Напълно беззвучно той изчезна отвъд ръба.

Ейдриън се отпусна обратно на земята. Двамата с Ройс се загледаха към небето. Облаците изцяло бяха скрили звездите.

— Можеш ли да се спуснеш? — попита крадецът.

— Мисля, че ще се справя.

— Тогава върви.

— Ами ти?

— Аз ще остана. — Може би не бяха само облаците. Всичко му изглеждаше по-мрачно от обичайното. Откъм периферното му зрение настъпваше неясна мъгла. — Или умирам, или ще припадна. Поне един от нас трябва да оцелее.

Сърцето му биеше оглушително, прекалено бързо за един лежащ по гръб. Край него Ейдриън се надигна.

— Защо го направи? — каза Ройс.

— Кое?

— Защо се върна? Ти беше в безопасност, беше достигнал въжето. Защо се върна?

— По същата причина, поради която няма да те оставя тук.

Ройс чу стържене на метал — спътникът му вдигаше меча си. В следващия момент той бе повдигнат. Острата болка ускори прилива на чернота.

* * *

Крадецът отвори очи сред пълна безсмислица. Лицето му бе притиснато към гърба на Ейдриън и двамата летяха. По-точно, забавяха ход. Ройс усети опъна на ремъците. Той се огледа и видя, че в момента се намират по средата на кулата. Улицата под тях приличаше на сива ивица, тясна като конец.

— Какво правиш? — попита крадецът.

— Добре дошъл отново.

— Ти си идиот.

— В несвяст ми харесваше повече. — Ейдриън отново отпусна въжето.

При следващото забавяне на скоростта Ройс усети болката да го прорязва. Някакъв стегнат натиск около кръста му затрудняваше дишането.

— Просто искам да се убедя, че разбираш глупостта си. Никога няма да успееш да избягаш, ако ме влачиш със себе си.

— Трябва да ти кажа, че по-рано не оценявах мълчаливостта ти. Но сега виждам, че тя е най-голямата ти добродетел. — Сега те висяха неподвижно, защото Ейдриън се прехвърляше върху друго въже. — Не се движи.

Последният коментар би накарал Ройс да избухне в смях, ако не беше притеснението за евентуално изпаднали вътрешности. Затрудняваше се да се оглежда, затова трябваше да се осланя главно на слуха си.

Блекуотър изсумтя, раздвижи се встрани, отново изсумтя.

Рязкото раздвижване накара главата на Ройс да подскочи; бузата му се удари в кожената ножница на големия меч.

— Беше прав за оръжията — отбеляза крадецът. — Наистина са ти нужни три.

— Звучиш пиан.

— И така се чувствам. Мразя това усещане. Нищо не е обичайно. Освен това започвам да се държа глупаво... като теб.

— Трябва ли да ти напомням, че в момента се опитвам да ти спася живота?

— А аз трябва ли да ти напомням значението на думата *глупост*?

При следващото раздвижване ремъците се опънаха. Двамата отново се понесоха надолу.

— Късите ти мечове се строшиха като пилешки кости — отбеляза крадецът.

— Не проумявам как така това се случи.

— Но големият остана здрав.

— Да.

— Защо не си направил и останалите си оръжия като него?

— Защото него не съм правил аз.

— Тогава излиза, че ти не само си глупав, но и изключително некадърен ковач?

— Бих могъл да освободя ремъците ти.

— Но наистина си адски добър боец. Дъртият Аркадиус се оказа прав. Само как го мразя.

Подир още едно прекачване и няколко спускания двамата достигнаха земята. Дочуваха викове, но те долитаха от далечната

страна на кулата. Ройс се огледа, но никъде не видя златното момче. Явно Ейдриън го бе блъснал далеч.

— Марибор ми е свидетел, ти си неоправдано тежък — изръмжа Ейдриън, заел се да развързва въжето.

— Не съм. Просто ти си ранен. — Дрехите и на двама им бяха наквасени. — Кървим като прерязано гърло.

— Ти кървиш по-силно от мен — отбеляза боецът.

— И това те прави щастлив?

— Всъщност, да.

С привързания към гърба му Ройс той започна да залита по улицата. Дочуха затръшване на врати и още викове, но до този момент никой не бе ги видял.

— Сега какво? — попита крадецът.

— Защо питаш мен? Аз съм идиотът. Ти си геният. Какво ще посъветваш? Да се върнем при конете?

— Никога няма да успеем.

— Нали казваше, че измъкването няма да представлява проблем.

— Да, ако можех да ходя и не оставяхме кървава диря като някакви охлюви. Наистина нямаме шанс.

— До този момент не съм впечатлен от гениалността ти.

— Признавам, че мисля по-добре, когато не кървя до смърт.

Ейдриън се шумугна между две каменни къщи. Някъде тръбеше рог — неизвестно къде, защото близките стени непрекъснато препращаха звука.

— Ами реката? Видях я по време на изкачването. Съвсем близо е, нали? — Ейдриън продължи сред постройките. Наистина, скоро достигна до стена, следваща протежението на лъкатушеща уличка. Отвъд и под нея течеше реката. — Нищо не ни пречи да скочим.

— Да не си се побъркал?

— Течението ще ни отнесе. Така няма да ни се налага да се тревожим за кръвта.

— Ще се удавя.

— Не можеш ли да плуваш?

— По принцип мога. Също както по принцип мога да ходя. Просто не съм сигурен, че ще мога да го сторя и същевременно да

удържам вътрешностите си. Освен това реката се намира на известно разстояние под нас. Ще припадна при гмурването.

— Нали си прикачен към гърба ми. Аз ще ти държа главата над водата.

— Тогава и двамата ще се удавим.

— Може би.

Ейдриън се приведе над ръба. Отново звучеше умноженият зов на рог; започна да бие камбана.

— Добре.

— Какво добре?

— Добре, да скочим в реката.

— Сигурен ли си?

— Да. Стига да скочим заедно. Така ще зная, че и ти ще умреш заедно с мен.

Долетя смехът на Ейдриън.

— Дадено.

Боецът направи крачка назад. При това му движение Ройс получи възможност да огледа уличката и видя счупен сандък.

— Почакай.

— Отказа ли се?

— Вземи ей онази отломка.

Ейдриън се извърна.

— Нея пък как видя?

Нови камбани и тръби се присъединяваха към нощта — сякаш бе настъпил полунощ в Зимния фестивал. Грабнал сандъка, Ейдриън се покатери на стената и за момент залитна.

— Защипи си носа и се опитай да не изкрешиш. Ще боли.

— Най-вероятно само за миг. — Крадецът прихна. Вече бе престанал да се притеснява. Оставаше му единствено абсурдът.

— Оптимист до последно.

— Няма ли да скачаш вече?

— Готов ли си? Едно... две...

— Може ли преди да съм умрял?

Ейдриън изсумтя. Ройс усети как полита. Обгърналият го въздух бльсна косата му назад. После всичко изчезна.

ГЛАВА 18

РОЗА

Тъй като бе застанала непосредствено зад Гуен, Роза получаваше отлична възможност да наблюдава случващото се. А се случваше следното: решително изправена на прага, Гуен отказваше да пропусне определен клиент. Налагаше ѝ се да отметне глава назад, за да го гледа в очите, защото мъжът пред входа беше огромен. При евентуално влизане би му се наложило да приведе глава под горния праг. Не му трябваше да се притеснява за това, защото калианката нямаше намерение да го пусне.

— Но аз имам пари! — изреваваше в този момент евентуалният клиент, приведен над Гуен. Носовете им почти се докосваха. Роза никога не бе виждала мечок, но ако посетителят се загърнеше с една по-рунтава кожа, щеше да постигне пълна прилика. Само че застаналата на входа лисица твърдо отказваше да го пусне.

— Дори и да си донесъл със себе си всички съкровища от Короносната кула, има си правила — отвърна Гуен.

— Пукнат петак не давам за правилата ти! Дошъл съм да си платя за курва. Имам пари, така че ще получа една.

— Не и докато аз не ти позволя. А аз няма да позволя, докато не започнеш да уважаващ правилата.

— Нямам никакво намерение да се къпя! — кресна мечокът в лицето ѝ. Дъхът му разроши няколко кичура.

Ръцете на Гуен прибавиха към упоритостта ѝ, вплетени в скръстване.

— В такъв случай няма да получиш дама.

— Не ми е изтрябвала дама. Искам курва. За курва не ми трябва да се къпя.

Мечокът си имаше име — Хопър — и действително напомняше горски обитател по отношение на хигиената. А може би дори отстъпваше и в това отношение на сравнението. Роза неизменно го бе виждала с едни и същи дрехи, покрити с потни петна. Храсталакът на лицевото му окосмение бе уловил няколко листа. Може би главата му

събираше материал за катериче гнездо тайно от самия Хопър. А може би той смяташе немарливостта си за първично привлекателна.

— В това заведение ще наричаш жените дами и ще се явяваш в чист вид. Иначе никой не те спира да отнесеш парите си от другата страна на улицата.

Мечокът я погледна объркано. Но веждите му побързаха да изтласкат объркването.

— Грю вече няма курви. Нали всички те се преместиха тук.

— Съветът ми бе свързан с препоръка за пиене.

— Не искам да пия. Дошъл съм за жена.

— Тогава я търси другаде.

— Другите не струват.

— Защо?

— Те не миришат толкова хубаво.

Не съществуваше опасност някой да се излъже и да каже подобно нещо за Хопър. Според Роза миризмата му говореше за близки запознанства с отходни канали.

Самата тя не бе имала честта да го опознава отблизо. Хопър бе посещавал „*Противната глава*“ сравнително редовно, само че бе имал слабост към Джолийн. Последната често се бе оплаквала от вонята му. За нея той не беше мечок, а по-скоро скункс. Тъй като за много от хората, които посещаваха тези места, можеше да се каже същото, Гуен бе въвела ново правило.

— Значи предпочиташ чисто момиче, което ухае приятно, нали?

— Именно.

— Защото никак не е приятно да вкусваш мръсотия и едноседмична пот, нали?

— Точно така.

— Дамите от това заведение също споделят мнението ти. Затова трябва да се изкъпеш, преди да ни посетиш.

— Те не са от значение. Аз плащам, аз поръчвам музиката.

— Вече не. Сега си свободен да прекосиш улицата и да пропиеш желанието си или да отидеш да се изкъпеш и да се появиш отново. Ако избереш втория вариант, постарай се да бъдеш по-учтив и внимателен.

— Внимателен към курва?

— Към дама. С курва ще се въргаляш в канавките.

Няколко мига Хопър мълча раздражено, издал челюст. Сред пуфтенето си той се вторачи в пода.

— Ако платя за баня, няма да ми останат достатъчно пари за после.

Гуен раздалечи ръце, за да го докосне по ръката.

— Изкъпи се, избърсни се, почисти си дрехите и ела. Ще измислим нещо. Аз държа клиентите ни да се явяват в пристоеен вид, но съм също толкова настоятелна да остават доволни.

Хопър отново я погледна, вече не толкова ожесточено.

— Наистина ли?

Гуен кимна.

Той защита туниката си под рамото и приближи плата към носа си.

— Малко вода няма да навреди. — Подир това мъжът кимна и излезе. А Гуен се отправи към едно от новите кресла и тежко се отпусна в него.

— Започваш да връщаш клиенти. — Другата приседна на пейката до нея. Въпросната бе последен остатък от старите мебели, обикновена дъска, която Диксън бе преобразувал в място за седене. Роза не бе сигурна за причината, поради която Гуен бе оставила тази грозотия сред останалите красиви мебели, неотдавна закупени от занаятчиите: може би пейката служеше като спомен за началните им дни.

Във всеки случай дребната жена се чувстваше най-удобно именно на нея.

— Можем да си го позволим — отговори Гуен. — А и аз само го отпратих да се изкъпе. Той ще се върне. Струва ми се, че трябва да сложим още няколко вани. Така посетителите ще се къпят направо тук, срещу доплащане, разбира се.

— Прекрасна идея. Ти не спираш да ме удивляваш — усмихна се Роза. Гуен отвърна на жеста ѝ.

В последно време всички те имаха повод да се усмихнат. В самото начало Гуен ги бе окуражавала, изтъквайки, че това се отразява благотворно на печалбите. Впоследствие от напомняне не бе имало нужда. Всички те изглеждаха толкова красиви в новите рокли. Гуен бе уредила плата на отлична цена от същото място, предоставило материал за завесите. С оглед на новата обстановка и впечатляващия

им вид названието дами бе напълно оправдано. Това название се бе харесало на Гуен, която бе настояла за пълното му налагане.

— За да получите уважение, трябва да се държите по достоен за уважение начин — им бе казала тя. А Гуен със сигурност знаеше какво говори: тъмнокосата калианка си бе спечелила искрената почит на дърводелците, катранджиите, стъklarите и зидарите. В замяна на това те биваха посрещани като крале. Магазинерите, които по-рано се бяха мръщили на появата ѝ, сега се обръщаха към нея за съвет. Естествено, никой не я канеше на вечеря и не ѝ предлагаше да се кандидатира за районен управител, но на улицата мнозина ѝ се усмихваха, а се намираха и такива, които ѝ отваряха вратата. Тя вече не беше чужденка, а бе станала част от Медфорд. Най-сетне си бе намерила място.

Гуен преливаше от идеи. Два пъти седмично в публичния дом биваха провеждани танци. В тези вечери под съпровода на цигулка, гайда и барабан танците бяха безплатни, а към работа биваше престъпвано едва след края им. В продължение на няколко часа момичетата получаваха възможността да се почувстват като благороднички. А и тези събития привличаха много посетители.

Разбира се, те не бяха истински дами. Дамите имаха благороден произход и невъобразимо по-богат гардероб.

Със застудяването Гуен уреди раздаването на супа с лук и репи. И в случая не ставаше дума за благотворителност.

— Всеки притежава определен талант — казваше тя на отбиващите се. И беше права. Повечето от крайно бедните бяха се препитавали с нещо: калайджийство, килимарство, земеделие, почистване на комини. Всички онези, които бяха способни да работят, получаваха възможност да си припомнят занаята. Прекалено слабите или възрастните се превръщаха в наставници. Бившите фермери се заеха да разкопават площта зад постройката, следващата година тази земя щеше да се превърне в леха, която да спомогне за снабдяването.

Сред отбиващите се на супа имаше и един пчелар, обещал да ги снабди с кошер.

Гуен не приличаше на тях. В една или друга степен всеки от тях се бе предал, бе захвърлил мечтите си и бе отстъпил пред света. Роза съзираше разликата между тях и Гуен дори в най-простите движения.

Но особено силно това проличаваше в разговорите. В този публичен дом все пак имаше една истинска дама: тя се наричаше Гуен Деланси.

Откъм верандата долетяха стъпки, последвани от отварянето на входната врата. Придружен от лек хладен вихър, накарал фенерите да трепнат, в салона влезе Стейн. Той бе оплискан с кал и бе донесъл със себе си познатата миризма на риба, само че усилена.

Гуен веднага скочи от стола си.

— Ти пък какво искаш?

— А ти какво мислиш? Това нали е бардак?

Още по време на първата му реплика тъмнокосата жена бе започнала да клати глава.

— Не и за теб.

— Какво искаш да кажеш?

— За теб това място не съществува.

— Нямах право. — Той стъпи върху новия килим с калните си ботуши. — Коя си ти, че да задигаш всичките добри курви и да ги отвеждаш тук? И нямаш право да ми отказваш обслужване.

— Само гледай.

Стейн направи още една крачка. Върху кривите му устни изникна усмивка.

— Зная, че Диксън го няма. Той напусна града преди два дни и още не се е върнал. Сега сме сами. — Следваща крачка. — Чини ми се, че Грю би платил добри пари, ако някой вземе, та опожари мястото. — Той се огледа. — Тази красота ще пламне хубаво. Даже съм изненадан, че още не го е сторил.

— Грю не е толкова глупав като теб. Получих одобрение за това място с помощта на градския асесор. А той знае колко много би се радвал Грю да види провала ни. Върху кого според теб ще падне подозрението за подобен пожар? Посегателството срещу която и да било постройка в Медфорд е престъпление срещу краля, защото всичко тук му принадлежи. Ние сме само наематели. И ако нараниш някоя от нас...

— Никого няма да наранявам. Просто съм дошъл да се позабавлявам.

— Върви да се позабавляваш другаде.

Очите му светнаха, когато погледът му се спря на Роза.

— Искам тази.

Роза изквича задавено и отстъпи три крачки към стълбището.

— Върви си, Стейн — нареди Гуен.

— А може би ще взема теб. — Рибарят направи поредна крачка напред.

Гуен не помръдваше. И не трепваше. Тя стоеше насреща му, загледана в очите му. В следващия миг жената трепна.

— Мили Марибор — промълви тя и повдигна пръсти към устата си. Върху лицето ѝ бе изникнало отвращение.

Неочакваната промяна изненада Стейн. Той объркано погледна между двете.

— Какво? Що за номера са тези?

Сега Гуен бе придобила състрадателно изражение.

— Много съжалявам, Стейн.

Роза също бе застинала смаяно. В началото бе решила, че Гуен се преструва, за да го измами, само че преструвка нямаше. Толкова дълбок ужас бе невъзможен за пресъздаване по избор.

Самият Стейн също бе променил лицето си. Заплахата бе отстъпила пред тревога.

— За какво?

— За това, което предстои да се случи.

— Какви ги плещиш? — Той отново пристъпи, само че назад, и се огледа в дирене на заплахата.

— Той ще те убие.

Гласът на Гуен бе необичаен, тих и покъртен. Тя не си измисляше. Леко повдигнатите ѝ ръце трепереха.

— Кой?

— Ще бъде бавно... болезнено бавно. Той... Той ще те реже парче по парче и ще те остави да кървиш до смърт. Ще те окачи на търговския площад и ще те украси със свещи.

— Кой е той? За кого говориш? Диксън никога...

— Не е Диксън. — Тя заяви това решително, с тон на вещание. — Ти не го познаваш. Непрекъснато ще го питаш защо, но той няма да ти отговори. През цялото време няма да изрече и дума. Просто ще реже и ще реже... докато ти крещиш.

— Млъкни.

— Ще бъде късно през нощта — продължи калианката и направи крачка напред. Ръцете ѝ все така бяха повдигнати, треперещи.

— Млъкни! — Стейн отново отстъпи, този път рязко.

— Никой не ти помага. Навсякъде има кръв. Кръвта е отвратителна. Нима е възможно да има толкова много кръв в едно тяло? — Ръцете ѝ се повдигнаха към ушите. — Ти продължаваш да пициш, докато той те издига и запалва свещите.

— Казах да си затваряш устата!

— След като той си отива, хората започват да излизат. Те гледат към теб, но никой не помага. Те знаят какво си — винаги са знаели, макар и да не са запознати с всичките ти дела. Един от тях знае за Ейвън, но никой от излезлите не знае за Рут, Ирен и Елси. Както никой не е узнал за съпругата на Калахан.

— Откъде знаеш за това? — с нескрит ужас попита рибарят.

— И двете дъщери на Олдъм. Ти си ужасен човек, Стейн. Отвратителен човек.

През живота си Роза не бе виждала подобен страх да се изписва върху нечие лице. Стейн бе започнал да се оглежда диво.

— Хората гледат как умираш — продължаваше Гуен. — Един от тях поставя кофа под краката ти, за да събере от кръвта. Той ще я насипе в копанята на прасетата си. Самата аз никога не бих ти пожелала подобен край, Стейн, но ти го заслужаваш. Заради всичко онова, което си причинил на Ейвън и останалите като нея.

Думите ѝ оказваха не по-слаб ефект и върху самата Роза. Особено вледеняващо бе изражението на искрена симпатия, което бе придобило лицето на калианката. По някакъв начин Гуен бе съзряла смъртта на Стейн. А описанието бе позволило и на Роза да го съзре.

— Умопобъркана кучка! — кресна рибарят. — Стой настрана от мен!

С бързи крачки той се отправи към вратата и я затръшна след себе си.

Гуен се олюля и слепешком протегна ръка, за да подири някаква опора. Роза притича до нея.

— Добре ли си?

Гуен безмълвно я притисна към себе си и заплака.

* * *

— Вземи. — Роза протягаше димяща чаша чай.

— Порцеланова чаша? — удивено я погледна Гуен.

— Възнамерявахме да ти я подарим за Зимния фестивал, само че чашата ще бъде от полза и сега. Явно ще трябва да ти търсим друг подарък.

— По-добър от този?

— Ще трябва да изчакаш, за да разбереш.

Двете се бяха настанили на верандата, сред миризмата на прясна боя и дървесни стърготини, с подпъхнати под пейката крака. Роза бе донесла одеялото от леглото си. То бе едно от онези одеяла, които бяха означавали първата им нощувка край самун хляб и парче сирене.

Струваше им се, че страшно много време е изминало от онези нощи. Спомени от предишен живот. Времето, в което бяха робували на Грю, бе прекарано от други жени, не от тях. Не изглеждаше възможно. Особено за Гуен. Не и след като Роза бе видяла начина, по който тя бе прогонила Стейн. Не изглеждаше възможно жена с подобна воля някога да се е подчинявала на Грю.

Нощта бе студена, скоро започна да вали. Първото доказателство за това бе нестройният тропот по околните покриви; скоро той преля в ритъм и накрая в постоянен шум, накарал Роза да се почувства като сред водопад.

— Как си?

Гуен леко извърна глава към нея.

— Много по-добре, благодарение на теб. Чаят е великолепен.

— Гуен... — Тя се поколеба. — Какво стана преди малко? Онези неща, които наговори на Стейн. Те...

Тъмнокосата жена отпусна чинийката върху подлакътника, за да се увие по-плътно.

— Не съм вещица, Роза — остро каза тя.

— Не. Не си мислех това. — Другата жена също се обърна към нея.

— А какво си мислеше?

Гуен отказваше да я поглежда, загледана право напред в дъжда. Макар одеялото да бе скрило ръцете ѝ, Роза можеше да отгатне скръстването им.

— Не зная. Затова питам.

Калианката изсумтя.

— Просто погледнах в очите му. Погледнах и видях... видях смъртта му. Трудно е да обясня.

— Това магия ли е? — тихо попита дребната жена. Тя знаеше, че магията е нещо лошо, майка ѝ бе казвала така. Но ако Гуен можеше да прави магия, значи магията не бе зла. В очите на Роза Гуен представляваше самото съвършенство, докато майка ѝ бе по-тъпа и от нарисован нож.

— Не — бързо каза Гуен, все така загледана в дъжда. — Дарба.

След няколко мига тя отново се обърна към Роза.

— Майка ми също умееше да прави това. Някои жени, предимно от народа на тенкините, могат да съзират бъдещето на човека, когото поглеждат. Очите са прозорец към душата. Ако се загледаш в тях, потъваш в бъдещето, което им предстои. — Тя си пое дъх. — Виждаш, чуваш и усещаш всичко. Майка ми имаше този дар, а аз съм го наследила от нея.

Последва момент обтегната тишина.

— Страх ли те е от мен? Това ли си мислиш сега?

В отговор Роза се протегна и стисна ръката ѝ.

— Не. Просто никога не бях виждала подобно нещо.

— Случилото се неотдавна не беше умишлено. То почти никога не се случва.

— В този случай бе добре, че се случи — изтъкна Роза. — Съмнявам се, че Стейн ще се върне. Благодаря ти. Не само за това, че го прогони. Благодаря ти за нещата, които направи за мен и за всички ни. Без теб ние никога не бихме получили този шанс. Ти спаси всички ни. Ти си героиня.

— Спасихме се взаимно — настоя Гуен.

— Не мисля така.

— Напротив. Ние сме като семейство. Близките се грижат едни за други, подкрепят се и...

— Семейство? — Роза едва не се изсмя, но пък в това нямаше нищо смешно, не и като се замислеше човек. — Семействата нямат нищо общо с това.

— Какво искаш да кажеш?

— Че аз не си мисля за задружие и взаимопомощ, когато чуя за семейства.

— Но с мен и майка ми беше така — каза Гуен.

Роза се размърда неловко. Не ѝ се искаше да спори.

— Ами с теб?

— Това не е важно — отвърна Роза. — Това беше преди цяла вечност. Прекалено отдавна, за да си спомням.

— Чувала съм историите на другите — меко каза Гуен. — Зная какво е ставало с Джолийн, Мей, с Ета... Но ти никога не си ми разказвала за своя живот.

— Защото няма нищо за разказване.

— Лошо ли беше?

Роза помисли за момент, а после поклати глава. Това бе най-лошото: не можеше да каже, че животът ѝ е бил непосилен. Никой не я беше бил и не я беше държал заключена в килера. Близките ѝ не я бяха продали, нито бяха намерили смъртта си в ръцете на разбойници. Никаква подобна причина не бе я запратила в сегашния ѝ път.

— Не — рече накрая тя. — Просто тъжно.

— Разкажи ми.

Сега Роза се чувстваше глупаво заради темата на разговора. Тя сви рамене с желанието да убеди Гуен в незначителността на нещата, които щеше да разкаже.

— Родителите ми имаха малко земя край Колд Холоу — няколко мили на запад от Медфорд, между Уестфилд и пътя. Предимно камънаци и храсталаци. Баща ми се стараяше да обработва земята, но явно старанието му не бе подкрепено от опит. А може би самата земя бе лоша, със сигурност изглеждаше така. Може би семената не бяха читави или пък времето беше прекалено студено. Майка ми непрекъснато го защитаваше. Така и не разбрах защо, тъй като на свой ред той винеше единствено нея. Един ден той си отиде. Просто излезе и не се върна. Майка ми каза, че е защото той не би могъл да понесе да ни гледа как умираме от глад. А аз си помислих, че това е поредното ѝ оправдание.

Ръката на Гуен стискаше пръстите ѝ под одеялото. Тъмните бадемове очи я наблюдаваха със състрадание. Тя очакваше да чуе нещо ужасно, но Роза не можеше да предостави нищо подобно.

— Подир това не ни беше останало нищо — продължи тя. — От обич към нас баща ми бе взел мулето и последните медни монети. Изкарахме зимата, като се прехранвахме с корени и ядки. Майка ми обичаше шеговито да ни сравнява с катерици, само че по онова време

аз бях забравила какво е смях. Тя отказваше да проси и да моли за помощ. Винаги казваше, че татко щял да се върне, намерил работа, нарамил чувал с брашно и повел прасета след себе си. Докато тя ми описваше как той щял да ми доведе коза да си я доя, аз дъвчех парче дървесна кора.

Заради повторното стискане на ръката ѝ Роза се почувства още по-глупаво. Историята и не заслужаваше подобно състрадание. Освен това тя не обичаше да плаче пред Гуен. Искаше да бъде силна и решителна като нея; плачът над нещо тъй незначително означаваше слабост. А Роза мразеше слабостта.

— Майка ми ме обичаше — обясни тя. — Беше глупава, но ме обичаше. Даваше ми цялата храна, която намереше, и лъжеше, че е яла. На следващата зима не можахме да намерим повече корени или ядки, затова започнахме да ядем борови клонки. Същата зима майка ми умря от треска.

Тези думи извикаха спомена за изпитото лице с хлътнали страни и изопнати устни.

— Но треската бе само повод за смъртта ѝ. Не тя я уби. Не беше и гладът. Майка ми умря заради гордостта си: глупава, безполезна гордост. Прекалено горда да се обърне за помощ към някого. Прекалено горда да признае, че съпругът ѝ е бил негодник. Прекалено горда да изяде своята...

Роза не може да продължи. Гърлото ѝ се бе затворило, отказващо да позволи на езика ѝ да вкуси следващите думи. Тя бавно си пое дъх, потрепери и обърса сълзи с долната част на дланите си.

— Беше прекалено горда да изяде своята част от малкото храна, която намирахме. Тя ми казваше, че го е сторила. Кълнеше се. Но всеки път, когато се оплачех, че коремът ме боли от глад, тя винаги ми предлагаше някаква ядка или отчасти прогнила репичка и заявяваше, че е намерила две и вече е изяла полагащата ѝ се.

Роза отново обърса очите си.

— Когато тя почина, аз изоставих гордостта си и се отправих към Медфорд. Бях готова на всичко. След като си прекарала половин ден в преследването на тлъста муха, която да изядеш, след като си поглъщала цели паяци и си точила лиги по червеите, изниквали край дупката, която с голи ръце изравяш, за да погребеш майка си — тогава нищо не ти се струва уничително. Аз исках единствено да живея. Бях

забравила всичко останало. Една буца пръст няма мечти. Парченцето мазилка не разбира надеждата. Всяка сутрин имах смътната мисъл единствено да доживея до следващата зора. Но ти промени това.

Гуен с мъка повдигаше чашата си. Върху нейните бузи също личаха сълзи.

— Ти не си като майка ми — продължи Роза. — И не приличаш на мен. Ти защитаваш себе си и другите. Ти можеш да променяш света около себе си. Но аз не мога. Джолийн не може. Ти си единствената, която е способна да го направи.

— Аз не съм нищо специално, Роза.

— Напротив. Ти си героиня и можеш да виждаш в бъдещето.

Двете замълчаха и се заслушаха в ромолящия дъжд. Пороят се бе превърнал в истински потоп на непрогледна водна завеса. Някъде из улицата дрънчеше метална кофа, а настилната бързо изчезваше под надигаща се вода.

— А защо да не поговорим за Диксън? — с хитра усмивка рече Роза.

Гуен подозрително присви очи над ръба на красивата си чаша.

— Какво да говорим за него?

— Носят се слухове, че ти бил поискал ръката.

Тъмнокосата жена я изгледа шокирано.

— Нищо подобно.

— Ета каза друго.

— А, това ли.

— Значи е истина!

Гуен сви рамене.

— И ти какво му каза?

— Казах му, че ще бъдем много добри приятели. Диксън е добър човек, но...

— Но?

— Но не е... *той*.

— Той? Какво искаш да кажеш? Кой е въпросният той?

Другата жена смутено намести крака под одеялото.

— Не зная.

— Не знаеш?

Калианката поклати глава и покри лице с одеялото.

— Може би той изобщо не съществува. Може би е нещо, което съм си измислила сама в течение на годините. Може би просто се опитвам да се самоубедя, че той е истински, а не просто моя надежда.

— Отхвърлила си истински и трудолюбив мъж заради една идея?

Гуен надникна сред диплите на одеялото.

— Глупаво, нали? Хубава героиня съм.

— Наистина е много романтично, но...

— Кажи го спокойно. Глупаво е. Това е истината.

— Ами ако този рицар не се появи?

— Не е рицар. Не съм сигурна кой е или какво е, но определено не е рицар. И ако не е дело на въображението ми, скоро той ще се появи.

— Откъде знаеш?

— Защото изпратих Диксън да го доведе.

Роза я изгледа изумено.

— Върху дланта на Диксън видях, че той ще го доведе тук — обясни Гуен.

— Чакай. Останах с впечатлението, че този човек, този нерицар, е само твоя фантазия.

— Възможно е.

Гуен замълча и изглеждаше склонна да запази това си състояние. Но Роза нямаше намерение да я остави на мира, не и след като самата тя бе принудена да разкаже живота си.

— Обясни ми.

Гуен се намръщи:

— На смъртния си одър майка ми ме накара да обеща да дойда тук... в Медфорд. А златните монети ми бяха връчени от човек, който ми каза същото. Това беше предназначението на златото. Да му помогна.

— На кого?

— На него.

Роза объркано поклати глава.

— Нищо не разбирам. Говори смислено.

— Не мога, защото в това няма смисъл. Нямам никаква представа защо трябваше да дойда в Медфорд. Не зная кой е този човек. Не зная нищо за него. Зная само, че трябва да бъде тук, когато той се появи. Трябва да му помогна и...

— И?

Гуен сведе глава, скривайки погледа си.

— И?

— Не зная. Толкова дълго съм го чакала. И съм размишлявала. Какъв е, как изглежда. Защо точно на мен се падна това.

— Искаш да ми кажеш, че си се влюбила в човек, когото никога не си срещала?

— Може би.

— Но в това няма нищо лошо. Нали двамата сте орисани да останете заедно?

Калианката сви рамене.

— Никой не ми е казал нищо за това. Просто това искам да вярвам. Никъде не е казано, че той не е женен.

— Поне знаеш ли името му?

Смутено усмихната, Гуен поклати глава.

— Паднах ти в очите, нали?

— Шегуваш ли се? Ти умееш да правиш магия и имаш мистериозна съдба. Искане ми се да бях на твоето място.

Другата жена все още се усмихваше, само че засрамено.

— Всеки си има съдба.

Роза погледна към ръката си и я протегна.

— Каква е моята?

Гуен се поколеба за момент.

— Сигурна ли си? Не се ли страхуваш след онова, което видя със Стейн?

— Вече ти казах, че не се страхувам от теб. И не се страхувам от бъдещето си. Може би и моето ще крие някакъв тайнствен непознат. Само не ми казвай как ще умра. Това предпочитам да не зная. Става ли?

Гуен въздъхна.

— Хубаво. Дай да видим.

Под погледа на Роза другата жена разтвори пръстите ѝ и приглади кожата на дланта.

— Интересно. Предстои ти да се влюбиш. Той е красив, с мило лице. Ще се влюбиш и...

Пръстите ѝ отпуснаха ръката на Роза. Погледът на Гуен оставаше насочен към линиите върху кожата, но съсредоточеността я беше

напуснала. Подир миг калианката премести очи към дъските на верандата.

— В кого ще се влюбя? Видя ли името му?

Гуен пусна ръката ѝ и посегна към чашата си. Порцелановата чинийка се изплъзна от ръката ѝ и полетя към пода, където тя и принадлежащата ѝ чаша се пръснаха на парчета.

— Съжалявам — промълви тъмнокосата жена и бавно повдигна насълзени очи към Роза. — Много съжалявам.

— Няма проблем — отвърна другата. — Ще ти вземем друга.

Гуен я прегърна. Този път жестът ѝ бе различен. Дори след напускането на Стейн тя не бе притискала дребната жена толкова близо и силно до себе си. Тя продължи да плаче.

— Много съжалявам.

ГЛАВА 19

БЯГСТВО

Езерото Морган би описало зората като сива, защото в момента я виждаше точно в такива багри. Единствено тихият плисък на водата и крясъците на гъските насичаха покоя, настъпил след спирането на дъжда. По-рано дъждовните капки бяха затруднявали погледа на Ройс. А и реката не бе спирала да плиска вълни в очите му, принуждавайки го да мижи. Плуването сред дъжд имаше поне едно предимство: отсъстваха притеснения от намокряне. Двамата с Ейдриън бяха се носили по реката през цялата нощ, вкопчени в строшения сандък като отчаяни плъхове. Постепенно трясъкът на камбани бе заглъхнал зад тях. В един момент и двамата бяха заспали или припаднали — трудно беше да се определи. Реката бе ги тласкала напред със сносна бързина, но изгревът ги бе заварил сред спокойни води, застлани с мъгла.

— Жив ли си? — поинтересува се боецът.

— Ако бях мъртъв, надали щях да виждам гъски. — Ройс наклони глава, за да проследи делтовидното ято, отпредило се на юг. — Освен ако това не са зли гъски.

— Зли гъски?

— Кой знае какво става в света на водните птици? Може би приживе тези са били шайка, крадяща яйца.

— Виждам, че имаш треска. — Ейдриън се огледа, а следващите му думи съдържаха щастлива изненада. — Това е езерото Морган. Кръчмата, в която бяхме неотдавна, е някъде на брега.

— Ето я там. — Ройс посочи към сградите, струпани на брега от лявата им страна. Лекото движение го накара да се сгърчи от болка.

— Аз не виждам нищо, само мъгла — присви очи боецът.

— Като се върнем ми напомни да кажа на професора да ти даде очилата си. Освен това не бива да отиваме в пивницата, ако това замисляш.

— Дугън ще ни помогне.

— Не чу ли камбаните снощи? Пътищата ще преливат от войници. Защо си мислиш, че ще подминат кръчмата?

— Тогава бихме могли да отидем в дома на лорд Марбъри. Той и без това ме покани последния път. Той ще ни помогне, защото мрази църквата.

— Къде се намира въпросният дом?

— Не зная. Дугън трябва да знае.

— Забрави за кръчмата.

— Ще се отбием само за минутка, колкото да попитаме. А и толкова рано няма да има посетители.

— Отново проявяваш глупостта си.

— Както когато се върнах за теб? Когато те спуснах до земята и настоях да скочим във водата?

— Да, както тогава.

— Трябва да те отведем на някое сухо място, за да те превържа хубаво.

— С колана си ли си ме пристегнал като вързоп?

— Без него нямаше да изкараш нощта.

— Почти не мога да си поема дъх.

— Това е за предпочитане пред кръвенето до смърт.

Раменете на Ейдриън бяха покрити единствено с ленената му риза.

— Превързал си ме с плаща си?

— С част от него — отвърна Ейдриън. — Виж, ако искаме да оцелеем, ще се нуждаем от храна, сухи дрехи и удобно място, където да ти сменя превръзката. Освен ако не знаеш друго подходящо място, където можем да намерим всичко това, отиваме в пивницата.

— При нормални обстоятелства сам бих си откраднал нужното. Само че тогава щях да съм способен да вървя.

— Започваш да се повтаряш.

— Просто ми харесва да мога да ходя.

— Дръж се. — Ейдриън започна да плува, вкопчен в сандъка. Всяко движение пораждаше остра болка в стомаха на Ройс. Поне водата не изпитваше желание да му позволи да потъне, а го задържаше на повърхността. Той се отпусна и остави краката си да разорават езерото. Спътникът му продължаваше да пори водата.

Селото изглеждаше напълно притихнало. Единствените звуци долитаха от някаква плевня, където блееха овце и самотно издрънчаваше кози звънец. Ейдриън изникна на брега точно срещу

пивницата. Беше светло, двамата се намираха на открито, на един хвърлей от селския площад. Всеки, който погледнеше от прозореца, улицата или някой от околните хълмове, можеше да ги види.

— Май няма да мога да те пренеса — каза Ейдриън. — Така че се надявам да можеш да вървиш и сам.

Той разкопча обединявалите ги ремъци и бавно изправи Ройс на крака. През цялото време бяха плавали сред студена вода, но въздухът им се стори още по-мразовит. Крадецът потръпна, с което породя нови вълнички на болка. Главата му за пореден път се замая. Но въпреки прокрадването на мрака той успя да се задържи за Ейдриън. И в съзнание. Краката му се влачеха безсилно, често задиращи с върховете на ботушите. Почти цялата му тежест беше опряна на Ейдриън, който от своя страна внимаваше да стъпва предимно на левия си крак.

Най-сетне двамата достигнаха пивницата и боецът бутна вратата.

— Залючено е.

— Ако ме подпреш до вратата, ще се погрижа за това.

— Не. Не сме дошли да крадем, а да търсим помощ. — Блекуотър тихо потропа с юмрук. Докато чакаха, той опря Ройс на рамката и потропа отново. Зад тях се разнесе крясъкът на гмуркач. Ейдриън изви глава към езерото. — Чух, че рибата тук е отлична.

Ройс го погледна.

— Ти си много странен човек.

— Казва човекът, който бърбореше за зли гъски.

На прага изникна гурелив Дугън, който ги оглеждаше сънено.

— Нужна ни е помощ — каза Ейдриън.

Пивничарят бързо погледна зад тях и им направи знак да влизат.

— Трябват ни бинтове, игла и конци, храна и евентуално някакви сухи дрехи — продължи боецът. — Ще ти платя за всичко.

Ейдриън издърпа Ройс до най-голямата маса — дълга, с четири стабилни крака — и го положи върху нея. В кръчмата бе значително по-топло, но Ройс не можеше да спре да трепери. А главата му отказваше да се проясни.

Дугън, облечен само в нощна риза, потърка очи и се прозина.

— Какво сте направили този път?

— Откраднахме съкровището от Короносната кула — каза Ройс и си спечели смаян поглед от Ейдриън. — Но всичко е наред, върнахме го обратно.

Кръчмарят се усмихна.

— Ти си бил веселяк!

— Такъв е — увери го Ейдриън. — Трудното е докато го опознаеш.

След като бе лишен от наметало, Ройс остана сам. Гласовете на Ейдриън и Дугън долитаха от друга стая — двамата търсеха плат и игла за шиене. Някъде наблизко капеше вода; може би покривът течеше... Едва след няколко секунди замаян размисъл крадецът осъзна, че източникът е самият той: огромна гъба за баня, напоена с кръв, захвърлена върху масата...

Според погледа на Ройс стаята около завърналия се Ейдриън се въртеше подозрително.

— Да видим сега... Може да заболи.

Крадецът усети раздвижването на пристягащия го колан. Усецането почти се доближаваше до самото пробождаване и за момент Ройс остана объркан: струваше му се, че още плава сред езерото, защото дробовете му определено се давеха. Тогава го обгърна мрак.

* * *

Болка.

Той отново бе изгубил съзнание. Нямаше представа колко. И не се интересуваеше. Осъзнаваше будността си единствено по грубата болка, насичаща тялото му. Беше сигурен, че и най-малкото помръдване ще влоши многократно нещата, затова той не помръдваше, а оставаше да лежи със затворени очи. Сетивата му не долавяха нищо. Можеше да се намира където и да е, когато и да е. В Манзант, в колнорския плевник, в стаичката в Шеридън, някъде по пътя, в ковчег. В момента нито една от тези възможности не изглеждаше по-малко вероятна.

Край на отгатването сложи завърналият се слух, доловил проскърцването на стол.

— Как се чувстваш? — попита Ейдриън.

Той пък откъде знаеше за свестяването му? Може би бе задавал този въпрос часове наред? Или най-вероятно промяната на дишането бе уведомила боеца.

Ройс не си направи труда да отваря очи:

— Сякаш някой се е опитал да ме убие, като разпори стомаха ми, а после друг се е опитал да довърши започнатото, като ме удави. Как съм?

— Не беше толкова зле, колкото се опасявах. Раната не е много дълбока. Острието е разкъсало мускула и е ударило реброто ти, но не го е счупило.

— Само това ли е? — саркастично попита крадецът.

— Сигурен съм, че боли.

— Не думай.

— Кръвозагубата е най-голямата опасност. От значение е и шокът. Сложих малко сол под превръзката. Така раната се изсушава и няма опасност да загнои.

— Да не би да си и лекар?

— След пет години сражения човек научава много неща за раните. В самото начало ми се налагаше да гадая. Трябва да се радваш, че не си от първите, на които съм помагал. Скоро ще се почувстваш по-добре. Би трябвало, след тридесет и седем шева.

— Трогнат съм, че си броил. Нямах да се успокоя, ако не знаех точната бройка.

Още първата изречена от Ейдриън сричка бе помогнала на Ройс да се досети къде се намира, но картината далеч не бе подредена; парчетата ѝ пристигаха с различна бързина. Той си припомни чакането пред вратата на пивницата, където Ейдриън бе похвалил тукашната риба. Споменът за езерото донесе със себе си мисълта за реката. А в следващия миг крадецът осъзна причината за трудното припомняне: понастоящем той бе облечен в суха ленена туника, а не мокрите дрехи, които бе очаквал да открие. И освен това бе покрит с одеяло — няколко, ако съдеше по тежестта.

— Има супа — обяви Ейдриън. — Трябва да ядеш.

Този път Ройс отвори едно око и откри, че Ейдриън стои край него, подхванал димяща калаена купичка с помощта на кърпа.

— Махай се.

— Гади ли ти се?

— Всеки миг съм готов да повърна.

— Понякога е така. Но те съветвам да не го правиш, за да не си разкъсаш шевове.

Трудно бе да се хвърли остър поглед с едно око, затова крадецът отвори и двете.

— Ама разбира се, точно това е причината, поради която не бива да го правя. Не бива трудът ти да отива на вятъра.

— Просто се опитвам да помогна.

Само дето не се справяш! Ройс зина да каже това, но не изрече думите. Не беше вярно. Истината бе, че в този момент щеше да е умрял три пъти, ако Ейдриън не бе рискувал собствения си живот, за да го спаси. Едно от тъмните ъгълчета на съзнанието му бе недоволно от това — със същото недоволство, което изпитваше заради раната си, може би дори по-силно. Случилото се го объркваше не по-малко от болката. *Но защо го прави?* Този въпрос бе започнал да дълбае съзнанието му още от първия миг, в който бе зърнал, че Ейдриън носи ремъците на сбруята. *Глупав* вече не бе подобаващо определение. Никой не беше чак толкова глупав. Освен това боецът бе проявил достатъчно разсъдък да го превърже, да се спусне по цялата кула с друг човек, привързан на гърба му, и да достигне Ибертън по реката. Не, той не беше глупав. Може би луд, но не и глупав. *Дали професорът го е накарал? Дали всичко това не е било планирано? Възможно ли е...*

Не.

Дори и в най-параноичното си настроение и с най-голямо усилие върху богатото си въображение Ройс не би могъл да определи случилото се като заговор. И двамата за малко не бяха умрели. Подобна орис все още не бе изключена. Никой не се интересуваше от замисли и вярност, когато животът му се окажеше застрашен. Крадецът още помнеше начина, по който мечовете на Ейдриън се бяха оказали строшени. Помнеше как боецът се бе подхлъзнал в кръвта му и бе отнесъл рана в бедрото. Това не бе преструвка.

Тогава защо?

На това Ройс не можеше да отговори. Двамата почти не се познаваха. И определено не се харесваха. Мелбърн дори би заявил, че се мразят. И въпреки това... В постъпките на Ейдриън не бе имало никакъв смисъл. Със сигурност крадецът знаеше едно: в този момент той трябваше да лежи мъртъв.

— Благодаря ти.

Ейдриън повдигна глава.

— Какво?

Ройс се намръщи.

— Чу ме.

— Може би усилията да изречеш тази дума са причина за гаденето ти.

Крадецът отново се навъси, без да казва нищо. Може би в това имаше известна истина. През досегашния си живот бе благодарил само два пъти. С настоящия случай ставаха три. Той бе запазил лоши спомени от всички тези прояви: думите бяха предшествани от проява на слабост.

— Как е кракът ти?

Ейдриън погледна към ленените ивици, прозиращи през разкъсания крачол.

— Бива.

Вече не се намираха в залата на кръчмата. Ройс лежеше върху креват в малка, простовата стая.

— Това къщата на лорд Марбъри ли е?

Спътникът му поклати глава.

— Спалнята на Дугън. Той много ни помогна.

— А ще отидем ли в къщата на старчето?

— Дугън каза, че лордът бил арестуван.

— Кога?

— Преди два дни.

— Къде е Дугън?

— Отиде да налее вода.

— Сигурен ли си? Колко му е да прекоси улицата до езерото и да се върне?

— Кладенецът бил в селото.

— Кладенец?

— Дугън каза тъй — отвърна Ейдриън.

— Трябва да си вървим. Веднага.

— Веднага? — Боецът го погледна смаяно. — Можеш ли да вървиш?

— Помогни ми да стана, за да разберем.

Болката бе остра, но поносима. Много по-добре от... да, беше се случило снощи. Крадецът се отгласна от леглото като лодка и се надигна.

— Виж, по-добре съм — процеди през зъби той. — Да вървим.

— И защо е това бързане?

— Дугън ще ни предаде. Вероятно е отишъл при най-близкия патрул или е застанал на пътя, за да привлече вниманието на някой от войниците.

— Откъде знаеш?

— Според теб кой е отговорен за арестуването на лорд Марбъри?

— Защо точно Дугън да е виновникът?

— Да виждаш наоколо останалите, които бяха тук онази вечер? Те са избрали да те подкрепят, а сега ги няма. Останал е единствено Дугън.

— Това не доказва нищо. Дугън живее тук, останалите бяха клиенти.

— Аха. А помниш ли, че при предишното ни идване тук Дугън се хвалеше как всички черпели вода направо от езерото, защото тя била толкова чиста, че нямало нужда от кладенци?

— Отивам да взема багажа.

Ейдриън напусна спалнята и започна да се суети около тезгяха. Ройс го последва предпазливо, без да прави резки движения. Той напредваше бавно, опрян на ръцете си. Когато рамката на леглото вече не бе в състояние да му предоставя опора, замени я рамката на вратата и впоследствие стената на коридора. Боецът се появи обратно, пъхнал вързоп под мишница. Огромният меч отново стърчеше над рамото му. Той протегна ръка на спътника си, подир което двамата с накуцване излязоха навън.

Слънцето се бе издигало високо; в далечината долитаха звуците на оживилото се село: тропане на врати, смях, скърцането на някакво колело. За Ройс най-силен бе звукът на собствения му пулс, който шумеше в главата му. Тялото му не бе останало във възторг от надигането; бе му се понаряло да лежи на мек матрак под дебела завивка. И не се свенеше да изрази възмущението си.

Напредваха изключително бавно, с провлачване на крака наместо вървене. Боецът влачеше Ройс като котва. Те се отправиха по селския друм, а близо до южната част на езерото продължиха успоредно на брега. Къщите се бяха струпали край водата; единственият начин за избягването на хора се състоеше в отправянето на югозапад, по нанагорницето и сред храсталаците.

Според крадеца напредването им отнемаше часове — бавен, но неспирен ход сред тревисти хълмове. В един момент той действително повърна. Рухнал на колене, той остана да се гърчи няколко минути, стенещ в агония.

— Какво ще кажеш да останем да лагеруваме тук? — попита Ейдриън.

Спътникът му все още стоеше на колене, вторачен в тревата и плюещ.

— Звучи ми добре.

Ройс се отдалечи на няколко крачки от мястото на повръщането и се отпусна по гръб, където се загледа в тъмнеещото небе. Ейдриън се настани до него. Двамата останаха да лежат задъхани от умора и болка.

Крадецът обърса уста с ръкава си.

— Какво стана с онова насмолено покривало, което обеща да ми направиш?

— Забравих.

— За нищо не мога да разчитам на теб.

— Така е. Ще те изоставя при най-малката неприятност.

Ройс извърна глава към него и зачака другият да стори същото.

— Знаеш, че аз бих го сторил — призна той. — Бих те оставил да умреш. В действителност дори се опитах.

— Зная.

Крадецът се втренчи в него.

— И въпреки това се върна?

— Мда.

— Защо?

— Аз съм глупак, забрави ли?

Ройс извъртя глава, за да се изплюе.

— Не, питам сериозно. Защо?

Ейдриън се загледа в небето.

— Защото си мой партньор.

Крадецът прихна да се смее, а подир това възкликна задавено:

— Повече не ме карай да се смея, боли! — Той помълча около минута, докато се успокои. — Сериозно ли говориш?

Боецът не отговори. Двамата продължиха да лежат неподвижно, загледани в първите изникващи звезди.

Преди много време Мерик се бе опитвал да му показва съзвездията. Ройс бе запомнил единствено Владетеля — поредица от звезди в северната част на небето, които трябваше да изобразяват седнал на трон човек, наложил си корона. Някои наричаха въпросното съзвездие Новрон, твърдейки, че императорът е бил наполовина бог и се е въздигнал в небесата. Първите звезди на короната вече проблясваха.

От Мерик той бе научил почти всичко, което знаеше — да чете и пише, да смята, да разпознава звездите — но ако на върха на кулата се бе намирал заедно с него, Мерик щеше да го остави да умре.

— Явно не си разбрал, че в мига, в който ти остави книгата, партньорството ни приключи — каза Ройс.

— Да, прав си. Трябваше да те оставя да умреш.

— Каква е истинската причина? Точно преди да тръгнем ти заяви, че възнамеряваш да ме убиеш, след като приключим. Щеше да ми покажеш как се използва големия меч.

— Сторих го. Ти не видя ли?

— Видях, но тогава ти възнамеряваше да го използваш върху мен.

— Това вече бях забравил. — Ейдриън уморено повдигна ръка към дръжката на меча си. — Може ли по-късно? В момента съм се настанил удобно. — Той отпусна десница обратно върху тревата.

— Защо се върна? Защо просто не ме остави?

— Това не ти дава покой, нали?

— Да. Така е.

Блекуотър внимателно размести крак и простена, а после въздъхна.

— Върнах се, защото съм такъв. — След кратко мълчание боецът добави: — Предполагам ти не можеш да разбереш това, нали?

— Това не е причина.

— Ето ти причина тогава. Избягах от дома си, избягах от Аврин, избягах от Калис. И непрекъснато убивах. Вече се уморих.

— От убиването ли?

— От всичко. Точно сега дори и дишането ми е омръзнало. Наречи го отчаяние. Просто се уморих да бягам. А още повече се уморих да оставям хората да умират.

— За онова хлапе ли говориш? Пикълс? Онова, чиято смърт причиних?

— Не ти си го убил. Може би аз също нямам вина за станалото. Но ми се струва, че всеки път, когато побягна, зад мен остават трупове. Както казах, ето ти причина. Може би просто съм се уморил да бягам.

Двамата останаха да лежат мълчаливо върху склона на хълма. Ройс се намести и изсумтя от болка.

— Сигурно си наясно, че за връщане в Шеридън не може да става дума.

— Наясно съм.

— Сега трябва да продължим на югозапад, а аз не познавам тези земи. Вероятно ще се изгубим или ще се натъкнем на някой патрул.

Ейдриън погледна към ребрата му.

— В момента ти отново кървиш, аз също, така че има голяма вероятност да умрем още преди зазоряване. Но пак можеше да бъде много по-лошо.

— Как?

— Можеха да ни заловят в кръчмата. Или да се удавим в реката.

— Тогава също щяхме да умрем. В този момент подобна орис ми изглежда по-примамлива от настоящото ни състояние.

— Винаги има по-лошо — увери го Ейдриън.

Над тях облаци започваха да засенчват звездите. Ройс чу капките, преди да ги усети.

Той отново се обърна към Блекуотър:

— Започвам да те намразвам.

* * *

Ройс се събуди сред същото шумолене, сред което бе заспал. Хладната влага, заменила плата на наметалото му, го бе принудила да изостави опитите си за сън.

С недоволно изсумтяване той внимателно се надигна на лакти и надникна изпод качулката си. Завесата на дъжда бе скрила всичко; светът бе станал безцветен като труп. По склона на хълма се стичаше вода, а тъй като крадецът се бе настанил край скривана от тревата

цепнатина, образуваната рекичка се натъкваше на тялото му и се разделяше в обход.

Двамата се бяха настанили да почиват близо до подножието на тревист хълм, обрасъл с бодливи храсти. Някъде под тях личаха полусрутени каменни стени — стърчащи от поляната зъби. Планините — ако тук изобщо имаше такива — не се виждаха от дъжда. Ройс нямаше представа къде се намират. Не си спомняше нищо от бягството, а мрачното небе правеше невъзможно определянето на посока. Можеше да види пътища: нито една от тези сивкави ивици не му бе позната, но във всеки случай те гъмжаха от ездаци: яздещи по двойки конници с развети наметала. Виждаха се и по-големи групи, пешаци. Освен това долитаха камбани. В началото крадецът реши, че това е дело на измъчения му ум, ала долитацият от всички посоки звук го разубеди. Различният ритъм донесе разбиране: във всички околни населени места биваше обявена тревога.

Ейдриън също се бе надигнал. И той, и спътникът му бяха бледни. Приличаха на мъртъвци, изненадани от продължаващото си обитаване.

— Какво имаме за ядене?

Спазмите в Ройсовия стомах бяха изчезнали и гладът бе получил възможност да се прокрадне.

Ейдриън погледна нагоре към склона.

— Някои от тези храсталаци ми приличат на къпини.

— Питам какво си взел от кръчмата.

— Нищо. Нямах време да поискам нещо от Дугън.

— Да поискаш? — Удивлението накара Ройс да преустанови надигането си от обгърналото го езерце. — Защо просто не взе нещо? Какво се суетеше зад тезгяха?

— Прибирах дрехите ни. Там бях ги сложил да се сушат.

Крадецът погледна към одеждата си.

— Слава на Марибор, че си изсушил дрехите.

— А какво трябваше да направя, да крада?

Ройс закима енергично.

— Аз не съм крадец.

— Напротив. По-добре свиквай бързо.

— Трябва да откраднеш нещо, за да бъдеш обявен за крадец. Аз върнах книгата обратно.

— Кажи го на онези юнаци. Сигурен съм, че ще помогне.

С нова гримаса Ройс се премести по-нагоре. Мускулите му бяха сковани, раната все още напомняше за себе си, а движенията продължаваха да пораждат със себе си болка. Той се чувстваше още по-зле, което не беше изненадващо за човек, пренощувал в студена локва. Сред течния студ дори повдигането на ръце бе изтощително.

— Чуваш ли камбани? — попита боецът.

— Да.

— Това няма как да са онези от Ерванон.

— Не са.

— Може би е някакъв празник?

— Не е.

— Лошо. — Ейдриън завъртя глава, за да опита да се огледа.

С прилепнала към главата коса и бледо лице, той изглеждаше надвит. Ройс познаваше този поглед. Той винаги му напомняше за прозорците на улица „Хералдова“ след чумата.

В град Ратибор, където Ройс бе израснал, болестта се явяваше всяка зима, но веднъж нахлу в града посред лято. Подобно нещо се случваше за пръв път и бе взето за зла поличба. А последвалото надмина дори лошите очаквания.

Улица „Хералдова“ бе едно от малкото сравнително добри места в Ратибор. Ройс обичаше да се разхожда по нея в особено мрачни моменти, за да почерпи от красивите къщи някакво ободрение, което и сам не можеше да обясни. Но въпросното лято улицата бе изглеждала различно. Обичайно заради горещината прозорците бяха отворени, но сега стояха залостени и със спуснати завеси. Бледата дантела зад зацапаното стъкло придобиваше особен оттенък на сивото, избелял оттенък на безнадеждност, който неизменно спохождаше времето на удължила се трагичност. В този момент очите на Ейдриън изглеждаха точно като онези прозорци. Имаха същия цвят, същата празнота, същото примирение.

— Как е раната? — В гласа на боеца пролича колебание, зачатък на страх.

— Малко по-добре от вчера — излъга Ройс, без да знае защо. Имаше ли значение? — Казваш, че там имало къпини?

Ейдриън се обърна към храстите едва няколко секунди по-късно, като човек, чул думите със закъснение. Той се надигна бавно и рязко

си пое дъх заради наранения крак. Подир това се отправи към храстите, където остана неподвижен.

Ройс изчакваше. Ако щеше да се случи, щеше да се случи сега.

Самият Ройс бе преживял много по-тежки моменти. Никога през живота си не се бе смятал за неоправдана жертва на боговете: предпоставката за подобно мислене би била идеята, че той е достатъчно важен, за да бъде забелязан от тях. Не, той бе поредният живот, продължил по-дълго от предвиденото. И просто бе прекалено упорит, за да се отказва, а с течение на годините се бе озлобил прекалено, за да отстъпи. Но той не знаеше нищо за Ейдриън. Бе чувал, че е войник, но какво от това? Сигурно бе прекарал малкото си зрели години върху хубав кон, заобиколен от провизии, и бе убивал невъоръжени пехотинци иззад защитата на бронята си. Нима някога се бе почувствал сам и изоставен пред лицето на смъртта?

Ако тежестта щеше да се окаже непосилна за него, Ейдриън щеше да се прекърши точно в този момент. Малцина се огъваха в самата нажежена обстановка. Това винаги ставаше впоследствие, когато имаха време да размислят. Тогава прозорците биваха затваряни и завесите биваха спускани.

Ройс изчакваше мълчаливо. Вчера би подразнил Ейдриън, би се опитал да го предизвика. Но сега просто изчакваше. Не изпитваше съчувствие, защото никой не бе изпитвал съчувствие към него самия.

Сред застиналото време Ейдриън стоеше пред храстите, вторачен в нищото.

Тогава той се приведе и откъсна плод.

След няколко минути боецът се завърна с пълна шепа.

— Боровинки — заяви той и отново приседна на склона. Ройс опита една. Беше кисела. Освен това бе принуден да осъзнае, че стомахът му още не се е възстановил.

— Е, какъв е животът ти? — попита Ейдриън.

— Какво?

— Историята ти.

— Нямам такава.

— Знаеш ли кои са родителите ти?

— Не. Най-ранният ми спомен — Ройс се замисли — включва ожесточена битка с някакво куче, с което си оспорвахме отпадъци.

— На колко си бил тогава?

Другият сви рамене.

— Дори не зная на колко съм сега. Бях в някаква работилница, където държах сираци. Избягах. Сигурно съм бил на пет или на шест. Тъй като вече крадах храната си, започнах да се храня много по-добре. И бързо се забърках в неприятности.

— Градската стража?

— Вълци.

Ейдриън го погледна объркано.

— Какви вълци?

Ройс опита второ плодче. По-сладко.

— Детска банда. Най-добрите джебчии под дванадесет. В Ратибор гъмжи от сираци. Конкуренцията е съкрушителна. Над петнадесет групи си оспорваха територия. А аз бях сам, без да се съобразявам с никого. Нямах никакъв шанс. Но пък бях по-добър в кражбите. Вълците ме забелязаха. Не им допадна, че се подвизавам в територията им, затова ми предложиха сделка. Да ме удавят в цистерната, да напусна града — което за човек на моите години тогава си беше чиста смъртна присъда — или да се присъединя към тях.

— Как бяха те?

— Като всички останали в града, само че още по-подчертани. Добри, докато не се сдобиеш с нещо, което те искат. Заради тях останах жив. — Той си взе поредна боровинка. — Ами ти? Къде си се научил да се сражаваш така?

— От баща ми. Той започна да ме обучава още откакто проходих. Без почивни дни, дори Зимният фестивал не правеше изключение. Вярно е, че в Хинтиндар забавленията бяха малко, но старецът беше като фанатик. Битката за него беше религия. Прецених, че за това си има някаква причина. Очаквах, че той ме подготвя за армията. Може би възнамеряваше да ме изпрати в близкото имение, където да започна като пазач. Там бих получил възможност да се проявя, ако лорд Балдуин бъдеше призован да служи. Имаше вероятност, макар и малка, да се сдобия с рицарско звание. Поне това смятах, че си мисли баща ми.

— А какъв е бил замисълът му в действителност?

Ейдриън бавно поклати глава и се загледа към далечното езеро.

— Не зная. На петнадесет го попитах кога ще може да отида в имението на местния феодал. Повечето момчета започват като пажове

много по-млади. Петнадесет е възрастта, в която се записваш за оръженосец, ако си благородник, или войник, ако не си. Баща ми каза, че нямал намерение да ме изпраща в имението, Акуеста или където и да било. Той искаше да заема мястото му зад наковалнята.

— Тогава защо те е обучавал толкова усилено?

— Така и не ми каза. — Ейдриън погълна последната боровинка.

— И тогава си избягал.

— Не. Бях влюбен в едно от местните момичета. Или може би не влюбен, а нещо подобно. Щях да се ожена за нея.

— Какво ти попречи?

— Сбих се със съперника си. Едва не го убих.

— Е, и?

— Той беше моят най-добър приятел. И двамата бяхме влюбени в едно и също момиче. Хинтиндар е малко място, в което нямах бъдеще. Прецених, че за всички ще бъде най-добре, ако се махна, включително и за мен. Затова напуснах селото и постъпих в армията. Оттогава не съм спрял да се сражавам.

Далеч под тях, на две или три мили, Ройс забеляза десетина души да напредват по пътя. Едни от тях яздеше кон и бе облечен в черна броня с червен плащ. Останалите му спътници вървяха пеш, някои стискаха пики, други бяха въоръжени с лъкове. Пред тях вървяха няколко хрътки.

— Какво има? — попита Ейдриън, забелязал втренчването му.

— Водят си кучета. Мразя кучета.

— За кого говориш?

— За ей онзи патрул. — Ройс посочи към долината.

Ейдриън се взираше напразно.

— Какъв патрул?

— Онези там.

Боецът отново присви очи и сви рамене.

— Около десетина са — каза му Ройс. — С тях има и рицар с черна броня. Може да се окаже някой от серетите, които си срещнал в кръчмата. И като стана дума за нея, не си оставял нищо там, нали?

— В смисъл?

— Какво направи със старата превръзка, с парчето от наметалото си? Там ли я изхвърли?

— Не видях смисъл да вземам кървав парцал.

— Проклятие.

— Заради кучетата ли? — сети се боецът. — Водят ловджийски кучета?

— Именно.

— Дъждът няма ли да им попречи?

— Вероятно. — Ройс не знаеше със сигурност, но му се искаше да е така.

— Сега какво правят?

— Просто вървят.

— Къде?

— Точно под нас.

Но точно в този момент кучетата напуснаха пътя и завиха сред храстите.

— Лошо — проточи крадецът.

— Какво?

Храсталаците скриха преследвачите от поглед. Но миг по-късно кучетата започнаха да лаят.

— Чуваш ли нещо? — попита Ейдриън.

— Откриха ни. — Ройс се изправи на крака, което накара главата му да се завърти.

— Явно дъждът не ги спира.

— Явно.

Крадецът започна да залита нагоре по склона. Струваше му се, че някой е пъхнал нагорещено острие в стомаха му.

— Надали ще успеем да им избягаме — отбеляза боецът.

— Дори и здрави не бихме могли.

Лаят зад тях се сля с шуменето на дъжда и звука на камбани.

Ейдриън първи достигна върха на хълма.

— Виждам ферма!

— Има ли коне?

— Не. Дори магаре няма.

Ройс се извърна назад и видя патрулиращите да приближават хълма. Рицарят вървеше точно зад кучетата. До този момент преследвачите още не бяха ги забелязали, но много скоро това щеше да се промени.

— Бихме могли да се укрием във фермата.

— Интересно какво ли добиват из тези земи — каза Ройс.

— В случая не можем да си позволим претенции към укрытията. Камъните бяха пръснати из околната земя, напомнящи останки от скална градушка. Напредването сред тях определено представляваше труден процес.

Не беше изненадващо, че къщата, плевнята и хамбарът бяха построени от камък. Неравна стена бе обгърнала малко стадо овце, а няколко пилета сновяха сред локвите.

Сред сламения покрив стърчеше комин, а от въпросния комин се издигаше пушек. Двамата се отправиха към вратата, където Ейдриън поспря да почука, а Ройс направо влезе. Възрастен мъж седеше край маса, а до огнището се суетеше жена. И двамата домакини се сепнаха при влизането.

— Не мърдайте или ще умрете — процеди Ройс. Трябваше да стиска зъби, за да се задържа на крака. Но пък стискането на зъби придаваше към заплашителността му.

— Простете за нахълтването — извини се последвалият го Ейдриън.

Някакво десетгодишно хлапе изникна от другата стая и спря удивено. Възрастният мъж го сграбчи за китката и го дръпна към себе си. Той бе с бяла коса и оплешивяващ, но се движеше далеч по-бързо от полагащото се на вида му. Явно не беше чак толкова възрастен.

— Кой сте вие? Какво искате? — попита мъжът.

— Просто прави каквото ти се казва — тросна се крадецът.

— Аз съм Ейдриън, а това е Ройс. Просто ни трябва място, където да се подслоним от дъжда.

Боецът говореше меко и се усмихваше — не злобно, подигравателно или налудно, просто весело. Ако беше куче, в момента щеше да размахва опашка.

— И двамата сте ранени — каза мъжът. — Вие сте онези крадци, които търсят.

Ройс изтегли кинжала си и позволи на светлината от огнището да докосне острието. Това винаги имаше ефект. Алвърстоун не приличаше на останалите оръжия.

— Освен това сме въоръжени, опасни и както сам можеш да си представиш, отчаяни. — Крадецът пристъпи по-близо, с което накара мъжа да се надигне от стола и издърпа сина си зад себе си. Зад гърба му надникна плахо любопитно око. — Много скоро тук ще пристигне

рицар, водещ патрул войници. Те ще питат дали си виждал двама ранени непознати. Ти ще отречеш. Ще ги убедиш, че не сме тук и ще се погрижиш да напуснат колкото се може по-бързо, без да влизат в къщата.

— И защо ми е да правя това?

— Защото ние ще бъдем отзад с жена ти и момчето ти. — За по-ефектно Ройс замълча и погледна към детето. — И ако войниците влязат или те чуя да шепнеш, ако решиш да се правиш на хитрец, ще им прережа гърлата.

— Нищо подобно — каза Ейдриън.

— Напротив — натърти Ройс и хвърли раздражен поглед към спътника си.

— Вижте, ние не сме направили нищо лошо — каза боецът. — Стана недоразумение, имаше битка и ние се защитихме. Сега ни преследват, затова бихме оценили помощта ви.

Домакините просто се взираха в него.

Ройс поклати глава и отново го изглежда остро.

— Те не се интересуват от това. За тях сме натрапници; които трябва да се махнат. Не можеш да се разбереш с такива хора. Те смятат, че *техните* войници идват да ги защитят. Няма да се застъпят за нас.

— Лорд Марбъри го стори — възрази Ейдриън.

— Заради което са го арестували — каза Ройс.

Къщата нямаше прозорци, но през пролуката между рамката и вратата се виждаше достатъчно добре: кълвящите земята пилета и част от главния път. Още нищо.

Ейдриън седна и внимателно разтри крака си над превръзката.

— Познавате лорд Марбъри? — попита фермерът.

Блекуотър кимна.

— Добър човек. Неотдавна пих с него.

— Кога?

— Преди четири или пет дни.

— Къде?

— В Ибертън, в пивница край езерото.

Мъжът се спогледа със съпругата си, която оставаше намръщена.

— Мълчи — изръмжа Ройс.

— Ние сме дошли в дома им и търсим помощ — отвърна Ейдриън. — Ако не друго, поне бихме могли да разясним.

— Поне?

Някаква тенджерата заклокочи.

— Погрижи се за яденето, жено — каза фермерът. — Ще изкипи.

Съпругата му се поколеба.

— Защо? Те така или иначе ще го заграбят.

— Наистина не бихме отказали малко храна — призна Ейдриън.

— Не сме яли от... — Той се поколеба.

Мъжът кимна.

— Сипи им.

— Ти си глупак — каза фермерката. Тя бе трътлеста, с двойна брадичка и пухкави пръсти. Интересно как добиването на камъни ѝ бе позволило да трупамазнини.

— Под този покрив не отказваме храна.

— Те не са гости.

— Но пак се намират под моя покрив — изтъкна той, обръщайки се към нея. Мъжът не приличаше на фермерите, които Ройс бе виждал. Десетилетията зад плуга превиваха тялото по точно определен начин. А фермерът бе висок, широкоплещест, с мощни ръце и изправен гръб. — Няма да допусна да ме обвинят, че съм негостоприемен.

Гласът също не се вписваше, прекалено горд. Ройс познаваше малко фермери, а от тукашните нито един, но подобна гордост със сигурност бе неочаквана.

— Те са престъпници, които бягат от църквата.

Стопанинът я изгледа остро.

— Лорд Марбъри не е престъпник, но това не попречи на арестуването му. Сипи им.

— Тези двамата не са лорд Марбъри. Не бива да им помагаш. Ще се забъркаш в неприятности.

— И преди съм имал неприятности.

— Но сега ще докараш неприятности на нас. Помисли за мен. Помисли за сина си.

Мъжът помълча за момент, а после придърпа момчето пред себе си, за да го погледне в очите.

— Можеш да правиш онова, което е правилно, или онова, което е безопасно. През повечето време човек избира безопасното, защото всичко друго само ще докара безпричинна смърт. Но има времена, в

които безопасното също ще те убие. Само че с различна смърт, бавна, която разяжда човека и превръща самия живот в мъчение. Разбра ли?

Момчето кимна, но Ройс знаеше, че то не е разбрало. Може би не това бе целта. Фермерът знаеше, че един ден момчето ще си припомни деня, в който във фермата им са нахлули крадци. Може би тогава то щеше да открие смисъла в тези думи. А може би щеше да поклаща глава и да си мисли, че баща му е бил глупак.

Жената го изгледа остро, въздъхна и грабна няколко дървени купички.

— Как се казваш? — обърна се Ейдриън към фермера.

— Том. Том Перото. А това е синът ми. Артър.

— Приятно ми е да се запознаем. И ти благодаря за гостоприемството.

Купичките бяха раздадени. Ройс се настани да яде край вратата, придърпал си пейка. Той искаше да остане да бди, но не можеше да се задържа прав.

Дъждът продължаваше да тропосва локвите и да се стича от покрива. Как така кучетата успяваха да надушват следи и в такова време? Небеса, само как мразеше тези създания. И все пак водата трябваше да е затруднила разчитането. А и винаги съществуваше вероятността някоя животинка да пресече следите. Освен това времето щеше да се отрази на преследвачите. Някой рицар, свикнал да наблюдава бурите през прозореца на замъка си, надали оставаше във възторг от перспективата да броди из каменисти поля. Защо трябваше да си дава зор в търсенето?

Жената му бе сипала агнешка яхния, богата и на месо, и на зеленчуци. Гозбата бе умело подправена с мащерка и сол. И всички продукти бяха пресни. Това беше най-вкусната храна, която бе ял от месеци насам. Нещо не се връзваше. Ройс бе очаквал, че животът на един земеделец е мизерен, скучен, пълен с убийствен труд и болезнено зависим от капризите на времето. Но може би във времената на добра реколта те си живееха царски.

Далечният лай го накара да застине със затаен дъх. Звукът се повтори, по-изразително.

Кучетата.

Крадецът притисна чело към вратата, за да надникне през процепа. Този път сред пътя се забелязваше движение.

— Идват.

ГЛАВА 20

ТОМ ПЕРОТО

Усилващият се лай бе допълнен от викове и тропот на копита. Ройс и Ейдриън се оттеглиха в една от другите стаи заедно със съпругата на Том Перото и сина му. Крадецът можеше да долови откъслечни фрази от разговора на приближаващите се.

— Мръсни негодници.

— ... овцевъди...

— ... бих имал нищо против да опозная дъщерите...

— ... после винаги ги почистват...

— Но от овчата миризма няма отърване.

— Рядко.

— Щом им харесва, защо да се отърват от смрадта?

Смях.

Огнището бе разположено в средата на къщата, опиращо се до всички от стаите. Четиримата се бяха скупчили в съвсем тясно помещение, малко по-широко от уютеното вътре легло.

Отварянето на вратата пролича лесно: гласовете изгубиха приглушеното си звучене.

— Кой си ти? — остро попита глас.

— Том Перото.

— Перото? — Някой от стоящите по-назад прихна.

— Вярно е жилавичък — отбеляза друг.

— Търсим двама крадци. Ранени. Единият е колкото мен на ръст, другият е по-дребен.

— Вие сте единствените непознати, които съм виждал.

Ройс чу как вратата се удря в стената.

— Ние не сме непознати, а представляваме църквата. Това е сър Холвин от ордена на серетските рицари.

Мълчание.

— Според кучетата ни крадците са дошли тук.

— Кучетата ви грешат.

— Нима?

Разнесоха се стъпки. Ройс чу как масата изстъргва.

— Това е моят дом. Нямаме право...

— Махни се от пътя ми, малоумнико!

— Нямаме право да...

Глухо изсумтяване, звук от нечие падане и изтеглянето на меч.

По очите на Ейдриън крадецът веднага разбра предстоящата му постъпка. Ройс се учеше бързо, особено когато станеше дума за разчитането на хора, а боецът не представляваше особена мистерия. Мелбърн не се опита да го спре, защото този път нямаше да има значение: след като войниците убиеха Том, щяха да продължат да претърсват къщата. Но разгадаването на Ейдриъновото намерение му позволи да излезе почти едновременно с боеца.

Том лежеше на пода край преобърнат стол. Двама мъже с кожени шлемове изчакваха край вратата. Мъж с ризница стоеше над фермера и със заплашителна усмивка изтегляше меча си. Той бе разгневен, че някакъв си селяндур е дръзнал да им се противопостави. И освен това не носеше шлем. Войникът стоеше с профил към вратата на спалнята, с леко извърната глава, оставила врата му уязвим.

Преди Ейдриън да е успял да преодолее трите крачки до изтеглящия оръжие войник, Алвърстоун вече политаше във въздуха и потъваше в гърлото на мъжа. Онзи се свлече сред хъхрене и със звук, напомнящ изпускането на натъпкан с парцали казан.

Реакцията на Блекуотър изненада крадеца. Без да се стъписа дори за миг, Ейдриън подмина рухналия и се насочи към войниците до вратата. Никой от тях не бе съумял да изтегли оръжие, така че боецът получи възможността да нанесе удар безпрепятствено. Острието на огромния меч отсече главата на първия. Ройс остана особено впечатлен от начина на замахване: в края на обезглавяващия удар острието се оказа в позиция за намушкване, от която Блекуотър веднага се възползва, отнемайки още един живот. Поне в битка нямаше и следа от влудяващата му наивност.

Миг по-късно съпругата на Том изникна на вратата на спалнята и изпищя.

— Вратата! — кресна Ройс.

Останалите войници се втурваха към къщата, но бяха изпреварени от Ейдриън, който затръшна вратата в лицата им и блъсна резето. По вратата се посипаха удари.

— Сега какво? — попита боецът. Всички други се бяха загледали в подскачащата врата.

— Убеден съм, че това е подходящ момент да ти напомня, че съм бил прав — каза крадецът. — Трябваше да ме оставиш на кулата.

Ройс изтегли кинжала си от трупа и го почисти. А Ейдриън се убеди, че вратата ще издържи поне още малко, подир което прибра големия си меч и взе два от мечовете на войниците. Съпругата на фермера притискаше момчето към себе си, вторачена в труповете. Стопанинът се надигна и се приближи до нея. Тримата се прегърнаха. Жената притисна ридаеща глава към гърдите му.

— Хобърт! Бийчъм! — изкрещя някой отвън. Вратата продължаваше да се огъва.

— Къщата има само един изход — каза Ройс.

— Не би имало значение — отвърна Ейдриън. — Тези момчета са професионалисти и са обградили мястото. Друга врата или прозорец само биха усложнили задачата ни, добавяйки още места да пазим. Имаме късмет, че са само две.

— Две?

— Вратата и покривът.

Ройс погледна към гредите и сламата.

— Мислиш ли, че ще го изгорят?

— Ако не беше дъждът, отдавна да са го сторили.

— Дъждът няма да трае вечно.

— Не, няма.

Ударите по вратата престанаха.

— Хубава врата — отбеляза крадецът.

— Благодаря — каза Том. — Дъбова е.

— Предполагам, че някъде отвън има брадва? В плевнята или под навеса?

Том погледна към момчето, което заяви:

— Внесох брадвата заради дъжда. Иначе ръждясва, а татко се дразни така.

— Може да носят брадви със себе си — каза Ейдриън. — Стандартната екипировка за патрулите включва брадва и лопата.

— Здравата ще се изпотят, докато разбият вратата. Дървото е твърдо като камък. Три триона захабих.

Ройс получи възможност отново да надникне през пролуката. Четири души стояха пред къщата, сред които и рицарят, останал на коня си. Още неколцина стояха по-назад. Останалите не се виждаха. Войниците тихо разговаряха помежду си.

— Жалко, че не успяхме да посетим рицаря — каза Ейдриън. — Най-вероятно той е единствената причина още да се навъртат тук.

Ройс се настани край масата. Главата му отново беше започнала да се върти, а и пак му се гадеше. Беше се полакомил прекомерно.

— Какво друго могат да направят сега? Да открият нещо, с което да разбият вратата? Или по някакъв начин да я привържат към коня, за да може той да я изкърти? Биха могли да се покатерят на покрива и да си проправят път вътре, а нищо не им пречи просто да изчакаат дъжда да спре и да ни запалят. Биха могли и просто да чакат. Времето е на тяхна страна. Най-вероятно са изпратили вестоносец, че кучетата им са ни намерили.

Ейдриън кимна:

— Както бяха се разгърмели камбаните, след няколко часа тук ще довтаса цяла войска. Трябва да предприемем нещо скоро.

— Какво да предприемем?

Боецът погледна към вратата.

— Нужен ни е конят. Без него не може да става и дума за бягство. Ако успеем да убием рицаря и да възседнем животното му, ще имаме шанс да избягаме.

— Мисля, че вън има около деветима войници, някои от които са с лъкове. И един брониран рицар, възседнал кон. Какво възнамеряваш да направим? Да изскочим навън и да им се нахвърлим? Ти с ранения си крак и аз с продупчения си стомах?

— Имаме ли избор?

Ройс не отговори.

Ейдриън продължи:

— Без значение е какво ще правим; те възнамеряват да ни убият така или иначе. Но ако останем тук, дъждът ще спре и те ще изгорят дома на тези хора. Най-вероятно ще убият и тях самите. А те не са направили нищо лошо. Приеха ни и ни нахраниха. Ако нападнем, може и да умрем, но семейството ще остане в безопасност.

— И това по какъв начин касае нас?

— Погледни на нещата така. Можем да останем тук и да им се оставим да ни опушат и изгорят или да излезем и да се постараям да отведем неколцина със себе си.

Ройс се усмихна.

— Така е по-добре.

Блекуотър се приведе и претърколи трупа, облечен в ризница.

— Изглежда ми достатъчно голяма — заяви той и започна да разсъблича трупа. — Хубаво хвърляне, впрочем. Не знаех, че те бива в това.

— Пълен съм с изненади.

— Чуйте, негодници! — Крясъкът долетя от другата страна на вратата. — Аз съм сър Холвин Ерванонски, рицар от ордена на серетите. Хвърлете оръжията и излезте. От този момент сте арестувани в името на Новрон и нифронската църква.

Ройс погледна към Ейдриън, а после към ужасеното семейство. Той поклати глава, въздъхна и доближи уста до пролуката.

— Държим стопанина, съпругата и детето им за заложници. Точно в този момент ножът ми е опрян до врата на фермера. Ако се опитате да проникнете отново, ще убием и тримата. Разбрахте ли?

— Няма къде да бягате. Няма къде да идете. Ако излезете сега, обещавам ви, че ще доживеете процеса си.

— Говоря сериозно. Ще убия цялото семейство — кресна Ройс. Подир това се обърна към Ейдриън и тихо каза: — Доволен ли си?

Блекуотър кимна усмихнато. Том изглеждаше притеснен, а съпругата му бе ужасена.

— Не се притеснявайте — обясни им боецът. — Той го каза, за да помислят, че сме ви принудили да ни помагате.

— Стори го — с безразличие отвърна рицарят. — Но трябва да знаеш, че колкото по-дълго ме карате да ви чакам, толкова по-зле ще бъде, когато ви заловим.

Ройс не пропусна да забележи изненадата, появила се върху лицето на съпругата.

— На негово място аз бих казал същото — увери я той. Но това не изглеждаше да я е успокоило особено.

— Предайте се — кресна рицарят. — Предайте се на милостта на Новрон!

— Този е голям веселяк — одобри Ройс и приседна на масата. Той предпочиташе да се хвърля в самоубийствена атака отпочинал.

Ейдриън нахлузи ризницата и след кратка борба я изтегли обратно.

— Не, прекалено малка ми е. Ти искаш ли я?

Мелбърн поклати глава:

— Аз собствената си тежест едва издържам.

— Може да отбие някоя стрела.

— Без нея ще мога да отскоча по-лесно.

— Умееш да отскачаш от стрели?

— Понякога.

— Ти наистина си пълен с изненади.

— Но не си изкарвам прехраната с въпросното отбягване — уточни Ройс.

Ейдриън отново намести големия меч на гърба си и отново взе двата войнишки меча, за да изпробва тежестта им.

— Липсват ми моите оръжия. Тези са ужасни. Готов ли си?

— Почакайте. — Том се отскубна от близките си и изчезна в една от другите стаи. При повторната си поява носеше огромен щит и висок колкото самия него лък. — Някога служех като стрелец на лорд Марбъри. Сражавал съм се редом с него. Той ми предостави тази земя. Негова светлост е удивителен човек, а вчера серетите го арестуваха по обвинение в измяна. Бил възпрепятствал справедливостта на църквата. Предполагам, че е свързано с вас. Щом лорд Марбъри е сметнал, че си заслужава да ви подкрепи, аз няма да посрамя името му с различна постъпка. Освен това самите вие чухте колко е загрижена църквата за семейството ми.

— Баща ми е най-добрият стрелец в околността — каза момчето.

— Том Перото — кимна Ейдриън.

Фермерът му подаде щита.

— Проектиран е да спира стрели, добре прикрива тялото. — Над рамото си фермерът носеше пълен колчан.

— Какво ще правиш? — попита крадецът.

— Зефир и аз ще ви прикриваме. Още веднъж ще влезем в битка за честта на Негова светлост.

Ройс затвори очи и отпусна челото си върху длан.

— Току-що ги убедих, че ние сме ви принудили. Готвим се да излезем, за да не опожарят дома ви. Ако започнеш да стреляш, те ще разберат истината.

— Ако започна да стрелям, вие може и да оцелеете.

— Толкова ли си добър? — попита Ейдриън.

— Със Зефир мога да уцеля заек от двеста и петдесет крачки и да запращам по шест стрели в минута. Той е изработен от северно тисово дърво: ако го огъна докрай, той може да прониже броня.

— Ако не убием всички тях, ще бъдеш екзекутиран — каза Ройс. — Това е първото и последното щедро нещо, което ще направя. Не го разваляй.

— Той е прав — каза боецът. — Ние... — Той погледна към спътника си. — Ние сме просто двама крадци. Помисли за сина си.

Възрастният човек погледна към момчето, обгърнато от майчините ръце.

— Това правя.

— Остави го да прави каквото иска — заключи Мелбърн. — И без това ме боли, ако ще умирам, не виждам смисъл да страдам повече. Да приключваме. — Той се приближи до вратата, за да надникне. — Четирима точно пред нас, рицарят още стои. Нямам представа къде са стрелците. Подобни нападения не са моята специалност, така че ти ще даваш идеите.

Ейдриън прикрепи щита към левицата си и отговори:

— Ще ме пуснеш да изляза първи и ще стоиш близо до мен. Когато се сблъскам с тях, аз ще ги изблъскам наляво. Ти поеми надясно. Не се сражавай с войниците, освен ако не се наложи. Насочи се направо към коня. Ако имаш възможност, срежи ремъка на седлото и дръпни. Рицарят ще падне под тежестта си. Тогава сграбчваш коня и ме оставяш да довърша.

— Това значи, че ще се изправиш срещу петима, без да броим стрелците.

— Ти не си в състояние да се биеш. А и ако успееш да повалиш рицаря, няма да ни се налага да се тревожим за останалите. Щом разчистя място, ще скочим на коня и ще избягаме. Само се надявам, че стрелците няма да успеят да уцелят движеща се цел. Готов ли си?

Ройс се взираше в очите му. На онази улица бе лято; прозорците бяха широко отворени.

— Предстои ни да умрем — каза крадецът и въздъхна. — Което е жалко. Започвах да те харесвам.

* * *

Вратата на къщата се отвори рязко и двамата изскочиха на дъжда. Кокошките ги нямаше, но локвите все още си бяха там. Шумът на стичаща се вода също присъстваше. Той им напомняше за реката.

Ейдриън се хвърли напред и успя да нанесе първия си удар безответно: бяха съумели да изненадат патрула. А дори и последващата реакция не беше особено умела. Войниците се пръснаха по начин, подобаващ за залавянето на изтръгнали се прасета, а не противници. Един от тях дори не изтегли оръжие, а протегна ръце да задържи бегълците. Това бе открило пътя към целта, за която никой не би си помислил, че един ранен дребосък, въоръжен само с кинжал, ще си постави.

В мига, в който Блекуотър замахна, крадецът стисна зъби и се затича към рицаря.

Болката се събуди с неподозирана острота и усили гаденето, но страхът запази устрема му. Притичването му през локвите пръсна кафява вода срещу летящите насреща капки. Нещо прелетя край ухото му — нещо с раздразненото целенасочено жужене на оса. Той наистина умееше да избягва стрели, стига да забележеше изстрелването им. Но в дъжда можеше да разчита единствено на късмета си.

Не му се налагаше да преодолява голямо разстояние. Дворът бе малък, а рицарят бе застанал в средата му, царствено извисен в бронята си. Водата се стичаше от пластините ѝ, а конят обвиваше муцуната си с облачета дим.

Може би тази висока позиция бе причината за късната реакция на рицаря.

Изглежда Ейдриъновите действия бяха привлекли вниманието на бронирания, защото последният бе заслонил очите си с ръка и го наблюдаваше изпод повдигнатия си визьор. Не обръщаше никакво внимание на приближаващия крадец. Дори когато се раздвижи, за да изтегли меча си и пришпори коня, пак не гледаше към Ройс.

Крадецът трябваше да разчете времето до съвършенство. Трябваше да пренасочи инерцията си и да сграбчи рицаря за крака, отбягвайки подхлъзване или разсичане. Но се оказа, че падането е неизбежно.

Раздиращата го болка бе изключително силна: в момента не би усетил уцелила го стрела. Започваше да му се вие свят. Бученето в ушите му заглушаваше дъжда; познатият мрак настъпваше отново. Той сграбчи крака на рицаря доста по-тромаво от планираното, по-скоро за да се задържи на крака. С другата си ръка разсече стремето, посичайки и коня. Животното подскочи. Изглеждаше удивително, че толкова тежко създание може да скача.

Точно в този момент той се подхлъзна. Все още стискаше крака на сър Холвин, когато конят се сепна, а хлъзгавата кал определено не помагаше. Въпреки това Ройс остана вкопчен, решен да повали рицаря на земята. Не успя, защото позицията му не беше удобна. Затова той заби Алвърстоун в бронята и с негова помощ се изкатери на коня. Небеса, обожаваше кинжала си.

Сега вече серетът нямаше как да не го забележи. Тъй като Ройс се бе вкопчил в него и се намираше прекалено близо за замах, рицарят започна да го удря с дръжката на меча си. Но макар да отнесе два удара — по лицето и по главата — Мелбърн не го пускаше. Знаеше, че от него се иска единствено да се задържи. Силната ръка на рицаря бе дясната, а Ройс се намираше от лявата му страна. Сър Холвин разчиташе на опората на стремето, но него го нямаше. И очакваното не закъсна. Изгубила опората си, огромната метална кула залитна настрани, повличайки със себе си Ройс и гърчещия се кон.

За да не се окаже премазан под металния гигант и коня, той се оттласна рязко. Помогна и фактът, че животното направи крачка напред, преди да падне. Това му помогна да се отдръпне от рицаря, но не и от коня. Хълбокът на последния се стовари върху левия крак на Ройс и го строши. Крадецът изкрещя. Бученето в главата му преля във водопад, обединил силата на огромни камбани. Конят започна да се извърта, за да се изправи, с което натика Мелбърн по-дълбоко в земята.

— Ройс! — Крясъкът бе последван от самия Ейдриън, изникващ от сумрака.

Боецът все още стискаше продълговатия щит, сдобил се с украса от пет стрели. Той забодя долния му край в калта и се приведе да

помогне на спътника си.

— Пази се от рицаря! — извика крадецът.

— Той е мъртъв. — Ейдриън бе започнал да копае калта, за да извади Ройс по-лесно.

Том стоеше на прага и бе влязъл в престрелка с един от войниците край плевнята.

— Конят защо не се изправя?

— Той също е мъртъв. Тези стрелци не ги бива особено.

Ройс отпусна глава в калта и остави дъжда да обстрелва лицето му:

— Конят ни трябваше.

Ейдриън пъкна ръце под мишниците му и задърпа. Натискът около крака му започна да отслабва. В този момент се разнесе жуженето на друга оса и боецът се вцепени. Том изруга и запрати поредна стрела. Откъм плевнята долетя стон.

Блекуотър, отпуснат на едно коляно, залитна напред. Ройс се постара да спре падането му, при което докосна стрелата, потънала в гърба му.

— Последният! — изкрещя Том.

Ейдриън отпусна глава върху гърдите на Ройс, кашляйки кръв.

— Чу ли? Спечелихме...

* * *

Дъждът продължаваше да вали.

Пороят се превърна в наводнение. Океанът бе заел мястото на небето и се изливаше. Ройс не можеше да види нищо. Не можеше да се надигне. Счупеният му крак си бе останал недоразкопан. Дватамата с Ейдриън бяха обгърнати от кафява вода, примесваща се с тяхната кръв. Това й придаваше приятния цвят на чай.

Ейдриън се бе отпуснал неподвижно върху него. Бе спрял да кашля, а може би и да диша.

— Ейдриън?

Ройс опита да поеме дъх, нагълтвайки предимно вода. Той се опита да повдигне главата на спътника си над локвите. Вратът на боеца бе отпуснат.

Разнеслият се плясък издаде приближаването на Том и Артър.

— Остави ни — изръмжа Ройс. Макар да му се искаше да се изправи, в действителност дори не можеше да се надигне. Шевовите му се бяха разкъсали. Можеше да усети как краищата на раната отново се разтварят. — Ще дойдат и други. Върви си, иначе ще разберат, че си ни помагал.

Светът се въртеше пред очите му. Главата на Ейдриън тежеше върху гърдата му. Ако не бяха калта и кръвта, крадецът би сметнал всичко това за сън.

— Той е жив — високо каза Том Перото. Може би говореше на сина си, а може би се обръщаше към Ройс. — Негодниците са използвали обикновени стрели, а не широки. — Той издърпа стрелата. Ейдриън не помръдна. Под ризата му фермерът постави приготвено парче плат.

Към ожесточения порой се примеси и друг звук — трополенето на копита. Това не беше конят на рицаря: животното все така лежеше сред калта. Самият сър Холвин бе заел средата на огромна локва, потъмняла от кръвта му. Ако не бе умрял при падането, със сигурност се бе удавил. Раните, които Ройс му бе нанесъл по време на изкачването си, определено бяха спомогнали.

Не, приближаваше някакъв нов кон.

Подкрепленията не закъснях, помисли си Ройс.

— Насам! — отчаяно изкрещя Том.

Хитър старчок. Не си толкова глупав, колкото смятах. А ти постигна желаното, Ейдриън... Семейството няма да пострада, ти получи истинска битка. Как ли си успял да ги надвиеш ранен? Професорът казваше истината за теб. Жалко, че не го бях осъзнал по-рано. Но въпреки това си оставаше глупак. Трябваше да ме оставиш на кулата. Сега щеше да пийваш в някоя таверна, а не да умираш сред локвите.

Ройс простена, защото бе повдигнат от силни ръце. Бе поставен в някаква кола.

Наистина възнамеряват да ме изправят на съд? Пак аз ще се смея последен; ще умра много преди това.

Ейдриън бе положен до него, подир което дъждът изчезна, скрит от платнище над лицата им. Тропотът на капките по него се смеси с бученето в главата на Ройс. Отдавна спотайвалият се мрак започна да

го обгръща неумоливо. Но този път крадецът нямаше нищо против. Беше готов да умре.

Той пипнешком откри ръката на Ейдриън и я потупа.

— Старият негодник беше прав... От нас наистина би излязъл прекрасен екип.

ГЛАВА 21

ТОЙ

Спирането на колата събуди Ройс, за което той съжали. Кракът го болеше страшно силно, сякаш премазан от кон.

В следващи миг той си спомни.

Крадецът отвори око — само едното се подчини на мисълта му, другото бе подпухнало. Наоколо бе притихнало. Ейдриън лежеше до него; платницето все още се намираше над главите им. Крадецът пробно протегна ръка, но срещна съпротива: платницето бе привързано. При следващото си движение установи, че кинжалът все още е у него. Дръжката на Алвърстоун бе покрита с кал.

Колко ли дълго сме пътували?

С известно усилие Мелбърн отвори дълъг разрез в плата. Вътре нахлу хладен свеж въздух; в небето проблясваха звезди. Облаците бяха отнесли дъжда със себе си. Ройс внимателно се надигна и се огледа.

Видя постройки. Мръсни дървени постройки с окаляни стени. Улицата бе тясна, нашарена от дълбоки локви. Крадецът се огледа, с което си спечели ново главозамайване. Още сгради. Намираха се в град. Жалък, беден град. Мястото не му беше познато. Той погледна напред и видя, че коларят липсва. Наоколо не се виждаха и войници.

Бяха сами.

Може би изобщо нямаше войници. Колата бе малка, по-скоро селска.

В този момент той го чу. Ейдриън все още дишаше. Дъхът му бе слаб и хриптящ. Така би дишал човек, около чието гърло е обвита гарота.

Щом бяха оцелели до този момент, може би все още имаха шанс.

Крадецът внимателно се оттласна и се изправи. Раната изкрещя отново. Той не й обърна внимание. Ръцете, на които се опираше, трепереха неудържимо. Колата се разклати. Но в момента не се сещаше за друг начин, по който да слезе.

Колко ли дълго сме били вътре? И колко дълго му остава?

Ейдриън звучеше задавен.

За пръв път от десетилетия насам Ройс постъпи без план. Мерик го бе научил никога да не предприема нещо, без преди това да разполага с цел и със средствата, необходими за постигането ѝ. В този момент крадецът не разполагаше с нито едно от двете: единствено притежаваше смътното усещане, че Ейдриън умира и се нуждае от помощ. Това можеше да бъде постигнато само по един начин. Мелбърн се наклони настрани и падна.

При сблъсъка със земята не можа да сдържи вика си. Острата болка едва не го потопи обратно в несвяст. Единствено решителността не му позволи. Той си пое дъх и се оттласна със здравия си крак. И продължи да пълзи, оттласквайки се с ръце. Така успя да се добере до най-близката врата и да започне да тропа по нея. Никакъв звук. Никаква светлина. Той се върна обратно на улицата. Агонията ставаше все по-силна и пречеше на мислите му. Дрехите му се бяха вкоравили от попивалата кръв, а сега бяха започнали да омекват. Той кървеше отново.

Заради отчаянието си той извика.

— Помощ!

Не можа да познае гласа си. От малък не бе използвал тази дума. Мразеше я. Мразеше вкуса на безсилие, който тя оставяше след себе си.

— Помогнете ни!

Някъде над улицата се затръшнаха прозорци. Малкото отключени врати сега бяха залостени. Никой не искаше да има нищо общо с тях.

Ройс остана да лежи на улицата по лице.

— Поне го спасих — прошепна крадецът. — Той не беше сторил нищо лошо. Просто се опитваше да помогне. — И с насълзени очи добави: — Не заслужава да умре с мен.

В едно последно усилие той отметна глава назад.

— Помогнете ни!

Ръката му усети нечий нежен допир.

— Всичко е наред. Сега ще те скрия.

Ройс отвори очи. Мракът отново бе започнал да пълзи. Океанът от болка отново бе започнал да се надига. Все пак той успя да различи лицето на жена. Мило лице, с бадемови очи, обгърнато от тъмна коса. Тя се бе привела над него.

— Ейдриън... в колата. Помогнете му...

— Диксън, погрижи се за другия.

Нечии ботуши стъпиха в калта. Ейдриън извика от болка.

— Как е той? Добре ли е? — подвижна жената.

— Жив е. Простреляли са го — отвърна дрезгав мъжки глас. —

Мисля, че ще оживее.

— Пренеси ги вътре и върви да доведеш лечителя. Не Базил, доведи доктор Линдерман.

Ройс не усещаше почти нищо. Отново бе на път да припадне.

— Спасете Ейдриън — помоли се крадецът. — Той...

— Зная — прекъсна го жената. — Зная всичко. Ще спася и двама ви. Ще видиш. Аз те чаках. Чакам те от много отдавна.

ГЛАВА 22

КАКВО Е ЕДНО ИМЕ?

Рен наблюдаваше как професор Аркадиус разчупва восьмичния печат, намества очилцата си по-нагоре и започва да чете. Старецът изглеждаше разстроен. Никой не би си помислил да го опише като спретнат, но в този момент преподавателят имаше непростимо занемарен вид. Косата му не се поддаваше на описание с непредвидимостта на кичурите, робата му бе още по-намачкана от обичайно (забележително постижение), а онова петно от желе със сигурност Рен бе виждал и по-рано.

Пред погледа му професорът започна да се отпуска. Напрежението във вратните му мускули спадна; дишането му също се успокои.

Тъй като нямаше представа за дължината на посланието, Рен се огледа, за да си намери място за седане. В кабинета властваше обичайната бъркотия, но въпреки това той успя да си намери пристан, намествайки се между клетката на един гълъб и бъчва с оцет. Там си позволи да потръпне. Още на прага на сградата се бе поотърсил от снега, но някои от снежинките се бяха изхитрили да останат в разтопено състояние, като мокрят дрехите му. Рен пъкна ръце под мишниците, потропа с ботуши и се заслуша в цвърченето на животните.

— Добри новини? — попита накрая той, нетърпелив. Все пак той също бе замесен.

Професорът повдигна пръст, без да откъсва очи от редовете.

Рен се загледа в гълъба. Птицата бе изцяло бяла, с черни очи. Определено екзотична. Той за пръв път виждаше бял гълъб.

Откъде ли идват всички тези неща?

Рен се загледа през прозореца. Навън все още валеше сняг, който натрупваше мъничка пряспа върху перваза. Това бе първият сняг за тази година. От много време насам Рен не бе виждал сняг.

— И двамата са добре — заговори професорът. Той остави писмото върху плота, смъкна очилата и с въздишка се облегна назад.

— Тъй като няма новини за залавянето им, приемам, че и в момента е така.

— Къде са?

— Град Медфорд, в Меленгар. Но за църквата са изчезнали. Търсенето за крадците, проникнали в Короносната кула, е официално преустановено. Официално духовниците заявяват, че никаква кражба не е имало. Неофициално са напълно объркани. Имат неколцина мъртви пазачи, но книгата е върната. Нямаат представа какво или защо се е случило. — Професорът се усмихна самодоволно. — Разполагат единствено с показанията на някакъв кръчмар от крайезерно село, който твърди, че Ройс и Ейдриън са търсили помощ при него и са били зле ранени.

С рязкото си привеждане напред Рен едва не събори гълъбовата клетка.

— Колко зле?

— Трудно е да се каже. Твърдял, че Ройс едва се задържал в съзнание и Ейдриън трябвало да зашие раната му върху една от масите.

Рен не се интересуваше от Ройс.

— Ами Ейдриън?

— Той също бил ранен, но не толкова зле. Надали е било нещо чак толкова сериозно. Странното е, че един патрул, ръководен от сър Холвин — серетски рицар — е изчезнал в същата местност.

— Изчезнал?

Професорът сви рамене.

— Колко души е имало в този патрул?

— Десет, включително сър Холвин.

— Десет? — изненадано повтори Рен. — Нали не мислиш...

Събеседникът му кимна усмихнато.

— Мисля, че металът най-сетне бе закален.

— И все пак... десет души... при това двамата са били ранени...

Професорът се надигна, загреба купичка от кофа със семена зад бюрото си и се отправи към клетките, където започна да насипва семена от импровизираната човка на три пръста.

— Със сигурност ще узнаем при завръщането им.

— А дали изобщо ще се върнат? Мина много време.

— Ройс не е глупак. Знае, че не трябва да се връща веднага. Ще изчака. Най-малко година, поне две.

— Почакайте! Щом църквата е изгубила дирята им в Ибертън, вие откъде знаете, че са достигнали Медфорд?

Аркадиус го изгледа над очилата си и намигна.

— Магия.

— Нима? — подсмихна се събеседникът му.

— Разбира се.

— Хубаво, не ми казвайте. — Рен въздъхна. Старецът никога не казваше нищо, но пък сигурно си имаше причини. — Това означава ли, че аз...

— Не. — Професорът поклати рошавата си глава. — Не бива да рискуваме да се върнат неочаквано и да те заварят тук. Ти си мъртъв, забравили?

Рен се намръщи.

— Само не ми казвайте, че трябва да се върна във Вернес. — Той използва работния си глас. — Не съм сигурен, че тази идея е добра.

— Няма да те пращам във Вернес.

— А като стана дума за това, защо трябваше да изпращате и мен, и Ройс да го посрещнем?

— Защото Ройс не е надежден придружител. С него винаги съществува риск съпровожданият човек да пристигне в ковчег. Освен това не можеш да се доверя на думите му. Ти беше мои очи и уши.

— Щом Вернес отпада, къде ме пращате?

Аркадиус постави купата семенца върху островърхата шапка, която никога не носеше.

— Никъде.

— Освобождавате ме?

— За момента.

Това беше очаквано, но не можа да попречи на разочарованието. Последното усещане го изненада. До този момент той не бе проявявал подобен интерес към нечие друго оцеляване.

— Такава е същината на работата ти — продължи професорът. — Знаеш това. Винаги е било така.

Рен продължаваше да се мръщи, загледан в локвата, образувала се около краката му.

— Ти се справи добре — додаде Аркадиус.

— Ха! Дори не можах да се кача на глупавия шлеп. Проклетата дегизировка се оказа прекалено добра. А когато позволих на Ейдриън да ме завари как чета, бях сигурен, че съм провалил всичко.

— Да не пропускаме и пая с месо.

Рен се намръщи.

— Вие ми казахте да спечеля доверието му. Сметнах, че подобна постъпка би помогнала. Освен това Ангдън е същински задник. Изненадан съм, че не ме укорихте за стореното.

— Боят, който си спечели впоследствие, ти беше достатъчно наказание. А и постъпката ти наистина имаше ефект. Тя ти спечели доверието му. Ако не беше Пикълс, Ейдриън никога нямаше да се съгласи да се заеме със задачата.

— Тогава защо му казахте, че Пикълс е мъртъв?

Професорът свали очилата си и се зае да ги почиства.

— Не можех да рискувам раздвояване на лоялността му. Ти бързо се превръщаше в новото му семейство.

Рен се усмихна.

— Ейдриън ми харесва.

— Той също харесваше Пикълс. Личеше в очите му. Затова малкият сирак трябваше да умре. За да проработи замисълът, Ейдриън трябваше да остане сам и изолиран, досущ като Ройс.

— Което беше рискован ход.

Преподавателят подбели очи и приглади брадата си:

— Ако имаше начин тя да побелее още повече...

— А защо трябваше да ме екзекутират? Един нещастен случай нямаше ли да свърши работа?

— Ройс никога не би повярвал. Щеше да заподозре нещо. В неговия свят нищо не се случва случайно. Но жестоката и безсмислена гибел е нещо напълно нормално. Освен това тя развълнува Ейдриън, което не е лесно.

Известно време и двамата мълчаха. Накрая Рен погледна към прозореца.

— Аз ще вървя, преди снегът да е навалял. — Той се надигна и с необичайно честно изражение (каквото рядко бе демонстрирал в живота си) се обърна към професора. — А какво искахте да прочетете от книгата, която Ройс открадна? Какво толкова има в нея?

Професорът отново се усмихна.

— Нищо.

— Нищо? Тогава защо...

Аркадиус поклати глава с пакостливо блясъче в очите.

— Невъзможната цел е пещ, нужна за сплавта.

Рен кимна.

— Искях да знаете, че съм ви много благодарен. Не зная какво щях да правя сам.

Професорът отново си сложи очилата. Може би на момчето се бе сторило, но старецът изглеждаше натъжен.

— Къде ще отидеш?

— Не зная. Може би ще се върна вкъщи.

— Чувал съм, че Ратибор е прекрасен по това време на годината.

— Ратибор никога не е прекрасен. Когато реша къде ще отида, ще се свържа с вас, за да знаете къде да ме търсите при нужда. Ще ме потърсите, нали?

— Разбира се.

Рен знаеше, че професорът лъже. Прекалено рисковано беше. Неговият принос към каузата бе изчерпан.

Момчето се отправи към вратата, където спря и се обърна.

— Задава се война, нали?

— Боя се, че е така.

— Но ние имаме шанс?

— Надежда винаги има — рече професорът, макар и неуверено. Той насочи поглед навън, сякаш някъде сред белотата очакваше да види Ройс и Ейдриън, и добави: — Ние посяхме семената. Сега ни остава да чакаме и да видим какво ще поникне.

Издание:

Автор: Майкъл Дж. Съливан

Заглавие: Короносната кула

Преводач: Радин Григоров

Година на превод: 2013

Издание: първо (не е указано)

Издател: MBG Books; Ем Би Джи Тойс ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска (не е указана)

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Редактор: Катрин Якимова

Коректор: Катрин Якимова

ISBN: 978-954-2989-59-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9596>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.